

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 87

Izlazi subotom

Zagreb, 9. siječnja 2010.

Mekon:

**JUDINE ŠKUDE
ILI BORBA SE
NASTAVLJA!**

prof. dr. sc. Asaf
Duraković:

**PA NEK NAS
PALE, NEK NAM
GROBLJA GAZE!**

Mohammed borne on Gabriel's shoulders, arriving at the gate of paradise guarded by the angel Ridwan. From the Miraj-name, Tabriz (c. 1360-70). In the Topkapi Palace Library, Istanbul.

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Antun Gustav Matoš: "BITI HRVAT, ZNAČI, BITI SVOJ!"

Izvor: *Zlatko Milković* - BUĐENJE, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1939.

Gospođica Brochova se podbočila i gledala Matoša svojim mirnim, sivim i staloženim očima.

"Što vi, gospodine Matošu, razumijevate pod domo-vinom?"

On kimne glavom i prijede rukom preko kose.

"To je zanimljivo postavljeno pitanje, kako god se u prvi mah čini apsurdnim. Ako mislite, da ja pod domovinom razumijevam onaj geografski pojam, omeđen nekim umjetnim političkim i strateškim granicama, koje je povukla nevjesta ruka političara, koji u svome životu nisu stupili nogom u Hrvatsku, onda se varate. **Hrvatsku za mene predstavlja grupa ljudi, koji su među sobom povezani jednim jezikom, jednim duhom, jednom tisućgodišnjom tradicionalnom kulturom, koji imaju svoja sela i svoje gradove, svoje pjesme i svoje bajke, glazbu i književnost, svoja kola i prela, običaje i duh, ko-načno, koji imaju svoju posebnu religiju i koji su zaljubljeni u sve ono, što je njihovo i ničije više.** Naše crkve ne moraju biti tako visoke, kao što su gotske građevine, slog naš nije tako imponzantan, kao što je romanski, napirlitan kao barok, na-prosto zato, jer ni naše duše nisu tako imponzantne i napirlitane, kao barok i Evropa. Mi smo jednostavni, ali iskreni. Naša filozofija je filozofija naših polja i oranica, a ne ukrućenih i militariziranih njemačkih umova, a nitko nam u Evropi ne može osporavati, da u našim narodnim poslovicama leži više filozofije, nego li u narodnom blagu svih drugih naroda, da je naša narodna poezija lijepa i jedinstvena i da su naši starohrvatski spomenici, urešeni trokrakim pleterom, barem isto tako lijepi, kao i grčki. **Biti Hrvat, znači, biti svoj. Ja sam Hrvat i ponosan sam na to. Eto, onaj dio naroda, koji tako osjeća i misli, ja zovem svojom domovinom.**"

Antun Gustav Matoš

Moj hrvatski dom

- Antun Gustav Matoš:
"BITI HRVAT, ZNAČI, BITI SVOJI" 2

Pogled iz uredništva

- OVE SU IZBORE IZGUBILI NAŠI BISKUPI 5
- prof. dr. sc. Asaf Duraković: NOĆ UZLASKA 7

**Peto okupljanje domoljubnih
i državotvornih Hrvata**

- dr. sc. Tomislav Dragun: POZDRAV
SUDIONICIMA SKUPA 8
- dr. sc. Tomislav Dragun: NE DAJ NAM BOŽE
NOVIH MESIĆA, JER NE ŽELIMO VIŠE
ŽIVJETI U PAKLU! 9
- ODLUKA SVEČANE SKUPŠTINE
HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA 12
- ULOMCI IZ GOVORA KOJE JE DNE 8. I 9.
siječnja 1943. dr. ANTE PAVELIĆ POGLAVNIK
NDH DAO PREDSTAVNICIMA VJERSKIH I
SVJETOVNIH VLASTI, IZASLANSTVU HRVATSKIH
ORUŽANIH SNAGA I ČLANOVIMA
DIPLOMATSKOG ZBORA 14
- Šime Tolić: OTKRIVANJE SPOMENIKA
dr. ANTE PAVELIĆU, POGLAVNIKU NDH,
JEDNOM OD NAJVEĆIH HRVATA SVIH VREMENA 15
- Mladen Schwartz: OD KHUENA
DO JOSIPOVIĆA I NATRAG 16
- Ivo Matanović: PRETUŽNA VJEST
- ODE NAM ZAUMJEK STJEPAN MESIĆ 17
- Josip Kokić: PETO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I
DRŽAVOTVORNIH HRVATA 26.12.2009. 19
- Branko Stojković: IME "MESIĆ" U NAŠOJ JE
ZEMLJI POSTALA PRAVA UVREDA 20
- Vjekoslav Škreblin: STJEPANA MESIĆA
ČEKA SOBA 3 X 3 20

U žarištu

- Ivo Matanović: JAVNO PRIPOČENJE 22
- Ivan Miklerić: JE LI MOGUĆ ZAOKRET? 22
- prof. dr. sc. Asaf Duraković: PA NEK NAS PALE.
NEK NAM GROBLJA GAZE 25
- dr. sc. Tomislav Dragun: DRUGOVI, GDJE JE
ZAVRŠIO DOSJE KOJEGA JE
O MENI VODILA UDBA? 26
- mr. sc. Nikola Bičanić: PARTIZANSKI POSLUJERATNI
ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (1. dio) 28
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE
ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA
REPUBLIKE HRVATSKE (3. dio) 30
- Harun Yahya : PODVALE TEORIJE
EVOLUCIJE (10. dio) 31
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA
NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (7. dio) 22

Stajališta

- Mekon: JUDINE ŠKUDE ILI
BORBA SE NASTAVLJA! 33
- Vladimir Biondić: MILAN BANDIĆ Ili IVO JOSIPOVIĆ 34
- REGNOCRO: IVANU ARALICI PARTIZANI
NISU UBILI ČAK NI KOKOŠ 34
- Đivo Bašić: LJUTE NARANČE
I POLITIČKI POVRAĆAJ 35

- Josip Kokić: REAGIRANJE JADRANKE KOSOR
I KRUGA OKO NJE NA ISTUP SANADERA
PODSJEĆA ME NA TITOVU SJEDNICU U
KARADORĐEVU 1971 35
- Tomislav Nünberger: BLEIBURG
- PLANIRANI GENOCID 36
- Jasminka Strunje: ŠTO MISLI SRBIN
KOJEG HRANIŠ? 39
- Akademik Mirko Vidović: SRIEM JE ODUMJEK
BIO DIO HRVATSKE! (2. dio) 41
- dr. Tomislav Đurasović: POSLUJE TRIIPOL
DESETLJEČA U ZALJEVU HRVATSKIH
SVETACA (2. dio) 44

Hrvatska država

- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA
NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (5. dio) 45
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA
DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941-45. (31. dio) 47
- VLASTITA IMENA (35. dio) 47
- prof. dr. sc. Ivo Pranjković: HRVATSKI JEZIK
I BIBLUSKI STIL (17. dio) 47
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI
PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I
MEMOARSKOJ LITERATURI (11. dio) 48
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA:
MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (7. dio) 49
- dr. Mile Budak: BAZALO (27. nastavak) 50

Bosno moja

- dr. Ivo Korsky: HRVATSKI NACIONALIZAM
I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI
MUSLIMANI (8. dio) 52
- Dean Rant: TRI PRSTA ZA "TREĆI ENTITET" -
MAČ S DVIJE OŠTRICE (3. dio) 53
- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (5. dio) 53
- Ahmet Alibašić: MUSLIMANI JUGOISTOČNE
EVROPE (10. dio) 54
- Almir Terzić: NOVI POKUSAJ TIHČA DA NAS
OKUJE U LANCE I BACI U BUNAR,
DA NIKAD SVJETLA NE VIDIMO 55
- Bilal Hasanović: AHLAK - ISLAMSKI MORAL (3) 55
- Salih Alić : KRATAK PREGLED HRVATSKE
MUSLIMANSKE KNJIŽEVNOSTI U BIH (4. dio) 56
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO
DANAS (36. nastavak) 56
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA
POSTALA ... " (5. dio) 57

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM
U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT
ČOVJEKA - BIBLUSKA NEPISMENOST HRVATA
I NJENE POSLJEDICE (2. dio) 58
- fra Martin Planinić: BLAGDAN KRŠTENJA
GOSPODNJEGA (7. dio) 59
- XXIX nedjelja kroz godinu 60
- Mieczysław Malinski: RJEČ ZA SVAKI
TJEDAN (46. nastavak) 60

Ustaški hitrozov

- Gen Kamen: MOGU LI USTAŠE
BITI USTAŠE (4. dio) 62

Mirini vinkovački kolači

- Marija Dragun rod. Takšić: 63

Nakladna zadruga "OGNJIŠTE"

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
naklada.ognjiste@gmail.com
00385-91-33.88.433

Zagreb, dne 24. studenog 2009.

Cijenjene dame i gospodo,
Dragi prijatelji,

"Raspeće" Dr. Mile Budaka izdala je "Matica Hrvatska" 1931. godine, ali ga je - dabome - jugoslavenska policija odmah zaplijenila. Događilo se, kako se autor kasnije sjeća, sljedeće:

"'Raspeća' ne bi zapravo smio nitko imati (osim mene i antikvarijata, koji — dobiju i ono, što nitko ne može dobiti!), ali su ga mnogi čitali, pa je nužno, da znadu, da se je i 'Raspeće' i 'Na ponorima' — rasplinulo u 'Rascvjetanoj trešnji'."

Hvala Bogu i dobrim ljudima, sačuvan je upravo taj primjerak "Raspeća", kojega je Dr. Mile Budak darovao svome sinu Zvonku, a posjeduje ga naša internetska knjižara "Hrvatska knjižara"! (vidjeti prilog).

Nakladna zadruga "Ognjište" odlučila je na početku svoje biblioteke "Hrvatska domoljubna knjižnica" - kao ovogodišnji Božićni dar - izdati "Raspeće" Dr. Mile Budaka.

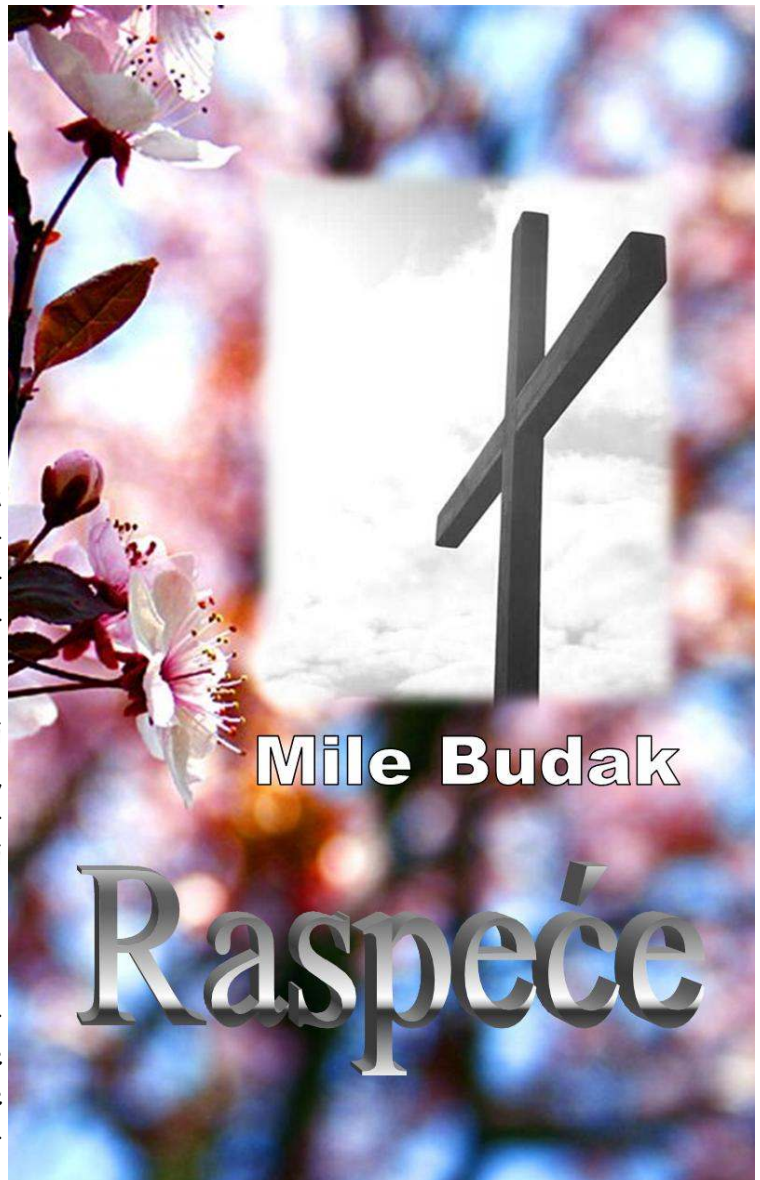
Knjiga će imati oko **300 stranica**, a internetska joj je cijena **75,00 kuna (10 eura)**, uvećano za poštarinu. Međutim, pretplatna cijena (uplate do 19. siječnja 2010.) iznosi **60,00 kuna (8 eura)**. Poštarina za Hrvatsku iznosi 25,00 kuna, ali kupci iz Zagreba i okolice knjigu mogu osobno preuzeti i u "Hrvatskoj knjižari", Zagreb, Četvrte poljanice 8.

Uplate idu na žiro-račun kod Reiffeisen banke u Zagrebu br. 2484008-1105270291.

Obvezatna je obavijest o uplati na e-mail: naklada.ognjiste@gmail.com.

S poštovanjem,

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

OVE SU IZBORE IZGUBILI NAŠI BISKUPI

Da su političari odmah bih tražio njihovu smjenu!

U redu. dr. Franju Tuđmana smo prihvatili. Sve smo znali. Bio je najmlađi Titov general, a nije baš bio čist ni glede Bleiburga. Tim više što je u njegovoj četi stjegonoša bio Stjepan Hršak – Maceljski. Trudio se govoriti hrvatski. S uspjehom. Nije ni čudo kad mu je učitelj hrvatskog jezika u Institutu za historiju radničkog pokreta Hrvatske bio poznati hrvatski jezikoslov prof. Marijan Krmpotić. Istina to se manje zapažalo kad bi čitao službena izvješća.

Sve smo mu oprostili, jerbo je bio na čelu Hrvatske kad se ona osamostaljivala i postala nezavisnom. Bio je naš predsjednik!

Za Stjepana Mesića se to nikako ne bi moglo reći. Pravi partizan. Komunist po uvjerenju i praktičnoj provedbi. Po njemu, u Hrvatskoj ima mjesta samo za one kojima je na srcu i u mozgu isključivo ZAVNOH. Ostalima široko polje. Pa, ne mora nitko biti osuđen na život u Hrvatskoj! Svijet pruža više prilika za uspjeh. Iskoristio je pomutnju nastalu smrću Dr. Franje Tuđmana. Tiho se ubacio. Nismo mislili da će to biti za dugo, ali su mu na sljedećim izborima podmetnuli Suzanu kao protukandidata, onu istu Suzanu koju je na tadašnjim predsjedničkim izborima zamalo pobijedio politički amater Boris Mikšić.

● Kardinal Bozanić je gradonačelniku darovao medalju hrvatskih blaženika Alojzija Stepinca i Augustina Kažotića, koja je izrađena u prigodi 10. obljetnice službe zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića

Izdržali smo!

U svakom slučaju, bilo je dosta komunističkih partizana na kormilu Države. Tijekom 20 godina. Dosta. I previše! Magarac bi već lipsao.

Država s devedeset posto katolika, ali bez vodstva. Domoљubni i državotvorni Hrvati su tu, međutim nema Dr. Ante Starčevića, Oca Domovine, Stjepan Radića, Dr. Vladka Mačka, Dr. Ante Pavelića, Dr. Mile Budaka, Andrije Hebranga, bl. Alojzija Stepinca. Vodi nas sam kavelj, da ne kažem ono što zbilja mislim. Na čelu su

nacionalni lideri koji se hvale s 3 % glasova, a likuju kad prijeđu 10 %.

Ostala je samo Crkva. Naša povijesna braniteljica.

Nu, od nje ni glasa. Isključivo zaslugom naših biskupa. Bore se kao za nazočnost u društvenoj javnosti, a kad im se ona ponudi na tanjuru, oni zakažu. Ne ćemo valjda pokus s Milanom Bandićem smatrati ozbiljnim političkim potezom. "Hvaljen Isus i Marija!" Svijeća od 7 kilograma. Vijenac na Daksi u društvu biskupa. Misa za generale u Pakoštanima. Donacije, javne i tajne, crkvenim potrošačima. To bi bilo to. Rezultat: 14,83 % od 44,01 % = 6,53 %! Narod je shvatio.

Narod je shvatio i odlučio: 56 % Hrvata ostalo je doma. Kakvi izbori! Izgleda da su shvatili i biskupi. Ivan Miklenić u "Glasu Koncila": Je li moguć zaokret? Jeste velečasni Ivane, moguć je. Jedino što ste malo prespavali, narod je već zaokrenuo. Bez Vas! Anđelko Kaćunko na blogu: Bojkotirajmo izbore! Tko to don Anđelko? Domoљubni i državotvorni Hrvati nisu izišli na izbore. Svoje su rekli. Zar zaista vjerujete da će Vas crveni poslušati?

Don Anđelko Kaćunko, za razliku od vlč. Ivana Miklenića, bit će stoga što udiše svježi lički zrak, vidi i uzroke nevolje: nemamo katoličkih novina, nemamo katoličke televizije. Međutim, istodobno zaboravi nam reći što je on osobno uradio da bi ih bilo. Je li barem složio elaborat u kojem bi izložio svoje stajalište o potrebitosti postojanja katoličkih glasila u Hrvatskoj, bez "sponzorstva" Jurja Hrvačića, i "nadležnim" ga mogućnicima dostavio na prosudbu i provedbu? Ili se uzda u to da će se sve riješiti kroz poznatu "na vrbi sviralu"?

Dragi naši biskupi!

Bit će još izbora. Bit će još prilika za izbornu pobjedu. Već za dvije godine. Možda i prije. Ali, morate i Vi počuti recept vlč. Miklenića: Napravite zaokret:

1. Budite (na vrijeme) jasni (kao građani) u svojim političkim procjenama i stajalištima.
2. Sjetite se da novci mogu poslužiti i za potrebe psihe, ako nam je već neugodno reći: za duše.

3. Riješite se "laika" koji "vječno" kruže oko Crkve, a jedina im je sposobnost naše pretvoriti u svoje. Nikada s njima ne ćete doći do katoličkih glasila, niti ćete dovesti naše ljude na čelo Države Hrvatske. Imaju oni drugih briga, a i biserje nije za svinje.

Oprez me sili ne vjerovati u brze zaokrete, pa mi - dok se oni nekim čudom ne pojave – samo zavapiti prema Horebu: Mojsije! Nosi svoje Ploče – od nas. Na Jakuševac. Zar ne znaš da smo se mi zavjetovali: **Zlatnom Teletu!**

NOĆ UZLASKA

Neautorizirani ulomci iz prednovogodišnje internetske rasprave

prof. dr. sc. Asaf Duraković, Washington, USA

Rana Islamska likovna umjetnost strogo je odvojena od javnih, političkih i vjerskih institucija, radi zabrane antropomorfizma, posebno u prikazivanju bilo koje sfere iz eshatologije Islama koja bi mogla dovesti do dogmatski zabranjenog obožavanja idola.

U kasnijem razvoju Islamske civilizacije, već u vremenima prvog kalifata Omejida preko Abasidskih vremena sve do Turskih i Iranskih dinastija, Mamelučkih vremena Egipta i Berberskih dinastija Afrike, **likovna je umjetnost bila razvijena do one visine kojoj nema premca u svijetu napose u likovnoj minijaturi.** Unatoč svojoj heterodoksnj naravi, ta se umjetnost toliko razvila u Velikom Islamskom Imperiju da je bila odstranjena samo iz javnih edifikcija. Posebno mjesto ovdje zauzima Perzijska minijatura koja je uzimala više slobode u umjetničkom doživljaju duhovne sfere, gdje su likovi anđela, duša, svetaca, nagrade i kazne, tema vječnosti i beskraj, prikazivani daleko slobodnije nego u sferama arapskog utjecaja, gdje su sve četiri škole sunitske jurisprudencije bile u strogoj kontradičnosti sa likovnim prikazima vjerskih doživljaja. Peta škola, koja je Džaferijska ili Šiitska, manje je sklona strogosti osude likovnih prikaza iz duhovne sfere, tako da i danas nalazimo prikaze likova svetica, imama, mučenika, duhovnih stvorenja u gotovo svim razmjerima Šiitskog Islama, sa iznimkom vjerskih i molitvenih institucija. Osobna sloboda likovnih prikaza i izlaganje u kućama, dvorovima, knjigama, zidovima, muralima i ostalim prostorima civilizacije Islama.

Već je u osmom stoljeću AD ta umjetnost toliko uvrježena u dnevni život, da nalazimo čitave imperijalne komplekse čak i iz vremena ranih Omejida čiji su dvorovi bili ukrašeni slikama, gravurama, minijaturama i ukrašenim objektima uključujući scene iz života svetih, anđela, smrti i duhovne egzistencije. Jedan od brojnih primjera je tvrđava Kuseir cara Valida čije su dekoracije završene 715 AD, nastavljene preko Abasida, gdje je svaka pripovijest iz Tisuću i Jedne Noći ukrašena obiljem svakovrsnih likovnih scena. U samoj Alhambri u Zapadnom Kalifatu Islamske Španjolske, nalazimo približavanje Islamske likovne umjetnosti, zapadnoj civilizaciji, što

prof. dr. sc. Asaf Duraković

je naravno bilo zaustavljeno krajem Islamskog Imperija nakon Ferdinanda i Izabele i kasnije zaustavljeno i u Istočnim Kalifatima, posebno u vrijeme ultraortodoksnog cara Islamske Indije Orangzeba (1700 AD). Danas je sve manje likovnog utjecaja u svijetu Islama, nakon utjecaja ortodoksnog Vehabizma Arapskog poluotoka i financijskog utjecaja na ostali islamski svijet.

Slika koja se prikazuje na naslovnoj stranici ovog broja Glasnika, prikazuje uzlazak Muhamedov u nebeske sfere na potpuno neosnovanim legendama koje nemaju ničega zajedničkog sa strogim ortodoksnim Islamom. Rječ je o noći uzašašća LEJLETUL MIRADŽ, u kojoj je Muhamed imao doživljaj mističnog putovanja u najviše sfere izvan stvorenog svijeta, u prisutnosti Arkandela Gabrijela, ali ponesen na ekstraterestrijalnom stvorenju Buraku, koji je morao zaustaviti svoje putovanje na zadnjoj zvijezdi stvorenoga svijeta. Ta se granica naziva SIDRETL MUNTETHA i za njom su zabranjeni prostori u koje ne smije ni misao. Zato je minijatura koju prikazujete na naslovnoj stranici, bila stoljećima izvor svakovrsnih nesuglasica, jer Muhamed nikada nije bio ni spomenuo da je bio nošen od Gabrijela, ni o tome ima podataka bilo u objavi bilo u tradiciji Islama. Ali metaforički lijetovi likovnih umjetnika nisu uvijek protiv heterodoksnih učenja, tako da je slika koja je

izabrana dobro poznata povjesničarima Islamske umjetnosti, a od iste minijature ne zaziru ni mnogi vjeroučitelji, koji uvijek opravdavaju takove izuzetke benevolentom frazom o umjetničkim nazorima o svijetu. Nema ničega na odabranoj slici što bi umanjilo veličinu Stvoritelja.

Sloboda te slike ide i dalje jer se u likovnoj umjetnosti Islama posvećuje velika i oštra pažnja da se ne vidi lice Muhameda, kako ne bi bilo mogućnosti obožavanja njegovog lika jer je on kako po objavi tako i po tradiciji (SUNNAH) bio samo čovjek i Poslanik.

Čak je i Gabrijel u svojoj nenadmašivoj vjeri i odanosti, morao stati na kraju Svemira u toj noći uzlaska. O tome sam i sam pisao u zadnjim tercinama svoje pjesničke zbirke KABI KAVSEIN:

**U jednoj noći sastanka
Na poklon skromni dolazi
Hazreti Ahmed Mustafa**

Ja sam osobno zadivljen ljepotom minijature NOĆI UZLASKA koja mi je odavno poznata. Kao što smo i ranije razmotrili, ograničenje Vječnosti i Beskraja samo je moguće onima koji postavljaju te granice. Zato se divimo daru beskrajna što je dozvolio čovjeku tako visoke lijetove i u realnosti i u snu kao i u likovnom izražaju.

* * *

Rukopisni Kur'an

Odustati od prikaza NOĆI UZLASKA značilo bi priznavanje poraza pred kontroverzijama. Ja smatram da je nepotrebno prikazivati grob Muhamedov koji je zatvoren iza zlatnih vrata u Medinskoj džamiji. S druge strane, zar se mora izbrisati iz povijesti veličanstvena Islamska minijatura, koja je prisutna kao činjenica u velikom svijetu Islama. Ima jedna arapska poslovice IN HIFTE LA TEKUL VE IN KULTE LA TEHAF. **Ako se bojiš ne reci a ako si rekao ne boj se.** Čega se bojati? Ponavljam, ograničenje slobode izražaja nije dostojno slobodnog čovjeka. Ostajem čvrsto u neslaganju sa slikama grobova nasuprot slobodnom lijetu ljudske misli.

* * *

Za svakog muslimana bila bi smrtna uvreda čitati pismo u kome navodi kako je Muhamed padao u trans u vrijeme objave. S druge strane, diskusija o slici na prvoj strani Glasnika nije teobška nego umjetnička. Ja sam, nastojao biti objektivan u svome mišljenju o Vašem izboru slike. Jednako sam zabrinut riječima o lutanju kroz džunglu Islama. Duboko sam ožalosten pojedinim parohijalnim stavovima ali naši stari su znali kazati: KO ZNA BOLJE, ŠIROKO MU POLJE.

* * *

Koje li vrijedne zgrade provesti zadnje dane ove godine u lijepim razgovorima s Vama. Naravno, nikoga ne osuđujem. Svatko ima pravo na svoje mišljenje.

Ali da ste kojom nesretnom zgodom objavili korespondenciju o kojoj razgovaramo, uvjeravam Vas da to ne bi prošlo bez komentara od strane vaših muslimanskih čitatelja kojih je mnogo i koji po mojim opažanjima imaju vrhunsko mišljenje o objektivnosti Glasnika. Meni je osobno velika želja da oni ne budu manjina u našoj budućnosti. Ja sam spreman braniti svoje stavove o slici u naslovu Glasnika.

Pogledi o Muhamedu koji je bio padao u trans za vrijeme objave neutemeljeni su. Sam Kur'an kaže: O narode, Vas objavitelj nije čovjek pomračena uma. On je uistinu vidio anđela na jasnom obzoru. To su delikatne teme u našem ionako ojađenom narodu.

Domovini i Vama odani

Asaf Duraković

POZDRAV SUDIONICIMA SKUPA

dr. sc. Tomislav Dragun, predsjednik Hrvatskog uljudbenog pokreta, Zagreb

Cijenjene dame i gospodo, uvaženi prijatelji, draga braćo i sestre,

Svima, kao i inače, srdačan pozdrav i Sretan Božić! Ne običavamo pri pozdravu nikoga izdvajati, pa tako činimo i ovom prigodom. Ipak, danas je ovdje netko tko zaslužuje našu posebnu pozornost i zahvalnost za svoju nazočnost među nama. To je g. Ivo Matanović, predstavnik Hrvatske Pravoslavne Zajednice. Želimo mu mnogo uspjeha u preteškome poslu koji ga čeka, a u plemenitoj zadaći izmicanja hrvatskih pravoslavaca ispod nadzora rasistički nastrojene Srpske Pravoslavne Crkve.

Dosta Vas je koji ste prvi put na Okupljanjima domoljubnih i državotvornih Hrvata. Nužno je stoga reći nekoliko riječi tko je Hrvatski Uljudbeni Pokret i koji su mu ciljevi. Ukratko bilo bi to sljedeće. Mi smo udruga za zaštitu prava građana. Ne bilo kakva udruga, nego društveni ustroj koji nastoji skrbiti o najugroženijim skupinama hrvatskog društva. Nema sumnje, u ovom trenutku to su sljedbenici i njegovatelji tradicija Nezavisne Države Hrvatske.

Progone ih na sve strane. Nesmiljeno.

Naš cilj je osigurati i tim hrvatskim ljudima mjesto pod Suncem. Pribaviti im temeljna ljudska prava, da i dalje budu ono što jesu i da slobodno iskazuju to što jesu. Na žalost, u sadašnjoj Državi Hrvatskoj to ne mogu, jerbo im se na svakom koraku prijete kaznenim progonom zbog tobožnjeg veličanja fašizma i poticanje međunacionalne netrpeljivosti. Čine to, međutim, upravo oni koji sada vladaju Republikom Hrvatskom na fašističko-boljševički način, te druge prozivaju za svoja nečasna djela.

Očito, treba promijeniti vlast u Republici Hrvatskoj.

Spremni smo to učiniti u svakom trenutku. Zapravo, bolje rečeno, spremni smo pomoći onima preuzeti hrvatsko državno kormilo koji će znati voditi Hrvatsku na način koji nama Hrvatima odgovara. Imati državu uređenu po svome. Ne prihvaćamo komunističko nasljeđe kao uvjet našeg života u Republici Hrvatskoj. Ne prihvaćamo nikakvu partizan-

sku državu. Ne priznajemo nikakav ZAVNOH, niti pristajemo živjeti u getu. Nikada! Dosta nam je, kako je svojedobno rekla pok. Smiljana Rendić, života u genitivu.

Redarstveni inspektor, slijedom prijave Jadranke Kosor, mi je nedavno rekao kako je hrvatski državni vrh uznemiren zbog naših aktivnosti. Jerbo, da mi želimo nasilno preuzeti vlast. Čovjek se smirio kad sam mu rekao da o tome niti ne razmišljamo, budući će se aktualni HDZ/SDP sustav sam od sebe urušiti kao zrela kruška. Dovoljno mu je, kao kupusu, samo podgristi korijenje. Mi kanimo samo to raditi. Zauzeti područne prostore i društvene ustroje. Jedan po jedan. Od upravnih ureda, pa do sve športskih društava. Gdje je to u svijetu zabranjeno?

Za neke to je zacijelo rasizam. Onima kojima je i samo naše postojanje zlodjelo!

Dosad smo održali četiri Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata. Ovo je peto. Pokucali smo na vrata ratnim zločincima Stjepanu Hršaku i Josipu Manoliću, udbaškom ubojici Josipu Perkoviću i Titovoj tužiteljskoj sili Anti Nobilu. Time završavamo prvi niz Okupljanja.

U sljedećem nizu medo će zaigrati Stjepanu Mesiću i pozvati ga da već jednom rastereti državnu blagajnu. Zar mu nije bilo dosta onih milijardu kuna koje je izvukao iz državnog proračuna? Zatim će upitati tzv. Leksikografski zavod Miroslav Krleža što je bilo s bibliografskom ostavštinom Mate Ujevića, pa Mladena Bajića što je bilo s imovinom Hrvatskog

domovinskog fonda u kojega je Republika Hrvatska unijela dionice "Tiska", a 1.700 braniteljskih udovica svoje dionice, pa Željka Rohatinskog kakvu on to vodi monetarnu politiku u kojoj tzv. hrvatske banke u stranom vlasništvu vrte hrvatski novac i na njemu zarađuju posuđujući ga Hrvatima, pa Zdravka Mamića i Jaku Andabaka ne bi li bilo zgodnije da lovu peru negdje druge, a ne u "Dinamu" i "Hajduku", osobito onu mažnjenu u kuponskoj privatizaciji, pa ... i t. d.

Današnje Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata održat će se u cijelosti prema zamišljenom programu i sadržaju. Neke promjene, koje ćete i

sami primijetiti, proveli smo isključivo iz sigurnosnih razloga, a nakon što smo u srijedu bili pozvani na zagrebačko redarstvo.

Sve za Državu Hrvatsku i za hrvatski narod – uz Božju pomoć!

Za danas smo odredili sljedeći dnevni red.

Zagreb, na dne 26. prosinca 2009.

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

NE DAJ NAM BOŽE NOVIH MESIĆA, JER NE ŽELIMO VIŠE ŽIVJETI U PAKLU!

dr. sc. Tomislav Dragun, Zagreb

Cijenjene dame i gospodo, uvaženi gosti, draga braćo i sestre,

Danas smo se ovdje našli zajedno, danas smo se ovdje okupili kako bismo jasno, glasno i otvoreno rekli:

"Ne daj nam Bože novih Mesića!"

Učinili smo to zato, budući nam je voda došla do grla i jer više ne možemo, ne možemo i ne ćemo, živjeti u ovakvom državnom ustroju, ustroju ispunjenom pljačkom, korupcijom i prijevarama, ustroju kojemu je svetinja svakovrsni lopovluk, samo da je lopovluk, a bog zlatno tele, ustroju kojemu je laž

i neistina iznad svega, ustroju koji bi trebao biti našom jedinom domovinom Hrvatskom.

Rekoh laž. Laž i lopovluk, kurvarluk i pederluk iznad i prije svega.

Laž koja od nas zahtijeva da ne budemo ono što jesmo, časni i dostojanstveni Hrvati s državotvornom tradicijom starom preko tri tisuće godina, koju posvjedočuje precizno i Biblija. Laž koja nam želi nametnuti partizansku državu i tamo nekakav tobožnji ZAVNOH kao temeljne kriterije naše državne opstojnosti. Josip Broz Tito i Pajo Gregorić. Naša žalosna alfa i omega.

Jer, da Nezavisna Država Hrvatska nikako ne može biti izvoristom sadašnje Hrvatske Države, jerbo je nastala slijedom jednog običnog telefonskog razgovora, uz to poteklog iz neprijateljske fašističke države. A sve to, dakako, nalazi se nasuprot istini.

Pa tako čitamo, na primjer, u Hrvatskoj enciklopediji (svezak 4, 2002.):

"Država koju je 10. IV. 1941. u ime ustaškog poglavnika Ante Pavelića proglasio Slavko Kvaternik pojavila se kao diskontinuitet u odnosu na dosadanje osnovne crte hrvatskih političkih opredjeljenja, ali ubrzo i kao iznevjerenje težnji hrvatskog naroda za samostalnom državom, jer je njezin postanak i opstanak bio vezan uz vojnu i sudbinu njemačkih saveznika."

Nikada u to, dakako, nisam povjerovao, iako sam teško uspijevao doći do vjerodostojnih izvornih podataka. Uostalom tu svoju sumnju otvoreno sam iznio u knjizi "Kaznenom prijavom protiv Carle del Ponte". Nezavisna Država Hrvatska nije slučaj ovisan o volji tuđina, bio on dobrohotan ili ne, nego zajedničko djelo svih hrvatskih domoljubnih sinova.

Poslušajmo sada što na tu temu kaže Ivo Omrcanin u svojoj knjizi "Hrvatska 1941".

Najprije razjasnimo to, tko je bio i kamo je pripadao Slavko Kvaternik. Tijekom saslušanja pred udbaškim isljednicima on, između ostalog, na pitanje o tome kako je postao ravnateljem društva "Hrvatski radiša", sam kaže:

"Mislim 1936. god. najkasnije da sam se prijavio na konkurs koji je bio istaknut za popunjenje mesta ravnatelja ZHR. Bilo se tada javilo mnogo lica, ali je Upravni odbor **po odluci Mačeka izabrao mene**. Naime, u **Upravnom odboru se nalazila većina Mačekovih ljudi koji bez odobrenja Mačeka nisu hteli krupne stvari poduzimati**. Maček je mene predložio uglavnom zbog toga što je **znao da ja politički mislim isto kao i on**, te da s te strane nema opasnosti da bi mu ja pao u leđa. **Ja-sno je da je Maček išao na to da ima svoje ljude u svim sličnim hrvatskim društvima kao što su bili Zadruga i Središnjica "Hrvatskog radiše", Napredkova zadruga itd.** Maček je u svim ovim društvima imao preko 90 odsto svojih ljudi kao članova zadruge a **sva rukovodstva su bila od njega lično odabrana. I mene je on smatrao svojim čovekom, a i bio sam takav**. Naime, **Maček je znao da sam ja starčević-vac, ali da je naš put zajednički**, osobito što se tiče ostvarenja programa HSS-a."

Idemo dalje da bismo čuli kako je konkretno dogovaran proglasenje Nezavisne Države Hrvatske.

"Iskazi vojskovođe (Slavka Kvaternika, m.op.) na boljševičkim sudovima su vrlo opsežni i vrijedni su da budu predmet posebnih izdanja. Mi sada prelazimo na **povjesni rad, koji je on obavio u svrhu proglašenja NDH**. Dosadašnji rad nas je bio doveo do razgovora s Nijemcima a koji su se onda nastavljali. **5. travnja je Veesenmayer imao s njim odlučni razgovor. U to je vrijeme već bio pismeno oblikovan nacrt nacionalista**. On javlja predpostavljanim u Berlinu da se ustrojava **potpisivanje teksta izjave i da će biti dokončano do noći**. Potpisat će se **Slavko Kvaternik,**

Mladen Lorković, Jozo Dumandžić, Janko Tortić, Vladimir Košak, Šime Debelić, Marko Lamešić. Budak je bolestan i leži u krevetu, a **to je bilo javno** pa bi mu tako život bio u opasnosti. No on je dao punomoć S. Kvaterniku. I svi ostali potpisnici će odmah prijeći u konspiraciju čim izjava bude objelodanjena. Najavljeni tekst je glasio:

Na sastanku velikog dijela narodnih zastupnika i predstavnika vlade Banovine Hrvatske, predstavnika hrvatskih kulturnih i privrednih institucija, zastupnika svih slojeva naroda iz svih historijskih hrvatskih krajeva bez razlike ili stranačke pripadnosti, održanom u Zagrebu 31. ožujka raspravljalo se detaljno o političkoj situaciji i položaju naroda u Jugoslaviji nakon državnog udara izvršenog u Beogradu 27. III. i jednodušno se izrazilo uvjerenje:

Da hrvatski narod, nakon tog događaja i takvog postupka, ne može više vjerovati da mu je u Jugoslaviji moguć miran život, nacionalno širenje i razvitak; da kod srpskog naroda postoji čvrsta volja, da Jugoslavija uđe u rat protiv Njemačke, dok hrvatski narod želi mir i suradnju s njemačkim narodom; da je srpski narod protiv novog poretka u Evropi, dok hrvatski narod ima razumijevanja za novi i pravedniji poredak u Evropi i taj poredak želi; da predstavnici srpskog naroda stoje u službi engleske politike, koja iz vlastitog interesa svim silama radi na tome da izazove na Balkanu nemir, nered i rat, dok hrvatski narod ne želi da služi interesima Engleske koja je uvijek pomagala hegemoniju Srba nad Hrvatima. Da hrvatski narod već stoljećima posjeduje jaku političku, kulturnu i privrednu vezu s njemačkim narodom; da je hrvatski narod stoljećima živio svoj vlastiti državni život i da srpska masa u hrvatskim krajevima nametnuta i potpomognuta od strane zapadnih demokracija - nije nikada bila prizna-

ta; da čitav hrvatski narod jednodušno želi da iznova podigne svoju narodnu državu; da u hrvatskom narodu žive čvrsta vjera i nada da može pri stvaranju slobodne i nezavisne hrvatske države računati s punom podrškom Njemačke koja je objavila kao ratni cilj: **svakomu narodu u Evropi omogućiti slobodni nacionalni razvitak i širenje.**

Stoga je jednoglasno stvoren sljedeći zaključak.

I. Jugoslavija je prestala postojati. **Stvara se slobodna nezavisna hrvatska država i ona obuhvaća historijske i u nacionalnom pogledu hrvatske krajeve: Hrvatsku uključujući i Međimurje, Slavoniju i Dalmaciju, Bosnu i Hercegovinu kao i hrvatski dio Vojvodine.**

II. Do donošenja ustava odnosno zakona o državnoj vlasti vrši zakonodavnu vlast **nova hrvatska narodna vlada u Zagrebu.**

III. **Dostavlja se taj zaključak vladi Reicha** i ujedno se moli da dobiju priznanje hrvatske države od strane osovinskih država.

IV. U cilju zaštite samostalnosti i nezavisnosti novo nastale hrvatske države predstavnici hrvatskog naroda u ime cjelokupnog hrvatskog naroda mole vladu njemačkog Reicha za bezodvlačnu zaštitu i pomoć.

U glavnom gradu Zagrebu, 31. ožujka 1941."

Nisam povjesničar, niti tvrdim da su u ovom izvješću svaki redak, svaka riječ, točni, ali je nedvojbeno da su u Zagrebu, to će reći u Hrvatskoj, **domaće snage itekako snažno radile na tomu kako bi se uteklo iz jugoslavenskog zagrljaja i uspostavila nezavisna hrvatska država.** Nije trebao nikakav strani poticaj i nagovor.

Pogledajmo sada što kaže Dr. Edo Bulat, jedan od potpisnika izjave.

"Dr. Edo Bulat o tome piše:

Ponešto u nebitnim stvarima skraćeni memorandum spremljen je za podpis. Podpisuju ga petorica. **Dvojica od strane HSS, i to Janko Tortić i dr. Marko Lamešić i trojica sa strane nacionalista: Slavko Kvaternik, dr. Mladen Lorković i ja.** Dumandžić forsira mene kao predstavnika Dalmacije. **Podpisivanje memoranduma teklo je ovako:** Kada su ga podpisali spomenuti predstavnici HSS, ja sam ga odnio dru Mladenu Lorkoviću negdje u pravcu Maksimira, gdje se je Mladen bio sklonuo. Pročitao ga je i potpisao, pohvalivši mu sadržaj i oblik. **Iza toga odlazim na ugovoreni sastanak u gostionici Vranešić pokraj Jelačićevog trga. Prisutno je pet osoba. Od Niemaca tu je dr. Veesenmayer** s još jednim gospodinom. Nekoliko naših čuvalo je stražu oko gostionice.

Podpisali smo original na hrvatskom jeziku. Prvi je to učinio Kvaternik, kazavši pri tome: 'Uz pomoć Božju i za Hrvatsku'. Zatim potpišem ja i dometnem kazavši nešto slično. **Veesenmayer nam čestita i oslovi sa: 'Exzellenz'. Kada je dr. Veesenmayer primio potpisani memorandum, oprostio se je od nas izjavivši: 'Rat će izbiti sutra ujutro i vi se, gospodo, pazite i spremite!'**"

Među Hrvatima nije bilo razlike. Isto su mislili i govorili HSSovci i nacionalisti. Ustaše se izričito, kao neka posebnost, uopće niti ne spominju. Maček je, istina, bio u Beogradu, ali u HSSu se ništa nije događalo bez njegova znanja.

Uostalom, poslušajmo i dalje što kaže Ivo Omračnin.

Dr. Weesenmayer u budimpeštanskom redarstvu dao je dne 11. lipnja 1946. izjavu u kojoj stoji i ovo:

"Maček je protiv volje svojih savetnika i jednomiš-

ljenika otišao u Beograd; istina da se je razočaran 8 ili 9 aprila vratio u Zagreb. Meduvremeno sam ja, posredstvom generalnog konzula, s pomoću nadležnog organa za informacije stupio u vezu s Quaternikom, pukovnikom na raspoloženju, a 10 aprila i sa Mačekom. **Oni su se sastali i sklopili pismeni sporazum, koji je vodio k proglašenju nezavisnosti Hrvatske.**"

Što se ovome ima dodati?

Ostaje nam na kraju utvrditi lokaciju gdje se je sve to događalo. Neka nam i tome pomogne Ivo Omračanin.

Govori vojskovođa Slavko Kvaternik pred udbaškim isljednicima:

"Prije prevrata generala Simovića nisam poznavao Kolbea a ni Fezenmajera, niti sam znao za njihova imena, šta su i u kakvoj službi. Prvo sam upoznao Kolbea, mislim u društvu jednog činovnika nemačkog konzulata kojeg sam sreo na Jelačićevu trgu. Do poznanstva je došlo na taj način, kada je bez ikakvog oklevanja, prišao Kolbe u pratnji ovog člana konzulata kojeg sam ja samo po viđenju poznao, a i on isto tako mene. Znam da je bio doktor, a

koju je funkciju u konzulatu vršio nije mi poznato. Kada su mi prišli, doktor mi je rekao da Kolbe želi sa mnom nešto da razgovara, te sam se tako ustvari upoznao sa obojicom. **Sa Jelačićevog trga otišli smo kroz Prolaz prema Tržnici i šetali u nekoj ulici između Tržnice i bloka zgrada vi za vi."**

Dakle, draga braćo i sestre,

Ovdje, **na ovom svetom mjestu utanačena je, dakle stvorena, Nezavisna Država Hrvatska**, voljom predstavnika svih Hrvata, bez obzira na njihova politička i vjerska uvjerenja. Bilo je to bez ikakva stranog zahtjeva, kamo li naloga. **Vlastitom željom, voljom i odlukom. Banovina Hrvatska se je osamostalila i tako postala Nezavisna Država Hrvatska.** Po svim kriterijima suvremenog svijeta. I za sva vremena.

Stoga se to i mora na odgovarajući način trajno obilježiti.

Upravo zato, Izvanredna Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta na sjednici koja je održana na Badnjak 24. prosinca 2009. godine donijela je odluku koju ću Vam nastavno pročitati.

ODLUKA SVEČANE SKUPŠTINE HRVATSKOG ULJUBENOG POKRETA

Na temelju sveopće potrebe, želje i nastojanja hrvatskoga naroda, djelovanja ustroja Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata i čl. 7. i 22. vlasti-

tog Statuta, Svečana Skupština Hrvatskoga uljudbenog pokreta održana u Zagrebu, Pete poljanice 7, dne 24. prosinca 2009. u 9 sati donijela je sljedeću

ODLUKU

o utemeljenju Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske

Članak 1.

Završetak Tkalčićeve ul. od Splavnice do Skalinske ul. i Krvavog mosta, ul. Splavnica i ul. Pod zidom u Zagrebu, s okolnim objektima i prostorima, proglašuje se Spomen područjem Nezavisne Države Hrvatske.

Članak 2.

Završetak Tkalčićeve ul. u Zagrebu duljine 30 m od Splavnice proglašuje se Trgom Dr. Ante Pavelića Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske.

Na Trgu Dr. Ante Pavelića u prvom pogodnom trenutku postaviti će se poprsja novijih hrvatskih velikana, naših uzora: Oca Domovine Dr. Ante Starčevića, Stjepana Radića, Dr. Vladka Mačeka, Dr. Ante Pavelića, Dr. Mile Budaka, Andrije Hebranga i bl. Alojzija Stepinca.

Članak 3.

Osniva se Upravni odbor Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske s 41 članom.

Skupština Hrvatskog uljudbenog pokreta donijet će Pravila o radu Upravnog odbora Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske.

U Upravni odbor Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske odmah se imenuju: Ivo Matanović iz Zadra za ravnatelja, Vladimir Biondić iz Zagreba, Šime Tolić iz Stuttgarta, Mladen Schwartz iz Zagreba i Branko Stojković iz Bjelovara za zamjenike ravnatelja, Tomislav Dragun iz Zagreba za tajnika, Ana Lučić iz Zagreba za predsjednika promičbenog povjerenstva i Leo Marić iz Vinkovaca za predsjednika povjerenstva priredbi mladeži.

Članak 4.

Zabranjuje se svako rušenje, dograđivanje, nadgrađivanje, pregrađivanje, kao i svaki drugi sličan zahvat koji bi vodio nagrđivanju Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske.

Članak 5.

Umoljava se hrvatsko redarstvo štiti Spomen područje Nezavisne Države Hrvatske od svakovrsnih nasilnika i čudorednih nedoličnika.

Članak 6.

Zadaje se Poglavarstvu Grada Zagreba redovito čistiti i održavati prostor i objekte Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske.

Članak 7.

Ova odluka stupa na snagu odmah, a primjenjivat će se od trenutka javne objave.

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

ULOMCI IZ GOVORA KOJE JE DNE 8. I 9. siječnja 1943. dr. ANTE PAVELIĆ POGlavNIK NDH DAO PREDSTAVNICIMA VJERSKIH I SVJETOVNIH VLASTI, IZASLANSTVU HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA I ČLANOVIMA DIPLOMATSKOG ZBORA

"*Gospodarski list*", Zagreb, 14. siječnja 1943.

Poglavnik je u svom Dvoru na Markovom trgu primio 8. siječnja novogodišnje Čestitke od predstavnika vjerskih i svjetovnih vlasti. U svom odgovoru je Poglavnik kazao i ovo:

"Ja sam čvrsto uvjeren, da će hrvatski narod i Nezavisna Država Hrvatska u ovoj Novoj Godini pokročiti napried, da će se u njoj izpuniti mnoga i mnoga nada i želja hrvatskog naroda, jer znam, da ćete Vi svi preuzvišena, presvietla i velemožna gospodo prokušani u prošloj, u ovoj godini uložiti sav svoj trud, svaki na svome polju, da ćete sve svoje sile i snage uložiti za dobrobit celog hrvatskoga naroda, za dobrobit svih koji u ovoj našoj zemlji žive i rade, i za sve, koji ovu zemlju ljube, za sve koji ovu zemlju poštuju i koji su ovoj zemlji vjerni — uložiti sav svoj trud i sve svoje napore, da im u ovoj godini bude bolje, da u ovoj godini budu imali više zadovoljstva, više dobra i da u ovoj godini čitav narod po Vašem radu, po Vašim trudima bude išao sretnijoj i boljoj budućnosti."

Istoga dana primio je Poglavnik izaslanike hrvatskih oružanih snaga, koji su došli čestitati Njemu kao vrhovnom zapovjedniku svih oružanih snaga. U svom odgovoru Poglavnik je kazao, među ostalim, sljedeće:

"Ja sam siguran, da ćemo u ovoj godini uzpostaviti mir na našim granicama i uzpostaviti red u celoj zemlji po-moću Božjom, požrtvovnošću, vojničkom sposobnošću hrvatskih oružanih snaga i pomoću naših saveznika. Ja sam u to siguran, jer znam, da će svaki pripadnik hrvatskih oružanih snaga od najviših mjesta, pa do onih sinova vojnika, koji stoje u rovovima, izvršiti podpuno svoju dužnost. Siguran sam zato, da će tu svoju dužnost izvršiti, jer vjerujem, da svakog hrvatskog vojnika prožima svijest, da je ovo nakon mnogo vjekova prvi puta, da se Hrvat bori za sebe, da se bori za svoj narod i da se bori za svoju domovinu. Ovaj put nitko

ne služi pod oružjem za nikoga drugoga, ne služi pod oružjem za nečije tuđe probitke, nego za probitke samog svojega naroda, za probitke svoje domovine i za probitke svoje države.

Budite sigurni da ću u ovoj godini nastojati, da tu svoju dužnost budete mogli izvršivati tim bolje, da ju budete mogli izvršivati tim dostojnije, a budite uvjereni da ću uvijek paziti, da ću uvijek bditi nad tim, da bude čast hrvatskog vojnika, čast hrvatskog častnika i svakog pripadnika oružanih snaga cijenjena, da ne bude od nikoga povređivana, i da vam bude dato sve, što odgovara vašim dužnostima i časti, koju sobom donosi vojnička odora."

Dana 9. siječnja primio je Poglavnik čestitke diplomatskog zbora prigodom Nove Godine. U svome odgovoru Poglavnik je među ostalim kazao sljedeće:

"Naše misli na svršetku stare I na početku nove godine upravljene su prema iskustvima prošlosti i prema zadaćama i ciljevima budućnosti. Narodi, koji se danas u ogromnom savezu trojnoga ugovora bore za svoje oslobođenje od ... glavnicaarske plutokracije i boljševičkog barbarstva, dobro znadu da dušmani, koji su ovaj rat izazvali, da u samom početku kušaju ugušiti ogromnu duhovnu revoluciju suvremenih autoritativnih pokretu, imaju za cilj podpuno uništenje naših narodnih osebnosti, a velikim dielom i

fizičko izkorjenjivanje naših naroda. To nas uči iskustvo daljnje, bliže i najbliže prošlosti. Toliko tvrđa je volja naših naroda, da uzmu na se svaku žrtvu i svako izkušenje u svrhu osiguranja svoga života, svoje slobode i svoje uljudbe — a to znači u cilju pobjede.

Hrvatski narod duguje borbi za novi poredak u Europi i svijetu svoje oslobođenje od krute tu-

đinske vlasti i ostvarenje svog vrhovnog narodnog ideala: uzpostavu Nezavisne Države Hrvatske. Stupajući na bojštima kao i na gospodarskom i svakom drugom polju nepokolebivo ... hrvatski narod bori se ujedno za očuvanje svojih najviših narodnih ideala, za očuvanje svoje države i za očuvanje svoga narodnog obstanka. Toga si je hrvatski narod svjestan te je stoga

izdržao i prebrodio teška izkušenja, a svladat će i svaku drugu zapreku, koja mu se pokaže na putu čuvanja narodnih i državnih probitaka. S nepokolebivom vjernošću u pobjedu ..., koja će ... dati novi, bolji, pravedniji i razumniji poredak, a Nezavidnoj Državi Hrvatskoj osigurati dostojno mjesto u kolu slobodnih naroda, hrvatski narod stupa u novu godinu."

OTKRIVANJE SPOMENIKA dr. ANTI PAVELIĆU, POGLAVNIKU NDH, JEDNOM OD NAJVEĆIH HRVATA SVIH VREMENA

Šime Tolić, Stuttgart

Ja sam Šime Tolić, dopredsjednik glavnog stožera Autohtone Hrvatske stranke prava.

Današnji dan je jedan od najvećih događaja moga mladog života, velika mi je čast biti prisutan na otkrivanju spomenika dr. Anti Paveliću, jednom od najvećih Hrvata svih vremena. Želim se od srca zahvaliti dr. Tomislavu Dragunu koji nam je ovaj divan trenutak omogućio, i time dokazao svoju veličinu i čisto rodoljublje.

Želim pročitati tekst o našem voljenom Poglavniku, koji je napisao jedan član Autohtone Hrvatske stranke prava:

"Ante Pavelić veliki i bezpoštedni borac za Hrvatsku, rodoljub i intelektualac, koji je 1941. ostvario vjekovni san milijuna Hrvata, koji još i danas nose uspomenu na njega. Komunistička diktatorska klika skoro 70 godina sustavno ga prikazuje kao zlikovca i krvoloka i svojom podlom laži i nesmiljenom promičbom komunisti su mu na dušu stavili stotine tisuća života, a ponajviše onih koje su oni sami od 1945. pa sve

do 1970. oduzeli od nas Hrvata. Tu surovu istinu o "Hrvatskom holokaustu" preživjeli Brozovi koljači i njihovi sinovi i dalje zataškavaju nazivajući svaki pokušaj osvjetljivanja njihovih zločina revizionizmom, nastojeći uporno sačuvati svoju laž kao svetu istinu, a nama Hrvatima i dalje držati jaram na leđima, nož pod grlom i cijev na čelu, kao što su to činili za vrijeme titove Jugoslavije. Žele silom ugasiti svaki spomen na Nezavisnu Državu Hrvatsku, zakonom to zabraniti, žele iskriviti i sakriti povijesne istine našeg naroda, žele Pavelića proglasiti zadržim fašistom pa tako i svakog od nas koji nosimo uspomenu na svoje mrtve, pobijene djedove, braću i očeve.

Bez obzira na sve zlo i progon, u mnogim od nas ostala je draga uspomena na Pavelića, prenese na najčešće od uha do uha i sa strahom od OZNE i UDBE, koja je ubijala i zatvara na spomen njegovog imena. Bojali su ga se živog, bojali su ga se mrtvog i boje ga se i dan danas svi oni koji ne misle dobro našem naro-

du i državi. Dok smo živi i dok ima Hrvata živjet će i uspomena na Dr. Antu Pavelića i čisto sumnjam da će naši dušmani u svome naumu uspjeti. Zato neka znaju da smo još uvijek za dom spremni i da čuvamo spomen i sjećanje na našeg velikana i Hrvatskog Pravaša, bezkompromisnog borca za Hrvatsku državu i slobodu, na našeg Poglavnika dr. ANTU PAVELIĆA."

Još jednom želim iznijeti veliku zahvalu dr. Dragunu i svim ostalim koji su sudjelovali u ovom velikom danu Hrvatske, neka nam ovaj dan bude početak nove borbe za slobodu i nezavisnost Hrvatske.

Hrvatska Hrvatima - Bog i Hrvatima

OD KHUENA DO JOSIPOVIĆA I NATRAG

Mladen Schwartz, Zagreb

U proteklih stotinjak godina, uz kratkotrajne euforije nacionalne sreće, Hrvatsku su pogodile mnoge nevolje, ratovi, jugoslavije... Na vlasti se izredala cijela četa istaknutih muževa, koji su, većinom i na žalost, za hrvatski nacionalno-državni interes bili štetni, pa i pogubni. Hrvatsko XX stoljeće započelo je zadnjim razdobljem u vladavini pouzdanika hrvatskoga kralja Franza Josepha I – poticatelja umjetnosti, razbijača hrvatskoga nacionalnog korpusa uz oslon na srpske petokolbnaše, zdušnog provoditelja madžarizacije, člana peštanske liberalne stranke, ugarskoga diktatora nad Hrvatskom, grofa Károlya Khuen-Héderváryja. Što je nakon njegova pada 1903 uslijedilo, u bitnomu nije bilo doli, u ozračju agonije dvojne monarhije, pripravljanje još gorega potonuća Hrvatske pod, ovoga puta, srpskom diktaturom kralja Aleksandra. Veliki Aleksandrov protivnik, ali i oponašatelj, poluhrvat Tito Broz, kao uglavnom svemoćni diktator obnavlja 1945 jugoslavenski projekt i model, na štetu Hrvata kao i onaj Karadževićev, pa još i mnogo više.

U razdoblju između dviju jugoslavija, nakon 839 godina bezdržavlja i ograničenog suvereniteta, te nakon tribunata kontroverznoga Stjepana Radića, i *Banovine* polujugoslavena Vladka Mačka (a kasnije ovoj dvojici blisko ga projugoslavenskog *Hrvatskog Proljeća*), Hrvatsku Državu prvo obnavlja Poglavnik Ustaša i Hrvat Pavić (kojemu danas iskazujemo počast), a njegovu nacionalnu restauraciju, u novim, ali srodnim i usporedivim uvjeti-

ma, pola stoljeća potom obnavlja Vrhovnik Tuđman. Poglavnik i Vrhovnik, unatoč svojim stanovitim, manjim ili većim slabostima, kao i specifičnim unutarnjim i vanjskim poteškoćama s kojima su se njihove države morale nositi – ostat će u povijesti kao svjetli likovi narodnih vladara koji su Hrvatsku spašavali i oslobađali od jugozajedništava, te ju branili u ratu, i uspjeli ju ušćuvati na životu tek dokle je trajao rat. Zato napisah svojedobno u svojoj knjizi „Hrvatska nakon Tuđmana – Studija o nacionalnom usudu“: Dok je rata, bit će i Kroatije!

Nakon Tuđmana, zbog nekih njegovih pogriješaka, kao i posebnih poslijeratnih okolnosti, isprogramiran je bio za nasljednika oportunist, blefer i šarlatan, Antituđman Mesić. I evo, sada je njegovoj nedostojnoj desetgodšnjoj vladavini na sramotu Hrvatske došao kraj. Ali zavedeni i zaludeni hrvatski puk izabrao bi ga na barem još jedan mandat, samo da je to moguće. Kada je

Mesić nemoguć, prema planu koalicije unutarnjeg i vanjskog neprijatelja, dolazi Sivo, ili Jovo, Josipović. Ako sutra ne pobijedi u prvom krugu, pobijedit će najvjerojatnije za dva tjedna u drugom. Vrlo brzo past će sadašnja vlada, a nesretni će se puk, u nedostatku boljega, a vjerujući krivo kako su mu izbori jedina nada (no bira se uvijek samo između istog i jednakog!), ovoga puta ponovno „odlučiti“ za reciklirane komuniste. I tako ćemo dobiti *tandemokraciju* Sivo-Zoki, dok i nju ne smaknu neki kasniji izbori, i tako dalje i tako dalje i tako dalje, sve do konačne propasti hrvatskoga naroda i države.

Pravo pitanje danas glasi: koliko je izbora još kadar podnijeti napaćeni hrvatski narod?

Dolje izbori!

Što je alternativa? Alternativa, jedina spasonosna alternativa, jest legitimna uzurpacija vlasti po autentičnim, odgovornim elitama, nacionalističkim i državotvornim. To nije samo njihovo

pravo, to je i njihova sveta dužnost.

Tko su i gdje su te elite? Na koga mislim? Mislim li na Hrvatsku stranku prava, koja *jest* tradicionalna zastupnica hrvatskoga probitka. Ne, ne mislim. Današnje je pravaštvo, kao i ono klasično, uostalom, razbijeno na niz stranaka i strančica, na seriju krhotina koje, unatoč sličnostima, nikako da se ujedine pod jednim imenom i pod jednim vođom. Istina, stožerna Stranka prava upravo se oslobodila (ako doista jest!) karijerističko-oportunističkoga gazde koji ju je godinama kočio i poništavao skretanjem ulijevo. Ali istoga trena nastala je još jedna, ista ili slična, no svakako suvišna i svojim suvišjem štetna Stranka prava naz-

vana po imenu *Oca Domovine*, a predvođena ženom Ružom Tomašić, koja osim osobnoga poštenja nije uspjela predočiti nikakve prednosti što bi desnu Hrvatsku trebale privući upravo njoj. Jao zemlji i narodu u kojima je poštenje politička kvaliteta, u kojima narodni vođe nisu ništa doli, u najboljem slučaju, poštenjaci!

Svakako, imamo stanovitih naznaka da se tri najjače pravaške frakcije (Srbov HSP, Mijlkov HČSP te Keleminčev A-HSP) žele započeti približavati i poduzimati zajedničke pothvate. No takvih je pokušaja u prošlosti već bezbroj. Nadajmo se dobrom, ali ne očekujmo čuda. Pravaštvo je danas samo jedan od sastojaka hrvatske desnice. Stasaju novi

pokreti, rađaju se novi ljudi. Ujedinjavati nam je ljude, ne stranke. I to je doista imperativ trenutka. Bez jake desnice nema Hrvatskoj spasa ni opstanka. Tek s njom može ona započeti *Sve Novo*, može biti uzdignuta na višu razinu Bitka, tek pod okriljem Desnice može zaživjeti *Nova Nacija Hrvata*. Ova stara je odslužila, nije više ni za što!

Tako nam Svevišnji Bog pomogao!

Živjela velika i vječna Hrvatska u svojim granicama, odana samo sebi!

Borba se nastavlja – Za Dom Spremni!

PRETUŽNA VIJEST - ODE NAM ZAUVIJEK STJEPAN MESIĆ

Ivo Matanović, Zadar

Tužnim srcem javljamo rodbini, prijateljima i znancima da će dana 27. prosinca 2009. u 75. godini života blago u Sotoni preminuti naš voljeni partizan i Jugoslaven

Stjepan Ujdurović – Alijas Mesić

Pokop dragog nam pokojnika obaviti će se dana 27. prosinca 2009.g. na biralštima diljem RH Hrvatske, a zatim će po osobnoj želji biti kremiran, a pepeo njegov razbačen izvan teritorija RH.

Ožalošćeni:

**SDP, HDZ, HNS, IDS
i sve Antifašističke udruge**

Obradovani:

Svekoliki hrvatski NAROD

Počivao u miru Sotonskome!

IN MEMORIAM - NADGROBNI GOVOR POKOJ- NOM STIPI MESIĆU

Tužni i ožalošćeni puče – (ako vas uopće ovdje ima) opraštamo se danas od najvećeg hrvatskog sina i junaka Domovinskog rata, koji je u svojstvu vrhovnog zapovjednika JNA, odnosno Jugoslavije izveo najveću „pobjedu“ za svoj jugoslavenski narod. U svojstvu vrhovnog zapovjednika pokrenuo je cjelokupnu armiju protiv Suverene i Nezavisne Države Hrvatske. Kao nikada do sada za samo 4 mjeseca porušio je desetke hrvatskih gradova, a među njima Vukovar srušio sa zemljom, potom Dubrovnik, Zadar, Šibenik, Osijek, Slavonski Brod, Karlovac, Gospić i tako redom još desetak manjih hrvatskih gradova.

Pored porušenih hrvatskih gradova i sela, sa svojom si armadom ucivilio 20 tisuća hrvatski majki, čiji su sinovi pali za obranu hrvatske Domovine. Dok si vladao s Jugoslavijom imao si sa sobom još 3 Hrvata na najvišim državnim dužnostima, a to su bili predsjednik vlade, Ante Marković, ministar vojske general Veljko Kadijević i ministar vanjskih poslova Budimir Lončar i dr.

Ožalošćeni i tužni zборе, sa žalošću vam moramo istaći, da je vaš pokojnik drug Stipe Mesić, čiji lik hrvatski narod danas sa radošću ispraćen u ropotarnicu hrvatske povijesti, bio jedan od najvećih hrvatski izdajnika, a poslije Tita i jedan od najvećih zločinaca, pod čijim je zapovjedništvom porušeno na desetke hrvatskih gradova.

„Ožalošćeni“ zборе, moramo vam spomenuti još nekoliko druga Mesićevih „podviga“ - za vrijeme njegove vladavine. Utemeljio je 3 Samita u Zagrebu s kojima je učvrstio ideju ponovnog ujedinjenja u Jugoslaviju ili ti Balkansku Džamahiriju, svejedno je. Derogirao je Ustav, najviši Zakon države i to na način da je bez referenduma izmijenio nekoliko njemu neodgovarajućih članaka, a članak 141. potpuno zanemario, odnosno prekršio te pored odredbe ovog članka ponovno stvorio uvjete za stvaranje Hrvatima neprijateljske Jugoslavije. Pokojnik drug Stevan Mesić u svom 20 godišnjem djelovanju u vrhovništvu Hrvatske isticao se i kao međunarodni izdajnik. U svome dvadeset-satnom svjedočenju u Den Haagu optužio je svog prethodnika pok. Franju Tuđmana, a s njime i sve izručene hrvatske generale. Moramo vam, „tužni zборе“, istaći i druge Mesićeve pomagače. Ima ih više, a među njima se najviše isticao, današnji kandidat za mjesto predsjednika RH drug Ivo Josipović, koji je kao tajni suradnik Međunarodnog tužilaštva u Den Haagu osobno izradio preko 85% optužnih prijedloga za sve generale Hrvate pojedinačno.

S toga vas, dragi zборе, pozivam da se današnjim opraštanjem od izdajnika i hrvatske nakaze od predsjednika, ponovno na sutrašnjim izborima ne izaberete istog satrapa i komunistu kao što je bio pokojnik. Imate, hvala Bogu, na izboru više kandidata.

Dragi Hrvati i Hrvatice i ostali hrvatski državljani, još jednom Vas pozivam da svi izađete na izbore i da si

za poglavara države izaberete predsjednika Hrvata koji će provesti LUSTRACIJU, te vas bez komunista povesti u bolju budućnost.

Opetovano vas, dragi birači, pozivam da svi do jednoga sutra izađete na izbore na kojima će se voditi ljuti antikomunistički boj. Boj u kojima će te vi biti pobjednici. Kao nikada do sada, imate sada šansu, ispraviti hrvatsku povijest i osigurati si bolju budućnost.

Za oproštaj od pokojnika zaželimo mu sve najbolje u njegovom sotonskom kraljevstvu nebeskome. Neka ti Tito, dragi Stipe u tvom vječnom počinku bude na pomoći!

PETO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA 26.12.2009.

Josip Kokić, Zagreb

Hvala Bogu došlo je i vrijeme da se slobodno govori o državi Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskog rata.

NDH, temi koja je bila zabranjivana tijekom pola stoljeća, kao i o poglavniku Ustaškog pokreta Dr. Anti Paveliću. Čim se spomene ta tema, sljedbenici komunizma odmah nam nameću hipoteku ustaštva o kojoj se ne smije zboriti jer smo neprijatelji naroda i države. Govoriti o staljinističko-lenjinističkom komunizmu i velikosrpskim težnjama za apsolutnom dominacijom nad svim nesrpskim narodima a istovremeno zabraniti spominjati Ustaški pokret, je s bilo kojeg aspekta apsurdno. Postavlja se pitanje tko je stvorio stanje teške tiranije, na koju je narod, posebice nakon stravičnog atentata u Beogradskoj skupštini jednostavno ustao protiv te srpske tiranije. Tada mnogi ugledni ljudi morali su pobjeći iz te kraljevine Jugoslavije u tuđinu i potucati se od nemila do nedraga, kao što je učinio i Dr. Ante Pavelić. Prirodno je i logično, ali ne i kršćanski, da su se ti ljudi godinama akumulirali mržnjom prema toj nepravdi. Uostalom zar se i Drugi svjetski rat nije dogodio zbog pohlepnosti englesko-francuske politike prema jednoj Njemačkoj, pa su prouzročili novi svjetski rat, najkrvaviji u povijesti čovječanstva i nikom ništa. Isto tako znamo kako su se upravo te dvije zemlje odnosile prema Hrvatskoj u velikosrpskoj agresiji u našem obrambenom Domovinskom ratu, nazivajući nas od vrha do dna zločinačkim pokretom,

a hrvatske generale i branitelje na optuženičku klupu. Cijenu rata plaćaju svi, pa i oni koji su ga izazvali, a to je ista klonirana kategorija koja ga i danas želi i djelomično ostvaruje diljem svijeta, boli ih glava za svoje narode.

Kao kršćanin i humanist normalno osuđujem zločine NDH, kao i ove danas, jer ubiti čovjeka najveći je zločin koji se može zamisliti. I Židovi su prošli stravične zločine, ali i oni akumulirani mržnjom to čine i danas prema svojim susjedima i to opravdavaju obranom, a koga brige za nevine žrtve na obje strane i kuda to vodi?! Za njih su oni kolateralne žrtve i nitko ne odgovara pred Međunarodnim sudom, samo Hrvati jer su katolici i jer su se branili. Tko danas od tih profesionalnih humanista, pogotovo u Hrvatskoj može garantirati, kako bi se ponio u tim ratnim uvjetima, i k tome još da su mu bližnji izginuli u obrani Domovine. Rat sam po sebi je zločin, pa nemojmo nakon njega stvarati nove uvjete za neki novi rat. Istina, oprost, pomirenje i pomilovanje su jedini zalog budućnosti bez rata. Ne kaže se uzalud, istina oslobađa!!! Mira bez pravde nema, a jedina istinska pravda je pravda

proizašla iz kršćanskih načela. Danas je naprosto nužno govoriti o poglavniku Anti Paveliću, kako bi se sagledali svi povijesni aspekti i okolnosti. Veličati Tita i govoriti kako je On najveći sin hrvatskog naroda, a svrstan je u deset najvećih zločinaca svijeta, je isto kao poticati govor mržnje. Pitanje je zašto komunisti i srbofili ne žele bilo kakav spomen o Paveliću nakon njihove "istine" o razdoblju ne tako davne prošlosti?! Odgovor je vrlo jednostavan, jer oni su stvorili i Pavelića i ustaše vlastitim zločinima prema Hrvatskom narodu, i ne samo Hrvatskom. Dakle moraju sebe dovesti u odgovornost, a od toga bježe kao vrag od tamjana. Vjerujem duboko da je u Domovinskom ratu bilo planiranih i počinjenih zločina upravo od tih u suradnji s njihovim inozemnim partnerima, kako bi se hipoteka ustaštva i dalje po istom receptu nametala novim generacijama, a oni i dalje glumatali tzv. socijaldemokraciju. Imali su priliku iskupljenja, čast nekolicini, i nisu doživjeli ni mržnju ni progon od domoljubnih Hrvata, već suprotno. Zlorabili su tu katoličku dimenziju, osilili se i još gore nego u komunizmu, rade protiv vlastitog naroda u službi tuđina. Mesić i oni koji ga zdušno zagovaraju su perjanice antihrvatske rabote. Tita, za kojeg se sve zna zaboravimo, a Pavelića i sve što se odnosi na to razdoblje prepustimo objektivnim povjesničarima, kako bi objavili jednu objektivnu istinu o tom za cijeli svijet krvavom razdoblju i okrenimo se budućnosti i mladima kako se povijest ne bi ponavljala u svojem negativnom kontekstu.

IME "MESIĆ" U NAŠOJ JE ZEMLJI POSTALA PRAVA UVREDA

Branko Stojković, Bjelovar

Stjepan MESIĆ je živući pley-bejuac, svi u Hrvatskoj sviraju i plešu, kako on hoće...

A Mesić kao glavni "šef terca" za kriminala i zločine... Epilog tiranije klona Mesića već je dobro poznata svima. Njegovim silaskom s vlasti, odnosno s mjesta predsjednika - otkrivaju se stravične pljačke i kriminali u Podravci, INA-i, HŽ-u, brodogradilištima nizu dru-

gih državnih poduzeća. Dana 18. veljače 2010. godine razdružiti ćemo se sa Stjepanom Mesićem od njegove privatne "prćije" - privatne države Hrvatske. Za vrijeme dva Mesićeva predsjednička mandata - dogodio se najveći kriminal i pljačka, posebno likvidacije Hrvata.

Nije sad sve potrebno nabrajati - ali treba se osvrnuti na datum 27. prosinca 2007. godine kada je Stjepan Mesić potpisao - da se obustavlja revizija pretvorbe i pri-

vatizacije radničkog vlasništva. Znači bilo je to ravno prije dvije godine.

Moram ovdje spomenuti da su "pretvorba i privatizacija" bile najveća pljačka u povijesti Hrvatskog naroda. Stjepan Mesić svojim potpisom stavio je pečat s kojim je zabravio daljnje istraživanje kriminala, odnosno s čime su amnestirani i abolirani svi lopovi i zločinci, među kojima je i on sam, Stjepan MESIĆ.

STJEPANA MESIĆA ČEKA SOBA 3 X 3

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Štovani građani i građanke grada Zagreba!

Tekst govora što sam ga prije nepunih mjesec dana održao pred zločinačkim brlogom zvanim SOCIJAL-DEMOKRATSKA PARTIJA, nekoliko desetaka sati ranije bio je prosljeđen i međunarodnoj sigurnosnoj zajednici.

27. 11. o. g., dakle na sam dan održavanja okupljanja domoljubnih Hrvata, koji je kao i danas organizirala HRVATSKI ULJUDBENI POKRET, STJEPAN MESIĆ također osumnjičeni za počinjenje najtežih kaznenih djela, došao je u posjet SR Njemačkoj gdje se sastaje sa svojim jatcima.

U paničnom traženju potpore i zaštite kako ga zbog počinjenog kriminala ne di dohvatila RUKA PRAVDE. Mesić odlazi svima koji žele saslušati nevolju koja ga je snašla.

Međutim, BORIS TADIĆ predsjednik nam susjedne države je prozreo motive hrvatskog sumnjivca te odbija i pomisao primiti ga u oproštajni posjet i slušati Mesićeve žalbojke.

Danas je Stjepan Mesić osamljeniji nego ikada ranije.

Napušten od svih.

Ostavljen "kao ker pored tarabe"

Dalja njegova sudbina ne nalazi se u palači koju mu spremaju hrvatski banditi. Svjestan je kako ga usko-

ro čeka "soba tri sa tri"... Čak ga je i njegov mentor GEORG Tivadara SOROS, tzv. veliki mađarski dobrotvor židovskog podrijetla, koji je MEŠKETA zajedno sa kriminalcima IVICOM RAČANOM, ZLATKOM TOMČIĆEM... osobno instalirao na hrvatsku političku scenu, pritisnut vlastitim brigama zbog slične sudbine koja ga očekuje, ostavi o na cjedilu.

Nakon održavanja skupa 27. 11. ove godine, svekolika javnost je u DVA NAVRATA informirana o postojanju međunarodne zločinačke organizacije koja se u cilju vlastitih interesa, između ostaloga pripremila proizvesti 6 (šest) milijardi doza smrtonosnog cjepiva a koje bi cijepljenje građana organizirale vlade pojedinih zemalja, poput REPUBLIKE HRVATSKE...

Pod prijetnjama sankcijama onim građanima koji odbijaju primiti smrtonosnu dozu cjepiva.

Dugo vremena upozoravam svekoliku javnost, Republika Hrvatska je utočište i raj za svekolike bjelovsvjetske lopove. Od centara i pojedinaca nositelja MRAČNIH IDEJA Hrvatska je odabrana kao poligon i zemlja opit u kojoj MAFIJA testira život nakon što nastupi tzv. NOVI SVJETSKI POREDAK-NOVO DOBA.

Jasno je zašto Georg Soros, notorna vucibatina koja u sebi osjeća mesijanstvo čak, odabire spomenute kriminalce kako bi u Hrvatskoj oživotvorili ideju o potpunoj kontroli ljudskog društva kao sustava. Stoga nije neobično kako mi u Republici Hrvatskoj imamo i takvih likova koji će javno prvi primiti dozu već pripremljenog cjepiva.

Sreća u našoj nesreći je kako i HRVATSKA ULJUDBA i POLJSKA MINISTRICA ZDRAVSTVA I NAŠE "KOMŠIJE" I JA OSOBNO ALI I MNOGI DRUGI u takvim nastojanjima prepoznavamo djelovanje protagonista međunarodne zločinačke organizacije te obavještavamo ljudsku zajednicu o općoj opasnosti upakirane u tzv. moderno i OTVORENO DRUSTVO.

Mesija Georg Soros, te njegovi apostoli poput tzv. hrvatskog predsjednika Stjepana Mesića su nositelji mračnih "takvih ideja".

Stoga pozivam sve svjesne ljude dobre volje spremne da nam se pridruže kako bi pomogli sebi samima ali i drugima izbjeći zlobi kobi.

Ujedno, kako bi pomogli i gore spomenutim sumnjivcima, jer usprkos svemu ipak se radi o našim bližnjima, smjestiti ih u adekvatnu ustanovu na dalji tretman.

U suprotnom, njihovi već dobro načeti mozgovi uskoro bi nas mogli dovesti u situaciju da ljudsko društvo kao sustav digne ruku na sebe samo.

S takvim obavijestima, razmišljanjima i sugestijama ispraćam hrvatskog bandita s pozicije predsjednika Republike Hrvatske na kojoj se poziciji nalazio DVA MANDATA.

Na žalost!

Želim svim ljudima dobre volje SRETAN BOŽIĆ i sve najbolje u Novoj 2010. godini!

Hvala!

JAVNO PRIOPĆENJE

Ivo Matanović, Zadar

Na Petom Okupljanju domoljubnih i državotvornih Hrvata održanom nadnevak 26. prosinca 2009. g. na malom trgu Splavnica, a prije toga zasjedala je u maloj gradskoj kavani i vlada u sjeni udruge Hrvatski uljudbeni pokret čiji sam član u svojstvu dopredsjednika vlade. Predsjedavajući predsjednik vlade gospodin dr. sc. Tomislav Dragun nespretno me je predstavio vladi riječima: „Njegova Ekselencija Preuzvišeni g. Ivo Matanović – predsjednik Hrvatske pravoslavne zajednice“, što ja ni u kom slučaju nisam. Niti sam predsjednik rečene zajednice, a još manje „ekselencija“ i „preuzvišeni“, što implicira da sam ja, u najmanju ruku, pravoslavni Episkop.

Ovdje javno izjavljujem da ja tu dužnost predsjednika u HPZ ne obnašam, a niti imam tu počasnu titulu Episkopa. Ja sam ispred ove udruge Vladu i skup pozdravio kao predstavnik udruge i ništa više od toga.

Napominjem da mi je ovo podmetnuto lažno predstavljanje u javnosti nanijelo ogromnu moralnu štetu u samoj udruzi, a potom i šire.

Stoga molim gospodina predsjednika Uljudbene Hrvatske Vlade gospodina Tomislava Draguna da se javno preko „Glasnika“ a i portala Hrvatskog uljudbenog pokreta ispriča. Iz svih objavljenih tekstova treba izbaciti:

„Njegova Ekselencija Preuzvišeni g. Ivo Matanović, predsjednik Hrvatske pravoslavne zajednice“.

a potom ovu rečenicu zamijeniti sa:

„Poseban gost Petog okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata bio je g. Ivo Matanović, predstavnik Hrvatske pravoslavne zajednice. Nazočnih oko 300 sudionika toplo je s pljeskom pozdravilo njegovo izlaganje, shvativši da je došlo vrijeme kad će se hrvatski pravoslavci konačno osloboditi rasističkog pokroviteljstva Srpske pravoslavne crkve“.

Molim gospodina predsjednika Dr. Tomislava Draguna da ovu ispriku objavi odmah na svom portalu, a zatim i u narednom broju „Glasnika“. U protivnom slijedi moj javni odgovor s komentarom, a to mi nije želja, da se javno prepucavamo.

JE LI MOGUĆ ZAOKRET?

Ivan Miklenić, "Glas Koncila", Zagreb

Hrvatsko društvo i Republika Hrvatska u 2010. godinu ulazi u znaku ključnog pitanja: Je li moguće stvarni zaokret? Duboke promjene nužne su ponajprije u politici koja usmjerava, određuje prioritete ili marginalizira pojedina bitna pitanja na svim područjima društvenoga života. Strateške promjene nužne su u gospodarstvu, o čemu ovisi hoće li Hrvatska ostati na koljenima ili će stati na svoje noge. Bitne promjene nužne su u **medijima koji sve manje služe hrvatskome društvu i hrvatskim građanima** a sve više nekim čudnim i netran-

sparentnim interesima pojedinih ideološko-političkih i inih skupina... Jednom riječju **nuždan je korjeniti zaokret u gotovo svim društvenim procesima na svima područjima društvenoga i državnoga djelovanja**.

S tom ocjenom o nužnosti stvarnoga zaokreta u ukupnom društveno-političkom životu Hrvatske slaže se većina hrvatskih građana, a ne slažu se samo oni kojima je dosadašnje i sadašnje krizno odnosno zapravo kaotično stanje idealno za ostvarivanje njihovih partikularnih interesa.

Ivan Miklenić

Postoji, naime, svojevrsna nevidljiva hobotnica koja iznutra sputava normalan demokratski razvitak hrvatskoga društva, a to sputavanje ne preza ni pred dovođenjem u pitanje čak i zdravoga razuma.

Nije riječ o onoj hobotnici o kojoj govore mediji misleći na korupcijske lance i veze (a što je najčešće umjesto u stvarnoj službi općega zajedničkoga dobra u službi politikanstva i zaštite političkih i inih interesa određenih skupina i pojedinaca), već je **riječ o daleko opasnijem uvelike uspješnom nastojanju ostvarivanja nevidljive kontrole nad cjelokupnim hrvatskim društvom**. Ta hobotnica ima npr. svoje krakove u svim parlamentarnim strankama pa je zbog toga **Hrvatska ostala**

bez stvarne opozicije. Umjesto da stranke koje ne participiraju u aktualnoj vlasti na državnoj razini stvore koncept i strategiju korjenitog zaokreta, one se samo bore za vlast, za položaje, za fotelje, za privilegije koje donosi sudjelovanje u državnoj vlasti, a da nisu sposobne ponuditi potrebne zaokrete. Snaga te hobotnice vidljiva je i po tome što najrazličitijim manipulacijama uspjeva uspavljivati i pasivizirati vrlo velik dio hrvatskoga društva te što, služeći se uz ostalo i smišljenim **medijskim ignoriranjem i prešućivanjem, paralizira i marginalizira one neparlamentarne političke stranke i sve one nezavisne političare koji bi mogli ponuditi drugačiju viziju Hrvatske**.

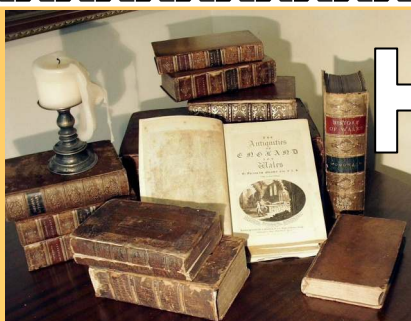
Ta hobotnica je na djelu i kad se hrvatsko društvo umjetno **želi dijeliti s jedne strane na sinove i simpatizere partizana a s druge strane na sinove i simpatizere ustaša**, kad se preko svake mjere napuhuju pojedine pojave koje su najčešće posljedica smišljene političke provokacije ili ograničenosti pojedinaca. Učinak te hobotnice je i pojava da se u današnjoj Hrvatskoj stavovi većine političara ne mogu smatrati vjerodostojnim, stvarnim i iskrenim, već su u funkciji političkih zakulisnih igara kojima se obmanjuje javnost. Među onima koji zastupaju stav da je potreban stvaran zaokret sigurno postoji razumijevanje samoga toga pojma "zaokret", različito čak do potpune kontradiktornosti - i to je jedan od krakova te hobotnice.

Svi predsjednički kandidati u predugoj i medijski kao nikada dosad manipuliranoj predizbornoj kampanji jasno su se očitovali o potrebi zaokreta, no ni među njima ne postoji suglasnost u čemu bi se to trebao sastojati zaokret, štoviše i među njihovim poimanjima "zaokreta" razlikovanje ide do potpune suprotstavljenosti odnosno kontradiktornosti. Najveća Ahilova peta najveće većine predsjedničkih kandidata, a **osobito onih medijski rangiranih u tobožnju prvu ligu, jest odnos prema univerzalnim vrijednostima bez kojih nije moguće izgraditi zdravo društvo, a koje još uvijek nisu na stvarnoj cijeni u stranačkim i političkim vodstvima**. Naime, neiskrenost odnosno licemjerje koje su iskazali ulagajući se biračima u službi njihova zavaravanja i pridobivanja poprimala je na momente

degutantne razmjere tako da mnoge njihove riječi doslovno ne znače baš ništa, osim što otkrivaju golemu potrebu za osobnim promaknućem odnosno njihovom karjerizmom. Bez istine kao univerzalne vrijednosti, bez iskrenih stavova o nužnosti dubinskih promjena, hrvatsko društvo, unatoč svim slatkorječivim ali u biti praznim retorikama, osuđeno je na daljnje poniranje i grcanje u svim mogućim krizama.

Rezultati prvoga izbornog kruga za predsjedničke izbore, sudeći po očitovanjima u predizbornoj kampanji i po njihovu ranijem djelovanju, ne daju baš utemeljenu veliku nadu da će baš budući predsjednik biti ona nužna poluga koja bi počela stvarati preduvjete za mogućnost stvarnoga zaokreta. **Iznimno slab odaziv birača na prvi krug predsjedničkih izbora ponajprije otkriva do koje je mjere građanima nametnuto uvjerenje o njihovoj nemoći pred partitokracijom, političkim i inim moćnicima** - što također otkriva vrlo snažan krak hobotnice. Baš zato što se tako snažno očitovala moć te skrivene hobotnice, 2010. godina morat će biti godina građanskog buđenja i nemirenja nezadovoljavajućim stanjem. U tom smislu zagrebački prosvjed i molitva hrvatskih branitelja na Štefanje pred katedralom veoma je snažna i važna poruka, ali i stvarni početak 2010. godine kao godine sazrijevanja za stvarni otpor nepodnošljivom vladanju zla i beznađa, nedopustivom strateškom lutanju i ponižavanju čitave hrvatske nacije.

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

75,00 kuna

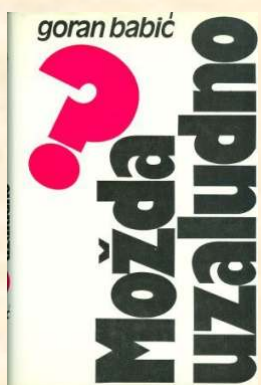
NOVO!

Iz ponude antikvarijata preporučamo:

Zvonimir Majdak:
Kužiš stari moj
i Stari dečki
60,00 kuna

Goran Babić:
Možda uzaludno
50,00 kuna

Dr. Fernando Henriques:
Historija prostitucije 1-2
200,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
 PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtre poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
 e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
 tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

PA NEK NAS PALE. NEK NAM GROBLJA GAZE.

prof. dr. sc. Asaf Duraković, Washington, USA

Dragi i poštovani g. Doktore Dragun

Arhive sviju tajnih policija nastaju i nestaju prema potrebama političkih režima i oportunističara. Zar nam nije svima poznata Dreyfusova afera i njegovo robovanje na Vražjim Otocima. I tisuće sličnih nepravdi tijekom povijesti, kao kolektivno robovanje Oktobrista u Sibiru u Aleksandrovskoj Carskoj Rusiji. I ubojstva i logori i tamnice i mucenja sviju diktatorskih zemalja svijeta, do danas.

I Goli Otok. Zar Vas dakle iznenađuje nestanak Vaših dosije-a iz UDBINIH repozitorija. VAE VICTIS. Vaša dokumentacija bezprijekorno kazuje o današnjoj jadnoj stvarnosti, jer kome je u interesu sakrivati Vašu prošlost, nego onima koji Vas žele primorati na šutnju.

A što se tiče Vašeg pomućenog uma i psihijatrijskih evaluacija MEDICE CURA TE IPSUM. Baš kao Sokrat optužen za mentalnu manipulaciju svojih učenika mirno je popio svoj pehar otrova biljke DATURA STRAMONIUM.

A zar i sam Krist nije bio špijuniran i tužen i suđen od dva politička režima.

Dirnut sam sudbinom Vaše junačke kćeri za koju sam bio i ranije čuo da je pala od metka koji je bio izvan dometa četničkih snajperista.

Ali za Vaš mir, moram Vam navesti povijesnu istinu o Božjem Poslaniku Muhammedu. Kada je njegov utjecaj među mnogobrošćima arapskog poluotoka bio porastao, i kada nije pristao na kompromis, ni prijetnjom, ni mitom, ni prijevarom, tada su Mekanski moćnici pristupili demonskom planu njegove diskreditacije, proglašivši ga pomračena uma. U to je vrijeme živio u Aleksandriji znameniti liječnik za duševne i mentalne bolesti, kome su Mekanski odličnici bili platili veliku cijenu da pregleda Muhammeda i da objavi njegov profesionalni sud. Liječnik je bio

doveden u Meku i proveo je nekoliko dana sa Muhammedom pomno promatrajući njegov svakodnevni život, konverzaciju, ponašanje, razgovore, refleksije, logiku, interakcije, način spavanja i prehrane, način rada i odmora, način molitve i meditacije. Mekanski imućnici nisu bili oduševljeni kada je Profesor iz Aleksandrije dao svoj konačni specijalistički sud kako nikada nije sreo bilo koga zdravijeg uma nego Muhammeda.

Zato, dragi doktore, odahnite usred intriga i optužbi i nestalih arhivskih podataka, jer ste u dobrom društvu. I uvijek se sjećajte da svaka batina ima dva kraja.

I ja sam liječnik koji je u svojim studijima prošao kroz stroge ispite iz psihijatrije i koji je pregledao velik broj duševnih bolesnika. Bio sam i u Vašem društvu i pridružujem se Aleksandrijskom doktoru iz sedmog stoljeća kao što će se sigurno pridružiti i svaki liječnik koji je prisegnut Hipokratovom zakletvom. O tome sam i pisao:

**Pa nek nas pale. Nek nam groblja gaze
U djedovskom nepokorenom kraju
Ne znaju naše staze i bogaze
Gdje ljute zmije u draču čekaju.**

Uz prijateljski pozdrav,

Asaf Duraković

DRUGOVI, GDJE JE ZAVRŠIO DOSJE KOJEGA JE O MENI VODILA UDBA?

dr. sc. Tomislav Dragun

Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
tomislav.dragun@gmail.com
091-33.88.431

MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA RH

Tomislav Karamarko – ministar
Savska c. 39
10000 ZAGREB

Također:

**Apostolska nuncijatura,
Vijeće Europe,
Hrvatski državni arhiv,
Zvonimir Došen,
Josip Kokić,
Dragutin Šafarić**

Za uručiti preko MUP RH:
**Branko Budić,
Josip Perković,
Josip Manolić**

Predmet:

**Gdje je dosje kojega je o meni vodila
UDBa (DB, DS)? – Tražim politički azil u EU.-**

Cijenjeni g. ministre,

Crni oblaci se primiču. Bojim se kiše koja će uslijediti, iako se nikad ne zna tko će pokisnuti. Na moju redarstvenu prijavu upućenu Vama s dne 6. listopada 2009. protiv Ephraima Zuroffa zaposlenika Centra Simon Wiesenthal iz Izraela, a kojom sam se pritužio da dotični priprema moje ubojstvo **još uvijek nema odgovora**. Štoviše, zavladao je opći muk o tom pitanju čak i u glasilima.

Naredba! Njihova naredba. **Naredba samozvanih kontrolora naših života!**

Pretpostavljam da je i ta moja predstavka svrstana među **moje "neubrojive" nastupe**, kamo me pokušavaju smjestiti zločinački krugovi preko svojih posilnih: **mr. sc. Zorislava Kaleba**, suca Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, **prof. dr. sc. Dragice Kozarić-Kovačić**, ravnateljice Psihijatrije u

KB "Dubrava" u Zagrebu, a u zadnje vrijeme **"Večernjeg lista" i Miroslava Kutle (i Bože Čule**, njegova ortaka iz "Dione", "samozatajnog" vlasnika Partner banke i imovine nekadašnje Jugobanke u Zagrebu). Trebalo bi to značiti da su sve moje kaznene prijave za **na hrvatskom državnom vrhu organiziranu pljačku** u Hrvatskom domovinskom fondu, u kuponskoj privatizaciji, u Fondu hrvatskih branitelja, u brodogradilištima, na Hrvatskim željeznicama, u "Agropreradi" Knin, u "Brodvinu" Slavonski Brod, u "Autoprijevozu" Dvor i t.d. samo **"puka izmišljotina moga bolesnog uma"**.

A to nikada i nikada ne sluti na dobro.

Naime, uputio sam na dne 11. prosinca 2009. Hrvatskom državnom arhivu **zahtjev za uvid u dosje kojega je o meni vodila UDBa** (DB, DS). Danas mi je stigao odgovor. Osobno mi je odgovorio dr. sc. Stjepan Čosić, ravnatelj:

"Vezano uz Vaš osobni zahtjev za uvid u vlastiti dosje izvješćujemo Vas da je pregledom evidencija navedene dokumentacije utvrđeno da Hrvatski državni arhiv **ne raspoláže osobnim dosjeom na ime Tomislav Dragun.**"

O ho, ho!

Pa, gdje je onda moj (kod UDBe vođeni) dosje? Kod Branka Budića? Kod Josipa Perkovića? Kod Josipa Manolića? Kod Ive Sanadera? Kod Luke Bebića? Kod Radimira Čačića?

Ili **možda uopće nije postojao?** **Postojao je**, itekako. Razumije se, **postoji i danas**. Pa gdje je onda?

Uvaženi g. ministre, od Vas tražim taj odgovor. Jerbo dosjei nestaju samo onda kada se o onima na koje se odnose priprema nešto ozbiljno.

Vrlo ozbiljno. Najčešće likvidacija!

Prvu informaciju o mom dosjeu kod UDBe dao mi je **Stevan Bižić**, bivši predsjednik omladine u Vinkovcima, kasnije zaposlen u "Slavonskim šumama", a sada negdje u Srbiji. Bilo je to nakon mog povratka sa studija, dakle negdje iza 1961. Debljina: preko 30 cm.

Da, već tada je bio dobrono opsežan.

UDBaška istraživanja nad mnom počela su krajem mojih gimnazijskih, negdje oko 1957. Prvo moj istražitelj bio je **Ilija Ivanović**, načelnik SUPa u Vinkovcima, dakako uz pomoć svojih brojnih suradnika. Moram spomenuti da su otprilike u to vrijeme moji prijatelji **Petar Gloković** i **Vladimir Vovra** administrativno, bez ikakva suđenja, poslani na 18 mjeseci na Goli otok. Tamo su, naravno, toliko i boravili. Preodgajani!

Saslušavan sam obilno i 1959. godine, a u svezi sa sudjelovanjem u studentskim demonstracijama u Zagrebu. Nakon završetka studija, prije prvog zapošljavanja, pozvan sam u SUP, gdje mi je "predložena" suradnja. Isto mi je, koju godinu kasnije, "predlagao" milicajac Gojko (prezime sam mu zaboravio, ali znam da je bio krupan čovjek). Druge su zanimale osobe koje idu na sv. Misu. Najuporniji u "ponudi" za suradnju bio je **Branko Budić** (njegov brat **Ante Budić** sada je sudac Županijskog suda u Osijeku!), šef DBi za Slavoniju i Baranju. Jedan od tih "sastanaka" u SUPu Vinkovci trajao je 2,5 sata. Drug je za taj "razgovor" potegao iz Osijeka, sa još jednim drugom, kojemu ne znam ime. Druge je zanimala mogućnost mog ubacivanja u "katoličke" krugove.

Vinkovačka Promemorija pada u 1967. Nešto kasnije (1970.) je pokret "Iiraca", kojemu sam pripadao. Saslušavan sam u svemu tome SUPu Vinkovci.

Nakon "21. sjednice" pretresana mi je kuća. Traženo je oružje i zabranjena literatura. Konačno, smijenjen sam s funkcije direktora Transporta kombinata "Borovo" i izbačen iz Više ekonomske škole u Vukovaru (kao honorarni predavač) – zbog "nebudnosti prema pojavama nacionalizma". Tijekom 1973. u dva navrata pokušano je moje ubojstvo. Zatražio sam zaštitu od Josipa Vrhovca. Slijedom toga pohađio me je u uredu **Laze Zulića**, kadrovskog direktora, u tvornici "Borovo", jedan od tamošnjih udbaških glavešina. Ime mu ne zna, ali možda bi to mogao znati Tomislav Merčep. Sjećam se dobro kad mi je rekao: "Nemamo mi dovoljno osoblja koje bi čuvalo sve vas ustaše!" Nu, moram priznati, nakon toga –

Županijski sud u Osijeku

sve do danas – nisam se susretao s ugrozama opasnim po život.

Iz tog razdoblja treba spomenuti intervenciju druga **Komljenovića** iz CK SKH, koji je osobno došao u vinkovačku "Iskru" (gdje sam tada radio), da bi ukazao kako ja ne smijem biti imenovan ni na kakvo rukovodeće radno mjesto. Isto je govorio i **Nikola Gvozdić** na Općinskoj skupštini u Vinkovcima, u nezavisnoj Republici Hrvatskoj dužnosnik Ministarstva financija. S Ekonomskog fakulteta u Brčkom, gdje sam predavao bankarstvo (potiho sam se uspio ubaciti u drugu republiku, ali ne za dugo), udaljen sam na intervenciju **Ljubana Matića**, sekretara Općinskog komiteta SK u Vinkovcima.

Prof. dr. sc. **Ivo Baučić** doveo me je 1982. u Institut za migracije u Zagrebu. Međutim, nakon njegove smjene 1985., novi partijski rukovoditelj Instituta **Milan Mesić** hitio me je van. O tome dosta zna sam prof. Baučić, ali također general **Markica Rebić** i "nezavisni ekonomski analitičar" **Mladen Vedriš**.

Dne 8. studenog 1991. moja najstarija kći Biserka, dragovoljac Domovinskog rata, HOSovac, **snajperski je ustrjeljena** u Vinkovcima s dvojicom svojih kolega (Tomislav Tekić i Željko Kuprešaković). Službeno (1): Poginula je od granate VBRa. Službeno (2): Poginula je od minobacača. Događaj se zbio na vinkovačkoj tržnici izvan dosega četničkih snajperista. Poginula je 8.11.1991. oko 20.30 sati, a ja sam obaviješten tek 9.11.1991. oko 17 sati, iako sam

stanovao kojih 1,5 km od mjesta pogibije. Sanduk (limeni) već je bio zavaren, a meni i supruzi nije bilo dopušteno vidjeti je. Zanimljivo, u svojoj opsežnoj knjizi o vinkovačkom ratu, **Davor Runtić** uopće ne spominje ovu pogibiju.

Novi napad na mene uslijedio je na mene u "Nacionalu" **Ive Pukanića**. Bilo je to 1996. Glavni govornik: **Darko Petričić**. To je, ipak neka – nova – druga priča, ali zacijelo **opet u izvedbi istog orkestra**.

Sada sve to nije nigdje zapisano. Ništa se nije događalo. Sve je izmislio moj "bolesni um".

Ne igrajte se gospodo. Karte na stol! **Stavite dosje pred moje oči!**

Zasad, ne preostaje mi ništa drugo, do li **zatražiti azil u Europskoj Uniji**, kao što sam to već bio učinio krajem 2007. godine u Republici Sloveniji. Tada mi je zahtjev odbijen, jerbo sam i dalje boravio u Republici Hrvatskoj. Ali, sunce se ponovno rađa

...

Ovim ovlašćujem gospodu: Zvonimira Došena iz Hamiltona u Kanadi, Dragutina Šafarića iz Velenja u Sloveniji i Josipa Kokića iz Zagreba da u slučaju moje "nezgode" o svemu obavijeste Sv. Oca Papu, Vijeće Europe i Vladu USA.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (1. dio)

mr. sc. Nikola Bičanić, Zagreb, - "Glas Koncila" br. 11/08

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolini partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi široj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

JEZIV PARTIZANSKI PRIJEDLOG NADOMAK GOSPIĆA

Nadimak Gospića, s njegove istočne strane, partizansko vodstvo, koje su većinom činili Hrvati, raspravljalo je kako se sutradan postaviti prema stanovnicima koje zateknu. **Jedan od Hrvata predložio je da ubiju svakoga tko je navršio 16 godina života**, bez obzira na spol i na možebitnu njegovu političku i vojničku angažiranost.

Mir u Gospiću nakon Drugoga svjetskog rata došao je neočekivano, kad mu se velika većina gospićkih građana nije nadala. Oružane snage kao da su smjenu učinile po dogovoru - dok su se Gospićani 4. travnja 1945. probudili u ratu, još s domobranima i ustašama, suton toga istog dana donio im je "mir" i prvu noć s partizanima. Naime posljedom vijesti iz njemačkog zapovjedništva da Gospić prestaje biti u obrambenom smislu važan, **sve su ga oružane postrojbe tog dana pred podne počele napuštati**. S nji-

Među prvim žrtvama partizanskih vlasti bili su i svećenici dr. Fran Binički...

ma je pošao i velik broj civila, žena, djece i staraca, gonjenih opravdanim strahom pred partizanskim

... i Nikola Mašić...

zločinima, za koje se itekako znalo i koji nisu bili plod neopravdanog straha ni ustaške promidžbe.

Za Gospić je bilo otežavajuće što su ga nakon Velebitskog ustanka u jesen godine 1932. zbog aktivne predratne ustaške organizacije u njemu popularno prozvali **ustaško sveučilište**, pa je najprije bio osobito oštar trn u oku Orjuni i ideolozima Velike Srbije, a kasnije i partizanima. Odmah nakon partizanskog ulaska u grad počelo je "trijebljenje" svih koji su bili unaprijed popisani za odstrel.

Osim njih, pojedinim "antifašisti-ma" bilo je po vlastitom odabiru dopušteno likvidirati i sve druge, iz bilo kojih razloga, a potom, kad je već trebala početi djelovati "pravna država", tzv. narodni sudovi bili su izraz pomahnitala razuma, s temeljnom zadaćom likvidirati što veći broj Hrvata.

UBIJANJE PO KRSNOM LISTU

O razmišljanju članova partizanskog vodstva pred Gospićem 3. travnja 1945. posvjedočio je svojedobno Šime Balen, ondašnji politički ko-

mesar cijele partizanske formacije koja je sutradan popodne ušla u grad. Taj je hrvatski intelektualac i publicist zbog spomenutoga velebitskog ustanka dospio i na robiju. Prema njegovu pričanju, u pravoslavnom selu (nije naveo njegovo ime) nadomak Gospića, s njegove istočne strane, partizansko vodstvo, koje su većinom činili Hrvati, raspravljalo je kako se sutradan postaviti prema stanovnicima koje zateknu. Jedan od Hrvata predložio je da ubiju svakoga tko je navršio 16 godina života, bez obzira na spol i na možebitnu njegovu političku i vojničku angažiranost. U tome je partizanskom vodstvu, uz nekoliko Hrvata iz Gospića i okolice, bio i Jakov Blažević, najznačajnija politička osoba među ličkim partizanima. Tom se prijedlogu prvi suprotstavio vojni zapovjednik, lički Srbin, koji je prije rata pohađao gospićku gimnaziju i kao učenik 1941. g. pobjegao partizanima u šumu. Po Balenovim riječima taj je zapovjednik rekao da ne može prihvatiti odluku da se "sutradan u Gospiću ubija po krsnom listu", pa se tako odustalo od toga jeziva prijedloga.

...te milosrdnica s. Žarka Ivšić

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (3. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

REPUBLIKA HRVATSKA KOMISIJA ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA

Urbroj: 591-99-107

Klasa: 140-06/99-01 / 107

IZVJEŠĆE O RADU - prijedlog

Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih
žrtava od osnutka (11. veljače 1992.)
do rujna 1999. godine

Zagreb, rujna 1999.

9. Jovan Kokot: "Dvanaesta proleterska slavonska brigada", Beograd 1987., s ukupno 1.188 žrtava,

10. Srećko Ljubljanović: "Spomenici revolucije", Slavenska Požega 1968., s ukupno 638 žrtava,

11. "Narodni heroji Jugoslavije (knjiga prva)", s ukupno 950 žrtava,

12. "Narodni heroji Jugoslavije (knjiga druga)", s ukupno 876 žrtava,

13. "Općina Ozalj, revolucija i razvoj", Ozalj 1989., s ukupno 331 žrtvom,

14. "Otok Rab u radničkom pokretu i NOB", Rijeka - Rab 1985., s ukupno 210 žrtava,

15. "Pali nepobedeći 1944.-1964.", Savezni odbor za proslavu dvadesete godišnjice Službe unutrašnje bezbednosti, Beograd 1965., s ukupno 712 žrtava,

16. Marinko Perić: "Sinj i Cetinska krajina u borbi za slobodu", 1974., s ukupno 1 840 žrtava,

17. Tomislav Perić: "U spomen revoluciji", s ukupno 1 210 žrtava,

18. Stevo Pravdić - Nail Redžić: "16. Slavonska omladinska brigada Joža Vlahović", Beograd

1976., s ukupno 817 žrtava,

19. Jerko Radmilović: "Otok Brač u NOB-u", Beograd 1982., s ukupno 150 žrtava,

20. Milan Rako - Slavko Družijanić: "Jedanaesta dalmatinska udarna brigada", Split 1987., s ukupno 297 žrtava,

21. Rade Roksandić - Zdravko Cvetković: "Borbeni put 18. Slavonske NOU brigade 1943.- 1945.", Zenica 1977., s ukupno 347 žrtava,

22. "Spomenica pravoslavnih svećenika 1941.-1945.", Beograd 1960., s ukupno 84 žrtve,

23. Josip Stanić Griša: "Radnički pokret i socijalistička revolucija na podnožju Omiša 1900.- 1950.", Makarska 1979., s ukupno 60 žrtava,

Dragutin Šafarić

24. "Stazama časti 1941: 1945.", Split, s ukupno 482 žrtve,

25. "Tridesetdruga divizija NOVJ Jugoslavije", Zagreb 1988., s ukupno 1 760 žrtava,

26. Gordana Tudor: "U temelj života životom su stali (Otok Hvar)", Split 1986., s ukupno 544 žrtve,

27. Ante Ujević: "Imotska krajina u NOB-u 1941.-1945.", s ukupno 984 žrtve,

28. Velimir Urlić: "Dali su život za sunce slobode", s ukupno 735 žrtava,

29. Zoran Vasiljević: "Sabirni logor dakovo", Slavonski Brod 1988., s ukupno 466 žrtava,

30. Zbornik - "Biokovo u NOB i socijalističkoj revoluciji 1941.-1945.", s ukupno 1 003 žrtve,

31. Zbornik br. 9. - "Osmo kordunaška udarna divizija", Karlovac 1977., s ukupno 2 653 žrtve,

32. Zbornik br.13. - "Kotar Gračac u NOR-u 1941.-1945." (knjiga I.), s ukupno 3 228 žrtava,

33. Zbornik br.15. - "Duga Resa; radovi iz dalje prošlosti NOB-e i socijalističke izgradnje", Karlovac 1986., s ukupno 1 480 žrtava,

34. Zbornik br.16. - "Općina Gornje Dubrave, Radovi iz dalje prošlosti i NOB-e", Karlovac 1987., s ukupno 420 žrtava,

35. Zbornik br.18. - "Kotar Slunj i Kotar Veljun u NOR-u i socijalističkoj izgradnji", (knjiga prva i knjiga druga koja je još u obradi), s ukupno 7 992 žrtve,

36. Zbornik br.20. - "Kotar Gospić i Kotar Perušić u NOR-u 1941.-1945.", Karlovac 1989., s ukupno 3 364 žrtve,

37. Marin Žanetić Pudarić: "U spomen palim Blačanima u NOR-u i socijalističkoj revoluciji 1941.-1945.", Blato 1982., s ukupno 326 žrtava,

38. "Žrtvama do pobjede i slobode", Šibenik 1978., s ukupno 1 182 žrtve.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (10. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

ZAŠTO JE PRIJELZ IZ VODE NA KOPNO NEMOGUĆ?

Evolucionisti tvrde da je jednog dana jedna vrsta koja je živjela u vodi nekako stupila na kopno i bila transformirana u vrstu koja živi na kopnu. Postoji više očiglednih činjenica koje čine takav prijelaz nemogućim:

1. Nošenje vlastite težine

Bića koja žive u moru nemaju problema u nošenju svoje vlastite težine. Međutim, većina bića koja žive na kopnu **troše 40% svoje energije samo na nošenje svojih tijela** okolo. Stvorenja koja bi prelazila iz vode na kopno trebala bi **razviti novi mišićni i koštani sustav** (!) da bi tako istodobno odgovorila novoj potrebi za energijom, što se ne može dogoditi slučajnim mutacijama.

2. Zadržavanje toplote

Na kopnu se temperatura može brzo promijeniti i varirati u širokom opsegu. Stvorenja koja žive na kopnu **imaju tjelesne mehanizme** koji im omogućuju da mogu izdržati tako velike temperaturne promjene. Međutim, u moru se temperatura mijenja polako i takve promjene ne dešavaju se unutar nekog velikog opsega. Živi organizmi koji imaju tjelesni sustav reguliran prema konstantnoj temperaturi mora trebali bi steći zaštitni sustav da bi osigurali minimum štete od temperaturnih promjena na kopnu. **Besmisleno je tvrditi da su ribe stekle jedan takav sustav slučajnim mutacijama odmah nakon što su stupile na kopno.**

3. Korištenje vode

Ono što je neophodno za metabolizam je da voda, a čak i vlaga, trebaju biti korišteni štedljivo zbog

oskudnih izvora vode na kopnu. Primjerice, koža treba biti dizajnirana tako da dozvoli gubitak vode samo do određene mjere, dok bi u isto vrijeme sprječavala prekomjerno isparavanje. **Zbog toga, živa bića koja borave na kopnu imaju osjećaj žeđi, dok ga organizmi koji žive u vodi nemaju.** Pored toga, koža životinja koje žive u vodi nije pogodna za jednu ne vodenu sredinu.

4. Bubrezi

Organizmi koji žive u vodi mogu lako izbaciti otpadne materije, posebno amonijak, iz svojih tijela, budući da se tu u njihovoj sredini nalazi mnogo vode. Na kopnu, voda mora biti korištena ekonomično. Eto zašto ova živa bića imaju bubrege. **Zahvaljujući bubrezima, amonijak se skladišti tako što se pretvara u ureu, i na taj način se koristi minimalna količina vode za njegovo izlučivanje.** Dodatno, potrebni su novi sustavi da osiguravaju funkcioniranje bubrega. Ukratko, s ciljem da prijeđu iz vode na kopno **živa bića bez ijednog bubrega trebala su iznenada i odjednom razviti cijeli bubrežni sustav.**

5. Respiratorni sustav

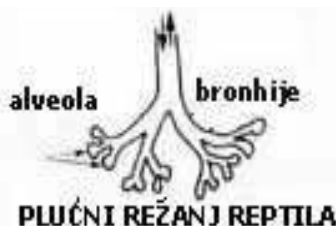
Ribe "dišu" uzimajući kisik rastvoren u vodi koji onda propuštaju kroz škрге. **One ne mogu živjeti više od nekoliko minuta izvan vode.** Da bi opstale i živjele na kopnu, one moraju naprasno, u

jednom trenu, steći jedan savršen plućni sustav.

Nema zaista nimalo sumnje da je nemoguće da su se **sve ove dramatične fiziološke promjene mogle dogoditi slučajno, u istom organizmu i u isto vrijeme.**

PODRIJETLO PTICA I SISAVACA (1)

Prema teoriji evolucije, život je potekao i evoluirao u moru i onda je transportiran na kopno pomoću amfibija. Takav evolucijski scenarij također predviđa da su amfibije evoluirale u reptile, bića koja žive samo na zemlji. Ovaj scenarij je ponovo nevjerovatan zbog enormnih strukturnih razlika između ove dvije vrste životinja. Primjerice, **jaje amfibije je dizajnirano za razvoj u vodi, dok je reptilsko jaje dizajnirano za razvijanje na zemlji.** Jedna "korak po korak" evolucija neke amfibije ne dolazi u obzir zato što **nije moguće da jedna vrsta preživi bez savršeno i potpuno dizajniranog jajeta.** Štoviše, kao i obično, nema dokaza o prijelaznim oblicima za koje se pretpostavljalo da su vezali amfibije sa reptilima. Evolucionist, paleontolog Robert L. Carroll, jedan autoritet u paleontologiji kralježnjaka, mora prihvatiti da su "rani reptili bili veoma različiti od amfibija i da **njihovi preci još uvijek nisu mogli biti pronađeni.**"

Anatomija ptica je veoma različita od anatomije reptila, njihovih navodnih predaka. Ptičja pluća funkcioniraju na totalno drugačiji način od onoga u životinja koje borave na zemlji. Životinje koje borave na zemlji udišu i izdišu kroz iste disajne sudove. U pticu, dok zrak ulazi u pluća srijeda, on izlazi straga. Ovaj posebni "dizajn" je **specijalno napravljen za ptice, koje trebaju veliku količinu kisika za vrijeme leta. Nemoguće je da se jedna takva struktura razvila iz pluća reptila.**

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (7. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

O jakim i utvrđenim položajima hrvatske vojske na ovom prostoru svjedoči i Ahmed Đonlagić koji kaže:

"U svim tim selima su tokom rata neprijateljske snage izvršile fortifikacijsku organizaciju svoje odbrane: iskopani su rovovi ... Sistem odbrane je ojačan bunkerima ... U Vlaškoj Mahali i Prudu postojali su veliki armiranobetonski bunker, a zgrade od tvrdog materijala su, također podešene za odbranu."¹⁹

Vrlo je vjerojatno da se s opisima utvrđenja odžačke obrane ovdje značajno pretjeruje kako bi se opravdalo nemogućnost slamanja hrvatske obrane Odžaka i okolice,

no unatoč tomu ukopavanje i utvrđivanje položaja od strane branitelja neosporno je.

Partizani su nakon izvještaja da je vojska Petra Rajkovačića krenula prema Zagrebu obavljali druge poslove, a nisu se bavili zauzimanjem nekadašnjih položaja hrvatske vojske.

Na vijest da su se bojovnici Petra Rajkovačića vratili nazad, partizani su odmah 6. travnja oko 21 sat organizirali žestok napad na Rajkovačićeve položaje i to prema kazivanjima svjedoka uz zvuke glazbe i s velikom voljom.²⁰

Partizani su u napad krenuli jurišajući, i uz gromoglasne povike "juriš, huraaa", a kad bi došli na tridesetak metara od hrvatskih rovova bacili bi bombe i zapucali. Na strani hrvatskih bojovnika čekala se samo zapovijed, a ona je bila da se ne puca dok partizani ne dođu na 8-10 metara od rovova. Tada je s hrvatskih položaja prodro glas: **"Hvataj žive!"**.

Dok se ponovno začulo hvatajte ih žive strojnice su činile svoje... U taj tren utihnula je glazba, nestalo je partizanske vike, cike i galame.²¹

Te noći prema svjedočenju Marka Marića žvoto su izgubila tri hrvatska branitelja, a sedam ih je ranjeno.

Napadi su se iz dana u dan redali jedan za drugim i to uvijek u zoru i ponekad predvečer.

"...nastojanja 25. divizije da prodre u ustaški raspored nisu dala očekivane rezultate do 23. aprila."²²

Ti jutarnji napadi su bili uobičajena pojava, i bilo je uobičajeno da se nakon braniteljskog hvataj žive i prolomljenih rafala **partizani daju u bijeg ne znajući ni kuda ni kako**.

Ovakve tvrdnje ne pobija ni Ahmed Đonlagić koji kaže:

"Poslije kraće minobacačke pripreme taj bataljon (misli na 1. bataljon 25. divizije, 16. muslimanske brigade) je oko 12 časova krenuo u napad. Ustaše su ga pustile na blisko odstojanje i dočekale jakom vatrom automatskog oruđa. Našavši se na brisanom prostoru, bataljon je brzo odstupio. U povlačenju **neprijatelj ga je pratio vatrom minobacača i topova koje je zaplijenio**... Tokom noći 23/24. aprila borbe su nastavljene na cijelom frontu. Ni u noćnim napadima nije bilo moguće savladati žilavog neprijatelja koji je dobro poznavao zemljište i vješto se branio, vršeći česte protivnapade i ispade."²³

¹⁹ Ahmed ĐONLAGIĆ, 27. istočno-bosanska divizija, str. 502.

²⁰ Po M. BABIĆU napadi koji su počeli 6. travnja nastavljani su do 23. travnja, tj do predaje jednog dijela ratnika partizanima.

²¹ Tako svjedoči Marko Marić direktni učesnik događaja. M. BABIĆ, str. 107.-108.

²² Ahmed ĐONLAGIĆ, str. 502.

²³ Isti, str. 502.-504.

Domobran

JUDINE ŠKUDE ILI BORBA SE NASTAVLJA!

Mekon, mekon@net.hr

Crkva je prešla na stranu Partije. Točnije, na stranu Bandićeve Partije. Crkva je prešla na potpunu suprotnost od poslanja zbog kojih i postoji. U protekla dva desetljeća imali smo priliku vidjeti Crkvu u raznim pozicijama prilikom donošenja svojih političkih stavova. Crkva se više bavila dnevnim politikom i ekonomskim poslovima, nego dušebrižništvom. **Ali za mnoge svoje krive poteze Crkva se opravdava činjenicom da su i oni samo ljudi od krvi i mesa.**

Točno.

Ali crkva nikad nije doživjela sankcije od strane naroda, no **možda ovaj put hoće**. Crkva je prodajom svoje duše đavolu (novac i materijalne vrijednosti) zaglibila u bezdanu pakla i teško će se iskupiti za taj grijeh. Jedina je povoljnost što Hrvati ne pamte dugo loše stvari, a još brže zaboravljaju. Zato se i Crkva može valjati u blatu.

Nevjerojatna je činjenica da se Crkva pridružila dijelu Hrvata, u ovom slučaju birača, koji od dva zla traže manje. Točnije od dva crvena kriptokomunista traži se jedan manje crveni. Drugim i prostijim rječnikom **i narod i Crkva se opredjeljuju za jedno od dva govna. I jedan i drugi smrde na svoje komunističko porijeklo**, manje ili više, prilagođeno dnevnim potrebama. A **pri tom jedan od njih, obilato se koristi novcem koji je dobrim**

dijelom i opljačkan od Zagrepčana. A dio tog opljačkanog novca bezgrešno se, bilo proračunski, bilo kao donacija, daje crkvenim organizacijama. Dakle, Judine škuđe su našle svoj put pod izgovorom spasenja duša naroda.

Postavlja se pitanje **zašto se Crkva nije već u prvom krugu izbora opredijelila za kandidata koji je, neosporno, hrvatski svjesno orientiran (Josip Jurčević)**, a možda i još za jednog ili dvojicu prihvatljivih nacionalnim interesima. Nije iz razloga što je već tada računala na dobru zaradu od svojih utjecaja. Samo se čekao trenutak.

Sramota !

Bez obzira koji od kandidata pobijedi na izborima, Hrvatska će dobiti tek nasljednika Mesiću. **Jer niti jedan od kandidata nema u svoj život utkano domoljublje**, veća ga koriste samo kao po-

močno sredstvo. Kad se dogode loši trenutci predsjednikovanja, Crkva će vjerojatno šutjeti, jer se **"ne želi baviti politikom"**.

Doživljavamo trenutak kada se **domoljubna Hrvatska poklonila svojem dojučerašnjem neprijatelju, ugnjetaču, krvniku, bezbožniku**.

I komunisti su shvatili da je poučna i korisna biblijska istina po kojoj je Savao postao Pavao.

No, nije zlato sve što sija.

HRVAȚI DOMOLJUBI, BILO KAKO ODLUČILI, DONIJET ĆETE POGREŠNU ODLUKU. ZATO PREPUSTITE KONAČNU ODLUKU CRVENIM SOTONAMA, A ZA NAS VRIJEDI SAMO JEDNO

BORBA SE NASTAVLJA!

MILAN BANDIĆ ili IVO JOSIPOVIĆ

Vladimir Biondić, Zagreb

U toku prvog izbornog kruga nazvali su me iz stožera gospodina Ive Josipovića radi davanja mišljenja o kandidatima. Prvo pitanje bilo je: Koja je osobina najvažnije za predsjednika, je li to stručnost, poštenje ili nešto treće? Moj odgovor je bio: Najvažnije je DOMOLJUBLJE. Slijedilo je pitanje: A poslije toga? Ja odgovorih: poslije toga – domoljublje, a onda dugo dugo ništa, pa opet domoljublje. Zašto?

Poštenje bi se trebalo podrazumijevati, barem ono koje ja nazivam relativnim poštenjem. Stručnost se uvijek može pokriti savjetnicima iz svih područja. Ali ako Ti srce ne tuče za Hrvatsku to ne možeš nadoknaditi s ničim. Prema tome ne ulazeći u sve druge kvalitete ili nedostatke kada biramo kandidata za predsjednika naše domovine mi moramo na prvo mjesto staviti DOMOLJUBLJE.

U nedjelju, na Dan gospodnji pred sobom imamo dva kandidata. Jedan je kršćanin. Dokazani domoljub, čovjek koji stvara i čovjek koji je pokazao veliku ljubav prema malim ljudima i prema Hrvatima ma gdje se oni nalazili. Hrvatska nije jednobojna zemlja, Hrvatska je zemlja ljepote i blagosti - njezine boje su crven, bijeli i plavi. Ne daj Bože, da Hrvatska postane JEDNOBOJNA.

Na drugoj strani agnostik, čovjek koji vjeruje u svjetlo, ali ne u ono božansko, nego očito u neko DRUGO. Ugledan pravnik koji se među narod spušta samo par dana prije izbora. A nakon toga – narod ponovno ostaje stoka sitnog zuba, bezlična masa koja služi samo za osobnu promociju i mogućnost kvalitetne (čitaj: udvorničke) komunikacije s nazovi kulturnom Evropom. Osoba koja je u nizu slučajeva dokazala, da je spremna hrvatski narod kao i dijelove hrvatske zemlje (nemojmo se zavaravati glasanjem u Hrvats-

kom Saboru, koje je očito bila far-sa) preko udruživanja u istočne integracije (čitaj Srbija i sl.) jeftino prepustiti, osoba koja je surađivala s haaškim tužiteljstvom, osoba koja još 1994. god. nije priznavala nezavisnu Hrvatsku.

Ne postoji u životu svjetlo i tama družje Josipoviću, postoje ljudi sa svim svojim manama i svojim kvalitetama. Nismo mi za sivilo, ali ono je nažalost prisutno. Naše geslo - Hrvatska je iznad nas, samo Bog je od nje veći, a hrvatski narod preči, uvijek nam je moto.

Ali kako da Vi družje Josipoviću, to razumijete, kada mislite - da Boga NEMA.

Zato svi mi imamo samo jedna mogućnost – glasati za MILANA BANDIĆA.

BOG i HRVATI.

IVANU ARALICI PARTIZANI NISU UBIILI ČAK NI KOKOŠ

REGNOCRO@aol.com

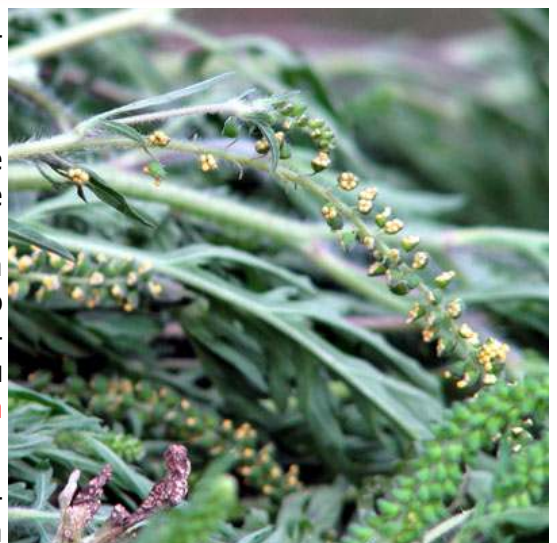
I u broju 86 Glasnika našlo se dobrih stvari. Sad trenutno pregledavam Hrvatsko slovo i Hrvatski list. Kad dođem do nečega što me muči, ne mogu naći sugovornika. Recimo, obilježavanje desetgodišnjice smrti Dr Franje Tuđmana.

Sve je to lijepo. I Araličin pristup Tuđmanu. Ali Aralici ni kokoš nije ubijena od strane partizana, pa je njemu drugačije. Svim HDZ-ovcima je drugačije. Oni mogu što hoće. Aralica je što je, ali ja sam u životu imao kontakte pos-

redno, a nekad i neposredno, s malo većim brkovima.

Ni velika Francuska nacija nije za zanemariti. Ja se ne bojim Jugana. Čak mi je Aralica odvratn, jer misli da je Bog. Jest, ali možda na Balkanu. Znam zašto tako govorim. Aralicu sam susretao. Aralica ne zna što su veličine. **Zapravo, Aralica je bio i komunist.**

A ja, kad je moja sestra krenula s nekim Srbinom, ja sam je istukao, iako je bila od mene starija četiri godine, i to

kad sam ja još bio teenager. Poslije se moja sestra prozvala Pave-

lič po mužu. A taj je zapravo ne samo Pavelić, nego je prošao ka variju, a otac i brat poginuli su mu na Bleiburgu.

Dakle, kome se ja mogu pojadati? Nikada nisam mogao biti tuđmanovac i HDZ-ovac. Bio sam u ta

vremena kod Marka Veselice. Odlučio sam ostati glup do kraja.

Ne će me zbuniti nikakve Aralice.

Ja sam išao u crkvu, bio ministrant i čak šef ministranata u mom kraju. Koliko su Araličini išli u crkvu, potvrde nemam. Umjesto u

"omladinskom domu kulture" kretao sam se u fratarskoj avliji, jer sam se krio od neprijatelja.

Opet kažem, žalosno je da nemam nikome prenijeti ondašnje svoje nade. Takvih jednostavno nema!

LJUTE NARANČE I POLITIČKI POVRAĆAJ

Đivo Bašić, Dubrovnik

Sjećam se kada je 1989. jedan moj tadašnji bivši školski kolega rekao da će on i još neki (članovi ili simpatizeri jedne velikosrpske stranke) **podignuti srpsku zastavu** (vjerojatno ne s tadašnjom zvijezdom, već s četiri 's') - **na Orlanda na Stradunu u Dubrovniku!** Tada sam mu rekao: "Slušaj, ako slučajno pokušate dignut' srpsku zastavu, tako ćemo

vas zasut' ljutim narančama da ćete bit' modri k'o balančane". Naravno, nije došlo do podizanja te besmislene zastave, ali vjerojatno ne zbog mojih malih riječi. Tada sam imao na pameti još nezrele, tamnozeleno, poprilično tvrde, ljute naranče.

To nekako bijaše doba kada bi se za Sv. Vlaha igrala popularna, u najnovije vrijeme obnovljena tombula (tombola), pa bi onaj čovjek koji skida listiće s velike drvene

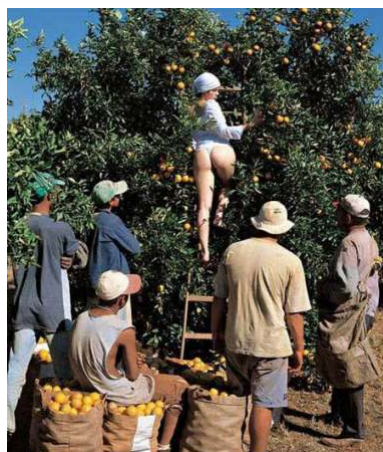
numerirane ploče tako žestoko bio zasut upravo tim ljutim narančama da bi se svako malo munjevito povlačio u sigurnost zaklona od bijesnog svijeta. Eto, tijekom Dubrovačke Republike vojnici (stražari, čuvari) su se zvali barabanti (trabanti), postojali su i zduri (glasnici, najavljiivači, telali), pa sam nekako promislio da bi ovoga čovjeka od tombule u sadašnjosti **mogli nazvati 'sanader' ili 'beznader'**. Ili tako nekako.

REAGIRANJE JADRANKE KOSOR I KRUGA OKO NJE NA ISTUP SANADERA PODSJEĆA ME NA TITOVU SJEDNICU U KARAOĐORĐEVU 1971.

Josip Kokić, Zagreb

I najnaivniji građani a domoljubi, dobili su konačnu i stvarnu sliku lika, ali i djela Jadranke Kosor, osobe koja je u vrijeme velikosrpske agresije na RH **bila članica Pokreta za Jugoslaviju, a u vrijeme komunizma polaznica Kumrovačke partijske škole.** Ta dimenzija partijske isključivosti ostala je duboko u njoj, tako da uopće i ne mora razmišljati kako i kojom metodom se mora služiti.

Najveća potpora su joj tzv. naši mediji, koji su uglavnom u rukama stranaca, a HTV u rukama bivših komunista ili njihovih sljedbenika.

Na skoro jednoglasnu smjenu i isključenje Sanadera, počasnog predsjednika stranke sa svim pravima, cijela KUKURIKU OPOZICIJA je jednoglasno zakukurikala i

to u večernjim satima. I pjevci su nekada kukurikali samo u zoru, a danas više nema pravila. U Hrvatskoj se je dogodilo žalosno ali istinito iskustvo, kad je u pitanju politička klasa, da **građani domoljubi dolaze do istine tako da ono za što se zalažu političari u velikoj većini, samo okrenu za 180 stupnjeva** i dobiju stvarnu sliku stanja. Tko je danas najviše za EU, NATO i sl. integracije, upravo oni koji su bili žestoki sljedbenici VARŠAVSKOG PAKTA I SSSR-a, i jasno JEDNOUMLJA.

Dobro se sjećam 1989. i početka vidljivog višestranačja, nakon kratkotrajnog Hrvatskog proljeća, kao člana inicijativnog kruga za

osnivanje stranke HDZ-a i kao sudionika delegacije **prvog ulaska opozicije u Sabor na pregovore o stvaranju i legalizaciji višestranačja**. Tada je u lipnju došlo do razlaza ljudi oko braće Veselica i ljudi oko F. Tuđmana. **Bio sam žestoki osporavatelj načina i metode kojom se je služio gosp. Tuđman**, jer **oko njega su bili uglavnom ljudi iz bivšeg sustava**, pa sam jedva uspio ugrurati Ivana Gabelicu u predsjedništvo inicijativnog kruga, kao čovjeka koji misli drugačije.

Ovo spominjem iz razloga jer na taj razgovor i dogovor u Saboru nije bio pozvan već tada, HDZ i Franjo Tuđman. Naravno da sam se u tada Društveno političkom vijeću Sabora tome vrlo glasno suprotstavio rekavši, osobno se nimab ne slažem s načinom i metodama gosp. Tuđmana, ali oni imaju posve jednako pravo kao i mi ostali ovdje. I uspio sam. Odmah sam otišao na telefon i obavijestio Tuđmana, zahvalio mi se i

na idući dogovor poslao je Nevena Juricu. Tako sam sagledavao demokraciju za koju sam se od malena borio, na kršćanskim načelima. **Već u najranijem djetinjstvu sa me nazivali klerofašistom zbog moje katoličke vjere**, a Mesić danas, mene i još nekoliko tisuća prosvjednika oko HNK, (a to je ustvari uvreda i za barem četiri milijuna Hrvata istomišljenika) koji su tražili uklanjanje naziva trga Maršala Tita, javno nazvao fašističkim spodobama. Nažalost jedini sam se obratio Ustavnom sudu zbog uvrede i dobio odgovor: **Mesić je zaštićen predsjedničkim imunitetom!!!** Moj komentar u Vjesniku je bio: Takova odluka Ustavnog suda potiče GOVOR MRŽNJE!!! To je naša stvarnost ili kako se je u komunizmu govorilo, TO JE NAMA NAŠA POBJEDA DALA!!!

Kako sam već pisao, bio sam vrlo žestoki kritičar Ive Sanadera, ali zato što je On, nakon odlaska sa mjesta premijera **javno progovorio iskazujući neslaganje**

nakon šest mjeseci, sa sadržajem i načinom obnašanja dužnosti predsjednice Vlade RH gđe. Kosor, događa se hrvatsko KARADORĐEVO i likovanje gđe Kosor većinskom potporom predsjedništva stranke. Tu urnebesnu potporu koju je dobila od brojnih ljevičara i dežurnih kritičara svega javnog života po njihovom receptu, uvila je u Hollywoodski celofan, Scarlet O'Hara rekla je otprilike: Sutra je novi dan i tada ću razmišljati o svemu! Kako je hrvatska politika u ovih dvadeset godina iznjedrila uglavnom loš kadar, čast, časnim pojedincima, tada se nije čuditi što i Jadrančica isplivala, obzirom na svoju nedovoljnu specifičnu težinu. Siguran sam da će ipak ubrzo doći do poplave pozitivnih vrijednota ljudskih prava i dostojanstva osobe, a **tada će sva ta plitka površina biti poplavom otplavljena**, tamo gdje joj je i mjesto, u bespuća ljudske bijede.

BLEIBURG - PLANIRANI GENOCID

Tomislav Nürnberger, Zagreb – Glavni ognjištar

U srijedu, **14. siječnja 2009.** u **19 sati na Kaptolu 27** je održana javna tribina na kojoj je govorila **Martina Grahek Ravančić iz** Hrvatskog instituta za povijest. Tema je bila: **Bleiburg i križni putevi**

Na predavanje održanoj u punoj dvorani **iznio bih nekoliko primjedaba i pitanja**. Nužno je formulirati *smisljena* pitanja s obzirom na ozbiljnost i važnost teme. Posebno je to važno, jer gospođa **Martina Grahek Ravančić** priprema doktorsku disertaciju,

kako je naznačeno na web stranici Hrvatskog Instituta za Povijest, koja će se odnositi na *Rad Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača (1944. – 1947.)*. U uvodu predavanja je bio kratki osvrt na okolnosti prije odluke o povlačenju prema zapadu

Hrvatske Vojske i hrvatskih civila, uključujući žene i djecu. Formuliranje okolnosti i izbor bibliografije su temelj svakog znanstvenog rada, pa se je nadati da slijedeće

Bleiburg – 17.5.2009.

okolnosti i (više ili manje) poznate činjenice ne će biti zaobiđene, kako bi se mogao donijeti objektivan i **istinit sud o opcijama, koje su bile na raspolaganju**

državnom i vojnom vodstvu Nezavisne Države Hrvatske.

Čemu može poslužiti *Rad Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača (1944. – 1947.)*, koji kako samo ime kaže, "utvrđuje zločine okupatora i njihovih pomagača", a predmet doktorske radnje su upravo zločini na Bleiburgu i Križnim putevima *titinih partizana i titinog protunarodnog režima*, koji je utemeljio *Zemaljsku komisiju*?! **"Rad Zemaljske komisije" može samo poslužiti kao dokaz zločina titinih partizana za vrijeme rata i zločina titinog protunarodnog režima poslije rata**, jer je skoro svaki Hrvat proglašavan "narodnim neprijateljem".

Kako je moguće uključiti i jedan dokument titinog protunarodnog režima, za kojeg je bezbroj puta dokazano da je patološki lažljiv, a za koji je svaki Hrvat, koji je imao ma kako malu ulogu u stvaranju i obrani Hrvatske Države, *zločinac*? Kada svakodnevno otkrivamo **besramne laži tog titinog protunarodnog režima**, kao na primjer nedavno pismo stanovnika sela Siverić u kojem traže objašnjenje za popis od 42 jasenovačke žrtve iz njihovog sela, **koje nikakve veze nemaju sa Jasenovcem**, jer su nastradali u Dalmaciji, pretežno od angloameričkih bombardera, neki na kućnom pragu od četnika, neki i u partizanskim jedinicama, a neki su, hvala Bogu, i danas živi i zdravi?!

Znači li uključivanje u bibliografiju rada: *Britanski pogled na Hrvatsku 1945.-1948.*, da će prijašnja britanska neprijateljstva prema Hrvatskoj i Hrvatima biti *zanemarena*, kao da nisu postojala?! Na primjer, *Ilirska pisma* navodnog arheologa Arthur John Evansa (prijevod s engleskog, pogovor i kritička obrada Dr. Med. Ljudevit

Krmpotić)! Značaj je tog djela zapanjujuća vještina kojom ovaj hrvatski prijevod zadržava originalni ton **zmijskog jezika mržnje prema Hrvatskoj i Hrvatima!** Zatim, hoće li biti proučen način *kako i tko* je financirao *ijekavizaciju Biblije* (1868.), koja je tek srbizirani (vlaška ijekavica) prijevod Katančičeve ikavsko-štokavske *Biblije* (1831.)?!

Dresden i(li) Zagreb: Hoće li biti ispitana točnost i okolnosti činjenice **da je Zagreb bio sekundarni cilj**, u slučaju da je nad Dresdenom bila magla ili oblaci, na dan kada je savezničkim bombardiranjem **Dresden srušen sa zemljom**?

Naglo povlačenje Hrvatske Vojske i hrvatskih civila: **Još 5. svibnja igrana je nogometna utakmica između Concordije i Uskoka** (te najavljena slijedeća za drugi tjedan!), a Bernard Vukas igrao za juniore u predigri. **Još 6. svibnja Hrvatski Vojnici su bili na položajima obrane Zagreba.** Zašto je donijeta odluka o povlačenju tako naglo? Je li možda bila diplomatska poruka, prijatnja Zagrebu sudbine Dresdena? Saveznička bombardiranja hrvatskih gradova i mnoge žrtve sustavno su prešućivani, a još su živi svjedoci, što mi je upravo povodom ove tribina opisao jedan stari športski prijatelj!

Viceadmiral Joachim Lietzmann: "Najveći ratni zločin od kada je svijeta i vijeka": Hoće li biti proučen tekst Viceadmirala Joachima Lietzmanna u kojem ispravno ocjenjuje **monstruozan zločin Sovjetske vojske nad polj-**

Bleiburg – 17.5.2009.

skim časnicima u Katinskoj šumi minornim u usporedbi s Bleiburgom i Križnim putevima, koje naziva **"Najvećim ratnim zločinom od kada je svijeta i vijeka"**! Dakle, najvećim od propasti Rimskog carstva! Što čini Tita i Churchill "besmrtnim"!

Daksa: Hoće li se istražiti pozadina monstruoznog partizanskog zločina na Daksi, 1944. godine, kako bi se pokazalo da je to bila **"generalna proba" za nadolazeći Bleiburg i Križne puteve**?

Odvedeni i nestali: Hoće li se u radu razmatrati svi pogubljeni od titinih partizana, dakle i oni koji se nisu povlačili prema zapadu, nego su naivno ostali u svojim domovima? **Desetci tisuća samo nestalih Zagrebčana, odvedenih iz svojih domova, ili uhapšenih na ulici!** Evo slučaja s "dočeka" partizana. Treći dan po ulasku u Zagreb, partizani pozivaju stanovništvo na svečani doček na Jelačić placu. Dvojica bliskih rođaka mog prijatelja pođu na *doček*. Na čošku Petrinjske i Juršičeve vide na udaljenosti od

Bleiburg – 17.5.2009.

tridesetak metara nekoliko svojih prijatelja kako ih legetimiraju i odvode! Mudro se vrate, a prijatelje nikada više nisu vidjeli! *Nestali su!*

Bezvrijednost SFRJ dokumenata: Sve češće smo usrećeni s dokazima o monstroznom lažima titinog protunarodnog režima. Najnoviji su, popis 42 navodne žrtve Jasenovca iz sela Siverić, od kojih NITKO nije imao nikakve veze s Jasenovcem, a neki su još živi (!), i **popis 167 navodnih žrtava iz Solina, koji nemaju nikakve veze s Jasenovcem.** U tom svijetlu, kako se može i jedan "dokument" titinog protunarodnog režima smatrati vjerodostojnim? Uključujući i tzv. *Rad Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača!*

Popis likvidiranih i nestalih: Zanimljivo, **kako se nitko nije "sjetio" utvrđivati zločina partizana i ostalih odmetnika?! Kako to da nema popisa umorenih na Bleiburgu, Križnim putevima, titinim kazamatima, uključujući i Jasenovac, te odvedenih i nestalih!**

Masovne grobnice *žrtava partizana*: U knjizi Javora Novaka: *Da sam imao Hrvatsku*, auctor na-

vodi 890 masovnih grobnica u Sloveniji, žrtava titinih partizana. Precizne satelitske slike posjeduje i objavljuje na svojoj web stranici gospodin **Dragutin Šafarić!** Hoće li ti izvori biti uključeni u istraživanje i rečenu doktorsku dizertaciju?

Stvarno stanje titinih partizana: Smiješna pretjerivanja o broju i borbenoj spremnosti titinih partizana odlično su ilustrirali Ivo Omrčanin u svojoj knjizi: *Enigma Tito* i Ivo Tasovac: *American Foreign Policy and Yu..., 1939.-1941.:*

Omrčanin tako, iz službenih dokumenata: Da je partizanski otpor pod vodstvom "maršala Tita" u glavnom **postojao samo u britanskoj i američkoj propagandi**, što se djelomično moglo vidjeti iz savezničkih pošiljki. **Partizani nisu bili nikakava sila (i počeli se boriti tek kasne 1944.)** kao što je opisano na str. 334.: *Vrijedno je primijetiti da su čuveni Titini ratnici trebali platna, bijelu ili obojanu posteljinu. Nikada nismo čuli da bilo koja vojska upotrebljava platna, bijela ili obojena. Ne u običnim vojarnama – a još manje u "šumi" gdje su se Titini partizani navodno borili. To je sve grčka parodija, jer je dobro znano i dokumentirano da se Titini Boljševici nisu borili prije listopada 1944., nego su uvijek bili u bijegu ili se skrivali u grmlju. Naravno, znamo da je britanska propaganda, pomagana Amerikancima govorila o 300.000 Titinih komunističkih boraca. U stvarnosti bilo je **par tisuća** tih*

Boljševika koji su se skrivali u grmlju ili bili u bijegu.

Ivo Tasovac pak u dodatku svoje knjige donosi popis članaka iz američkog tiska, koji uvelike preuveličava ili potpuno izmišlja broj, snagu, važnosti i djela titinih partizana!

Ostaje pitanje, hoće li ti radovi biti proučeni i uključeni u bibliografiju?!

Zarobljeni američki piloti slobodno šeću Zrinjvcem! Jedan od živih svjedoka je poznati sportski novinar Zvonimir Magdić, Amigo: *- Bil sam tam, na Zrinjvcu, kod Starčevićevog Doma. Šetali su se u kratkim hlačama, sjećam se njihovih čizma!*

Nameće se pitanje, od koga su onda četnici i partizani "spašavali" američke pilote?!

I drugo, to znači, da su nestali američki piloti ili poginuli pri padu zrakoplova, ili su "nestali" kao zarobljenici četnika ili partizana! Hoće li ova humana gesta hrvatskih vlasti biti uspoređena s rezultatima *Rada Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača* i naći mjesto u doktorskoj dizertaciji?!

Pošto se nekoliko puta moglo čuti: *"po mojem vlastitom mišljenju nije bilo više od 100.000 vojnika i 60.000-80.000 civila na povlačenju iz Zagreba i križnim putevima"*, smije li se pomisliti da su slutnje pri objavi tribine, da je to pokušaj "službene znatnosti" da umanjimo monstruozne zločine titinog protunarodnog režima, bile opravdane?! Za zločin za koje je gore već spomenuto da je *najveći ratni zločin od kada je svijeta i vijeka!*

Posebni osvrt "zaslužuje" arogantni voditelj tribine iritantnog zapovjedničkog glasa, imenom

Marko Melčić. Potrudio sam se pogledati tko bi mogao biti Marko Melčić, pa evo, iz 2006.:

Prije mjesec dana tiho je smijenjen dugogodišnji direktor Čistoće, podružnice Holdinga, Joso Bičanić. Na njegovo mjesto, a bez javnog natječaja, došao je

*javnosti manje poznat **SDP-ovac, Marko Melčić, 60-godišnji kemijski inženjer i informatičar.***

Pošto dakle, tribinu priprema i vodi član SDP-a, znači li to da SDP, nasljednik KPJ, dakle organizator, po vlastitim riječima,

revolucije koja traje, glavni dželat Bleiburga i Križnih puteva, ali i Hrvatskoga jezika, kulture, znanosti i gospodarstva, preuzima "naučna istraživanja" o vlastitim zločinima?! Mogućnost da zločini budu istraživani pod skutima onih koji su ih počinili, je morbida!

ŠTO MISLI SRBIN KOJEG HRANIŠ?

Jasminka Strunje, Švedska

Onaj Srbin kojeg si nahranio i onaj kojeg si ispod stola šutao nogom isto misli o Hrvatima i Hrvatskoj. Zbog čega?

Tadić je razgovarao s tri srbska "kralja" Pupovcem, Džakulom, Stanimirovićem, pa i Dodikom... Jedan je perfidni Bizantinac zvani Milorad Pupovac čija su braća bili cetnikus vulgaris, drugi je cetnikus officinalis a treći je cetnikus medicinalis (zakletva RSK 1995).

Nema tu srama kod njih, hrvatska kuna u džepu i velika Srbija u srcu. Igraju se različite uloge u srpskoj komediji (ispriča poštenim Srbima ili pravoslavicima koji su bolji Hrvati od nekih "Hrvata").

Hrvatski političari javno i bez srama podržavaju ovu dekroatizaciju Hrvatske zajedno sa cetnikus maximus. Naime što se dešava danas u Hrvatskoj – SNV (Srpsko narodno vijeće) koje je pozvalo Dodika (iz fantomske genocidne države) na okupljanje u Lisinsko-me usred Zagreba grmi o hrvatskoj genocidnosti??? Na tom okupljanju sjedi Mesić okružen svojim satelitima i smješka se i ne reagira ni taj dan a niti nakon te sramotne izjave Dodika. Kažu politika je kurva, što i jest, ali i kurva je onaj političar koji ne

brani interese svoje zemlje već priča za novac. Kažu Srbi "koliko para toliko muzike".

Idite kleknite ovamo, onamo ispričajte se za ovo za ono, mi nismo ratovali s ovim, s onim i slično. Ispričajte se za ovo i za ono.

Ive sa svojim HDZ omogućava Mesiću doživotne privilegije koje nema niti jedan bivši predsjednik jedne demokratske zemlje. Kako bi Mesić mogao "razvijati i kreirati vanjsku politiku Hrvatske" zajedno sa svojim savjetnicima Budom i Perkovićem? U kojim zemljama će se ta politika razvijati još ne znamo ali nagađamo?

Zoran Pusić član neke bezvezne nevladine organizacije traži ukidanje članka o zabrani udruživanja u treću Jugoslaviju. Sestra Vesna Pusić još o tome javno ne govori ali trkelja o Hrvatskoj kao o agresoru.

Josipović se trudi pisati optužnice protiv hrvatskih generala i natječe se za radno mjesto suca u Den Haagu.

Šeks (uhititi-transferirati-isporučiti) danas se odriče Ive. Eto kako vidimo Vladimir Ilitch izjavljuje da nema nedodirljivih, a ne znam je li tom izjavom mislio i na sebe i ostale.

Bleiburg – 17.5.2009.

Bleiburg – 17.5.2009.

Sova je mudra ptica i ona mudrija dok može ali sovin problem su velike količine alkohola od kojeg neke moždane stanice i odumru. Zaboravlja sova ono što njemu ne odgovara. Sova nam kroji i novi Ustav po kojemu bi bilo dovoljan manji broj glasača na referendumu o ulasku u EU, a tisak objavljuje da Hrvati podupiru EU s nekih 24 %. Ako je sada i tolika potpora EU sigurno će dodatno pasti nakon izdaje.

Lutkica nastavlja svoje igrice s Pa (w)horom, smješka mu se, ručica njena blago je položena na slovenskog ucjenjivača i otimača hrvatskog teritorija. Usklađuje lutkica svoja odijelca. Misli lutkica Pa (w)hor će pasti na njene crvene haljinice. Lutkica isto tako se umiljava i Mesiću. Nekad je lutkici idol bio Tuđman. Kako li je lutkica lijepo držala ruku na svom srcu dok je stajala uz pok. predsjednika FranjuTuđmana. Prešla je lutkica na katoličku vjeroispovijest i sve je dala od sebe kako bi nas uvjerala u lojalnost Hrvatskoj koja se mnogo izgubila nakon što je Ive nju imenovao na svoje mjesto.

A tek suze koje je lutkica lila na TVu. Ne znam je li to lutkica imala glavicu luka u džepu ili kakav suzavac pri ruci? Danas su te suze nestale, jer lutkica nema vremena za branitelje. Pripremaju se tajne optužbe protiv hrvatskih branitelja, onih branitelja koji još nisu završili u Den Haagu, jer lutkici tako naređuje Brammertz i Europa, a lutkica odmah na koljena i skida gaće, ma u stvari i ne nosi ih nikada. Što to njoj treba kad je lutkica odlučila da njeno ime veličaju europski političari, a ne hrvatski puk. E i još jedna stvar. Lutkici je

sad nedavno bibo žao patrijarha Pavla koji je blagosivljao tenkove što su krenuli na Vukovar, tako da je lutkica poslala sućut Srbiji povodom smrti Pavla iskreno suosjećajući s njom.

Sjetimo se poslušnosti lutkice kad je Brammertz odustao od sramotne brutalne potrage za topničkim dnevnicima. Lutkici je trebalo 24 sata da se javi hrvatskoj javnosti i do dana današnjeg se nije ispričala za taj sramotni čin.

Pok. predjednik Tuđman koji je bio jedini državnik, utemeljitelj i vizionar koji je postavio Hrvatsku na Europski zemljovid, izrekao je prije svoje smrti: "Najgore mi je što znam kome sve ostavljam". Znao je Franjo što je stoka sitnog zuba u stanju napraviti u svojim unutarstranačkim borbama kako bi se njihova guza dodvorila i preselila u Bruxelles i primala masne plaće.

Evo i Manuel Barosso se protivi visokim plaćama za europske zastupnike, tako da će se mnogi morati proračunati još jednom je li im isplativija europska zastupnička plaća sa svim troškovima u

Bruxellesu ili saborska plaća sa svim povlasticama koje imaju, počevši od jeftinog toplog obroka, ps sve do vozača, mobilnih uređaja i besplatnog telefoniranja na račun države, besplatnog parkiranja, a uz nikakvu ili minimalnu odgovornost za svoj "stručni rad". U Evropi se mora svakodnevno čitati niz dokumenata na stranim jezicima i biti dobro upoznat s ostalim interesima zemalja članica, a kako smo vidjeli našim političarima nije bilo niti poznato značenje riječi stick ili stik.

Nije to ni važno, oni su odlučili svoje ručice dići za Europu koštalo to koliko koštalo. Platit će hrvatski narod kao i sve ostalo što im plaća.

Što se tiče ove eventualne srbske optužnice za genocid, to je samo gubljenje vremena i novca. Nema tu elemenata genocida koji bi bili presudni za presudu o genocidu. To vam je čestitka Srba za katolički Božić jer valjda im Ive sad ne može čestitati po običaju: Hristos se rodi - Vaistinu se rodi, a lijepo im je služ dok im je obećavao prevedene pristupne dokumente za EU i da Hrvatska ne će praviti probleme Srbiji oko neriješenih graničnih pitanja, koalirao i zapošljavao ih u Saboru obećavajući razmišljanja oko dvostrukog prava glasa srpskoj manjini. Mesić im odlazi, tako da je "nejač" sada ostavljena u neizvjesnosti tko bi mogao naslijediti cirkusanera.

Nadam se da će na čelo države doći ozbiljan državnik koji će se znati nositi s ovim podvalama koje se stalno serviraju Hrvatskoj od strane prosrpske i proeuropske politike, koja nije uvijek Hrvatskoj naklonjena. Hrvati ako ne znaju sami obraniti hrvatske interese, ne ce to Europa uraditi za njih.

SRIEM JE ODUVIJEK BIO DIO HRVATSKE! (2. dio)

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Uzalud bi bilo tražiti ikakva objašnjenja ponašanju onih koji pripadaju Srpskoj crkvi a da se ne uzmu u obzir propisi iz 'Dušanova zakonika'.

Taj kodeks izuzima Srbe iz ukupnosti ljudskog roda. U procesu raspadanja Jugoslavije srpski teoretičari su sebe nazvali 'nebeski narod'. Vladika Lukijan je Srbe, uoči pada Vukovara 1991, nazvao 'svet narod' i izjavio da su 'sva dela njegova posvećujuća'. A prof. Dr Biljana Plavšić je išla tako daleko da je tvrdila da su Srbi 'genetički nekompatibilni s muslimanima'. Marksistički teoretik svjetskog glasa, Mihajlo Marković je izjavio, u studenom 1991, da 'Amerikanci ponižavaju Srbe kad ih prisiljavaju da žive zajedno s muslimanima u Bosni'. Srpska vjera kao da je i stvar teista i ateista...

U složenim odnosima opstojanja Srpske vjere i njihovih bogomolja u toku pet stoljeća otomanske dominacije, njihovo ponašanje bilo je raznoliko prema muslimanima i prema ostalim kršćanima. Živeći pomiješani s muslimanima i s onim Srbima koji su prešli na islam, oni su zadržali svoj ostracistički odnos samo prema katolicima. Pa i kad su se našli u izbjeglištvu po katoličkim zemljama, oni su svoju odbojnost prema narodu koji ih je ugostio pa i pomogao im da imaju svoje posebne bogomolje, i javno pokazivali. Dapače, duž granica Osmanlijskog carstva, oni su branili teritorij otomanske imperije.

Prilikom Druge bitke na Kosovu, 1448, Đurađ Branković je bio na strani Turaka, a njegova kćer Ma-

ra bila je u haremu Murata II. u Istanbulu i te kako utjecajna osoba. On je čak zarobio vođu kršćanske vojske Sibirjanin Janka (Janos Hunyadi) i držeći ga u tamnici u Smederevu, tražio otkupninu od hrvatsko ugarskog dvora.

Posebno je zanimljiv slučaj Mihajla Latasa, ličkog pravoslavnca i austro-ugarskog časnika, koji je, zbog krađe garnizonskog novca, prebjegao na - tursku stranu, dospio u Banjaluku i tu prešao na islam. Kad je bosanski musliman, Husein-Kapetan Gradašćević, 1850., digao bosanske muslimane na oružje da se riješi turskog zuluma i oslobodi od njihovog despotizma svoju domovinu Bosnu, Mihajlo Latas, koji je odlično poznao austro-ugarsku vojnu taktiku i strategiju, prešao je na islam, Omer-paša, pa je dospio na čelo otomanskih vojnih postrojbi te udario jakom vojnom silom na bosanske ustaše. Kao nagradu za uspjeh u bratoubilačkom ratu, dobio je čin turskog maršala. N.B. Uz Omer-pašu pristali su hercegovački velikaši - Smail-aga Čengić i beg Stočanin.

Husein-Kapetan se je nadao pomoći svoje 'kršćanske braće' iz okolnih krajeva, posebno Slavonije, ali pomoći nije dobio. Kad je nakon sloma, prebjegao k svojoj 'kršćanskoj braći' u Slavoni-

ju, koja je u svom istočnom dijelu bila odana Mađžarskoj, kršćani su ga izručili Osmanlijama. Umro je slomljena duha i tijela u turskoj tamnici na Trapezuntu. Treba istinu pogledati s oba oka i shvati da su oni hrvatski krajevi koji su usvojili mađžaronsku kulturu uvijek na Bosnu gledali - inokosno. Otkad je njemački vladar Fridrich III, godine 1448, da bi nesabmljivu Bosnu podvojio i podvojenju podvrgao svojoj vlasti svu Bosnu, on je, da bi oslabio kralja Tomaša, Stjepanu Vukčiću Kosači dao naslov "herceg od svetog Save", nakon čega je bosanska veležupa Hum prozvana Hercegovinom. U svim povijesnim kritičnim situacijama Bosna je bila najranjivija na svom jugo-istoku. No, usprkos svih nasrtaja i izdaja, Bosna je Bosnom postala, Bosna je Bosnom - ostala!

Ovdje imamo posve novi izraz - ustaše. Taj izraz nastao je još u četrnaestom stoljeću i to prije pada Bosne pod Turske.

Kad je, naime, bosanski Veliki Ban, a zatim i kralj Tvrtko I. Kotromanić, sin kneginje bibrirske, odlučio je da se otrese mađžarske nasrtljivosti i stalnog tužakanja kod svete Stolice, da su pripadnici Crkve Bosanskih krstjana "heretici", on je stvorio veliku svehrvatsku Ligu protiv mađžarskih nasrtljivaca i uzeo naslov 'kralja Hrvatske i Dalmacije'.

Toj Tvrtkovojoj Ligi pristupili su zagrebački ban Ladislav Lučenac, ban Ivaniš, Prior Vranski Palizna, zagrebački biskup, braća Horvat i niz plemića iz hrvats-

Vlah

kih krajeva oko Bosne. Na mađarskoj strani bio je slavonski magnat Gorjanski. **Taj podvig Tvrtkove Lige opisao je August Šenoa u svom romanu "Kletva" i u tom romanu je Šenoa nazvao pripadnike Tvrtkove Lige - ustašama. Naziv 'ustaša' pojavio se je u Bosni u više navrata u toku njezine duge povijesti.**

Ustaše su se masovno pojavile u Bosni i nakon sloma Ustanka Husein-kapetana Grdaševića, posebno uoči Berlinskog kongresa. Na čelu pravoslavnih ustaša u Krajini bio je tzv. Petar Mrkonjić (budući srbijanski kralj Petar I. Karađorđević), a na čelu katoličkih ustaša bio je, uz franjevce Šarića i Kresu, i moj pradjed Ivan zvani Pandživuk. On je, u krajiškim šumama, gdje je vrvjelo od vukova, da obrabri svoje suborce koji su se kretali uglavnom noću, golim rukama uhvatio vuka i - razvalio mu žvale. Oni koji su Ivana poznavali, tvrdili su da mu nitko nije smio pogledati u oči - svojim pogledom on bi porazio svakoga tko se nađe pred njim.

Prilikom jednog susreta između pravoslavnih i katoličkih ustaša, negdje blizu Šipova, došlo je do takmičenja u snazi i vještinama po našoj narodnoj tradiciji. Tako su se i dva vodeća čovjeka trebali ogledati u hrvanju. Ivan je bio okretaniji. I u Hercegovini je, na čelu tamošnjih ustaša tada vojevao, Luka Vukalović i Vaso Vidović. Podvig tadašnjih ustaša opisao je opet August Šenoa u svom djelu "Munja od Gabele".

Posebno poglavlje u ovim složenim odnosima zauzima epopeja Bana Jelačića, osnivača i organi-

zatora moderne hrvatske vojske koja je, u ukupnosti vojnih postrojbi Habsburške monarhije, zahvaljujući velikom Banu Jelačiću imala posebne odrede, posebno zapovjedništvo na hrvatskom jeziku i posebne regionalne nošnje. Ukupnost snaga Jelačićeve Hrvatske vojske iznosila je nešto više od 51.117 boraca. U isto vrijeme u Lombardiji je bilo na položajima još oko 30.000 hrvatskih vojnika.

Kako je Bana Jelačića ustoličio pravoslavni patrijarh Rajačić, u nadi da će se i pravoslavne jedinice, na patrijarhov poziv, pridružiti Banskog vojski, Jelačić je pokušao na diplomatski način pridobiti hrvatske pravoslavce za borbu protiv Mađžara i na strani Hrvata.

Patrijarh Rajačić je, na zasjedanju Sabora uoči Banova pohoda na Mađžare, otvoreno tražio da se hrvatski Srijem nađe u sastavu Vojvodine kao poseban politički entitet koji ne će biti pod nadležnošću vlasti u Zagrebu. Protiv toga su bili svi hrvatski zastupnici, posebno biskup Ožegović. **Ban Jelačić je, razumije se to odbio, s napomenom da je Srijem 'odavno bio hrvatska i to samo hrvatska županija', te da 'Srijem nikad nije bio dio Srpske vojvodine'**(v. n.d. s. 116) koju su im dali Mađžari ali na račun Hrvata i tako zametnuli prapočetak hrvatsko-srpskog sukoba interesa', što će Mađžare grdno koštati samo sedamdesetak godina kasnije!

Grobnica bana Josipa Jelačića

Glavna Banova vojna zapovijed "Za Domovinu i kralja", u redovima Jelačićeve hrvatske vojske, skraćena je na pozdrav: Za dom - Spremni! U ukupnosti hrvatskih postrojbi vojske bana Jelačića, uoči prelaska Drave i upada u Mađžarsku, bilo je i dobrovoljaca iz Bosne. **Ban Jelačić je znao da su Mađžari izvrsni husari vični frontalnom sudaru s protivničkom silom te je osnovao četiri posebne "ustaške bojne", za posebnu novu - gerilsku taktiku:**

Kad se aktivira teška topnička paljba na glavni dio neprijateljske ušančene i pozicionirane vojske, **četiri ustaške bojne su trebale udariti** tamo gdje je vladala najveća pomutnja, ali ne sve u isto vrijeme. A kad se zametne metež u neprijateljskim redovima, onda frontalni rat postane nepodoban za odpor na više fronti odjednom. No kad, tim povodom,

nastane opći kaos u redovima neprijateljskih husarskih postrojbi, onda na njih treba udariti glavninom snaga i poraziti ih ili ih natjerati u bijeg.

Ta Jelačićeva genijalna ideja proizišla je iz njegovog odličnog poznavanja mađarske strategije i taktike rata s brojnom i odlično izvježbanom konjicom. Ta taktika je posve prirodna discipliniranoj vojsci zemlje koja regulira sav život države ustaljenim zakonima i propisima, ali ne i u narodu koji je lišen nezavisnosti. Na jednu stranu imamo junaka, a na drugoj pak - čopor. U porobljenom narodu jedini način za postignuće nezavisnosti i slobode je - ustanak koji odgovara mentalitetu osobnog junaštva, a tek nakon toga koordiniranje osobnih podviga u jednu udarnu i razornu logiku. Takav rat, gerilski rat, i udar na više točaka na fronti, bio je primijenjen i u 'Operaciji Oluja' u Domovinskom ratu. Ta vojna strategija je, kako vidimo, jedan od elemenata hrvatske tradicije ratovanja. Od svestranog ratnika individualca lako postane - general.

Posve je u skladu s povijesnom istinom utvrditi da je Ban Jelačić odlično poznao svu našu povijest, a posebno našu povijest ratovanja. **On je uveo u uporabu izraze: domobrani, ustaše, bojna, a i pozdrav 'Za dom - spremni!'.** **Struktura Jelačićeve vojske preuzeta je u Banovini Hrvatskoj, u načinu postrojavanja i zapovijedanja Zaštitara. Kompletna struktura zaštitara je, nakon proglasa Nezavisne države Hrvatske, na poziv predsjednika Mačeka, stavljena na raspolaganje obrane**

NDH, s time što je dobila svoj izvorni naziv - domobranstvo.

Dobrovoljci Jelačićeve hrvatske vojske pridošli iz Bosne bili su baš u tim Banovim dobrovoljačkim ustaškim bojnama.

Oni su, kao i neki dobrovoljci pridošli iz ličke Krajine, nosili tursku vojnu opravu, što je još više zbuñnilo Mađzare, misleći da je došlo do neke vrste vojnog saveza između otomanskih i kršćanskih snaga sučelice prema Mađžarima i njima odanim mađžaronima. Ban Jelačić je imao u planu izvesti nešto slično podvigu kralja Tvrtka I. - objediniti sve tri banovine u jednu cjelinu, uključujući tu i Bosnu.

Rod feldmaršala i bana Josipa Jelačića Bužimskog, treba to naglasiti, potjecao je - iz Bosne, iz grada Bužima (danas u Cazinskoj krajini). U svojoj monografiji o Banu Jelačiću, Dr Ernest Bauer, zapisao je u vezi s time, slijedeće činjenice: "U predaji obitelji sačuvan je spomen da su Jelačići Bužimski bili u 15. i 16. st. vrlo bogati, ali da su članovi obitelji morali toliko platiti Turcima za oslobođenje jednog svog rođaka da su konačno ostali bez imetka... U Bosni je i u vrijeme otomanske vladavine postojala - Kapetanija Bužimska, pa se ondje stavljalob podrijetlo plemenitih Jelačića. **Prije svih su to isticali bosan-**

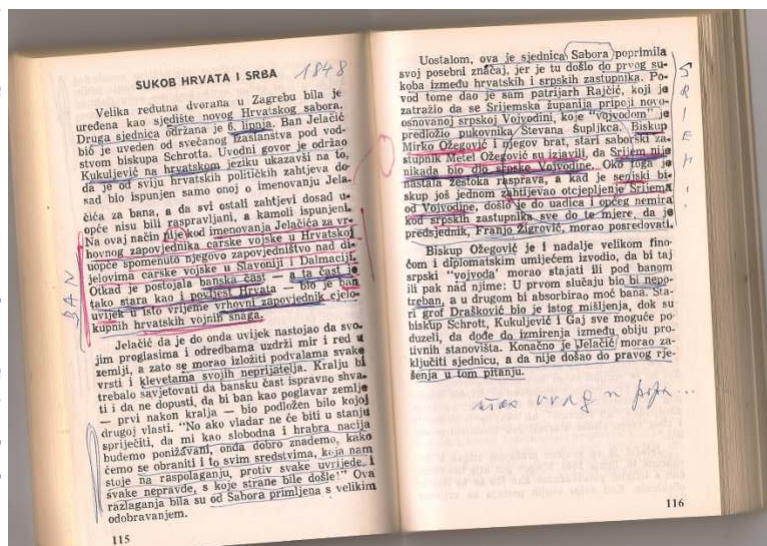
ski Hrvati muslimani" (v. Dr E. B. "Hrvatski ban Jelačić", vl. izd. München, 1981, s. 1.).

Oduvijek je i sve do danas - baš u Bosni sačuvana skupna svijest o našoj posebnosti. Bosna je daleko najdulje očuvala razne oblike državne samostalnosti kao i vjerske i kulturne specifičnosti. O neprekidnosti naše narodne vlasti u svim okolnostima i za svih domaćih i stranih vladara, naš čovjek u Bosni je govorio svojim jezikom i stoga je uspio održati netaknutim naš posebnost junački mentalitet, koji niti osvajači niti uljezi nisu uspjeli ni pomaknuti s mjesta. Taj mentalitet proizlazi iz koherentne i bogate skupne memorije koju vjerski nazori ne mogu mijenjati kao ni jezik sam, ali mogu - obogatiti novim svestranim vjerskim istinama. Po toj logici u Bosni često možemo čuti jezgrovitu misao poslovičnih flegmatika: Brat je mio koje vjere bio.

Stamen kao stećak-kamen nad grobovima naših predaka, Bosanac i dalje zna - gdje mu je šaka a gdje lakat.

Također i rasprava u Saboru između patrijarha Rajačića i bana Jelačića, u pogledu pripadnosti Sriema ostaje povijesna činjenica koja nikad kasnije nije mijenjana - ni u Saboru ni u međunarodnim sporazumima, pak je, prema tome, i dalje na snazi!

Tko u to sumnja, može provjeriti u priloženom tekstu iz monografije 'Hrvatski ban Josip Jelačić' koju je napisao Dr Ernst Bauer, zastupnik u Saboru HNV-a!

POSILIJE TRIIPOL DESETLJEĆA U ZALJEVU HRVATSKIH SVETACA (2. dio)

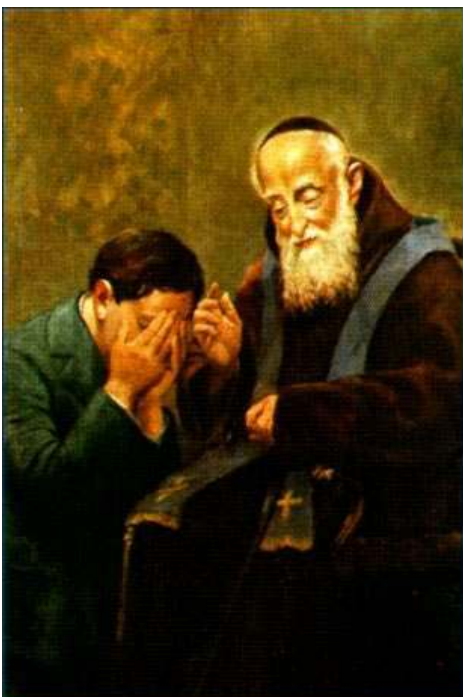
dr. Tomislav Đurasović,
München, Njemačka

Nakon 50-tak minuta stižemo na granici s Crnom Gorom. Prvo veće naselje nakon granice je Igalo, nekoć poznato lječilište, a samo ga administrativna granica dijeli od Herceg Novog.

Herceg Novi, u prošlosti vrlo važna trgovačka i vojnička utvrda koja je ime dobila po bosansko-hercegovačkom vladaru Hercegu Stjepanu.

No, ono po čemu je Herceg Novi najviše poznat je činjenica da se u njemu 1866. g. rodio sv. Leopold Bogdan Mandić, neumorni ispovjednik u Padovi. Uz crkvu sv. Jeronima, podignute 1856. g., nalazi se i svetište sv. Leopolda Mandića, a unutra se nalazi i njegova relikvija - dio ruke - koju su, nakon Mandićeve smrti u Padovi 1942. godine, darovali njegovom rodnom mjestu.

Zbog građevina i radova svuda gužva i čekanje. Čitamo na jednom

sv. Leopold Mandić

zidu grafiti: "Trt mrt, život ili smrt", i kažem mojoj pratnji: „Evo došao i Shakespeare k našem svetom Leopoldu“, a onda im pojašnjavam, da su tako Srbi svojevremeno prevodili onu Shakespeareovu „to be or not to be“, iliti na hrvatskom: "Biti ili ne biti, pitanje je sad". Zahvaljujući (najviše) ruskim investicijama skoro cijeli Herceg Novi je jedno veliko gradilište, uostalom kao i područje nekadašnje divljine od Svetog Stefana pa do Budve; svud se grade hoteli, apartmani i slično, a veliki dio toga, kako nam rekoše, i nekontrolirano.

No, to, Bogu dragom hvala, nije slučaj s Bokom Kotorskom u predjelu od Kamenara do Lepetana, naravno obilaznicom. Kamenari i Lepetane su nasuprot jedan drugome na najužem dijelu Bokokotorskog zaljeva, tjesnacu zvanom Verige (300 m širine), jer se tu nekoć noću od obale do obale zatezao lanac kojem je svrha bila obrana od neprijatelja.

Krenuli smo dalje, ali smo izdržali tek nekoliko minuta vožnje autom i naprosto smo morali feramat. Pogled na Bokokotorski zaljev, ovaj najrazvedeniji zaljev Sredozemlja, dugačak 15 nautičkih milja, bio je neodoljiv. To je teško riječima opisat, to jednostavno treba doživjeti. Nešto veličanstveno!

Visoke planine zagrlile su komadić mora i u svom zagrljaju sakrile biserni koralj prirode. I gdje god bacite pogled ostajete bez daha, nemožni pred snagom ljepote koja vas jednostavno osvaja, kao zrak, kao voda, kao nešto elementarno, a opet tako snažno duhovno, vizualno moćno, nedohvatljivo. Svaki kamen ovdje nosi neki pečat prošlosti.

I odjednom usred zaljeva dva mala otočića, s dvije crkve, Sveti Juraj i

Gospa od Škrpjela, kao dvije suze, ali suze radosnice, i uistinu, ja bih ovdje najradije sio i zaplakao od radosti. Ionako je ovaj susret s Bokom u nama zatomio osjećaj za vrijeme.

Prolazimo kroz **Risan**, grad kraljice Teute.

Stižemo u najjužnji jadranski barokni gradić **Perast** i odmah se uputismo u franjevački samostan sv. Antuna, kojim upravlja don Srećko Majić, župnik Perasta i Risna. Perast predstavlja najbolje sačuvanu baroknu cjelinu Jadrana. Svoj uspon grad doživljava u 17. i 18. st. usporedo s jačanjem svoje mornarice, a u to vrijeme u Perastu nastaju i najljepše barokne palače čuvenih pomorskih kapetana.

U Perastu je osnovana i jedna od prvih pomorskih škola u Europi.

Osim snažnom pomorskom tradicijom, Perast se može podičiti s čak 18 crkava i kapela, a u povijesti je dao čak i nekoliko biskupa i nadiskupa.

Najveći spomenik vjere i ljubavi Peraštana je glasovita crkva Gospe od Škrpjela, koja se nalazi na malom otočiću nasuprot Perastu. Ovo najvažnije Gospino svetište u Boki zasnovano je, prema narodnoj predaji, 22. VII. 1452. g. kada su na jednoj hridi (tj. Škripu - i otuda naziv Gospa od Škrpjela) braća Mortešići pronašla Gospinu sliku. Jedan od braće se teško razbolio i tada se sjetio pronađene slike, nad njom se pomolio i čudesno ozdravio. Glas o tome pronio se cijelim krajem pa su se uskoro žitelji u raznim potrebama dolazili pomoliti pred pronađenom Gospinom slikom. Kako su doživjeli mnogobrojna uslišanja, nastala je i ideja da se na mjestu gdje je slika pronađena sagradi i svetište posvećeno Gospi.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (5. dio)

Ulomci iz knjige - *Ivo Omrčanin*.
"Hrvatska 1941.", 1., 1989.

II

Iz razgovora s Hrvatima vidjelo se da su oni vrlo zabrinuti zbog ozbiljnosti stanja i da žarko žele da se izbjegne sukob s nama. Oni se ovdje osjećaju skoro kao zarobljenici i računaju s tom mogućnošću da će oni vojni krugovi koji stoje iza puča pokušati da hrvatski otpor slome silom. Predsjednik vlade ih smatra razboritim, a ministar vojni, nasuprot tome, kao opasne.

III

Hrvatski državni tajnik u ministarstvu vanjskih poslova [Ilija Jukić] maločas mi je saopćio da je među mjerodavnim članovima vlade sada prevladalo shvaćanje da punovažnost i obveznost jugoslaven-skog pristupa trojnom ugovoru ne dolazi u pitanje. Ali s obzirom na raspoloženje naroda u Srbiji zazi-re se od toga da se to već sada javno prizna.

Kako se može predmjevati, Šubašić je mnogo razgovarao, više slušao nego zborio - kako je bio njegov običaj - i onda sve to prenio svome šefu, kada se vratio u Zagreb rano ujutro 29. ožujka. **Glavna izjava je zvučala, da se država ne može održati.** Onda se prihvatio brzoglasa da se poljudi-ka sa Šutejem u Beogradu. Prislusna služba je to ovako čula:

B[an Šubašić]: Ti si još tu, u ministarstvu. Kako je prošao budžet? Ja sam govorio [,] **predavao moj budžet pet sati pred dr Mačekom,** Košutićem, Krnjevi-

ćem. Stari je zadovoljan. I ja sam stao na gledište da treba Stari da ide u Beograd.

Šta, kad? (iznenađeno) pita dr. Šutej.

Ban: Pa nastojim i mislim da ide u Beograd, a kad, videćemo. U toku idućeg tjedna.

dr Šutej: Slušaj, ovdje je situacija vrlo mučna radi toga, što nemamo stava i odgovora.

Ban: Kakav odgovor, otku-da?

Šutej:Ti znaš

Ban: Ja sam došao otuda i hladno sam rasudio i ne znam kako će se stvari na severu razvijati. Imam sve izveštaje DNB i iz Vilhelmstrasse. Ja imam veze sa tamo, i ovde sam uverio - i ja sam umirio Zagreb. Trebalo bi da se to vidi. G. Simović treba da dođe u Zagreb, pa da vidi! Divno. **Spremljeno je sve tu: naša Zaštita.** Ja treba tebi da to kažem, kao Juri Šuteju, i s tim ja hoću da operiram. Sutra ću nastaviti, i što se toga tiče, možeš biti miran i stvarno je tako!
Šutej: Dobro, dobro - Zdravo! (U glasu izvesna uzdržljivost).

Teško je iz ovoga razabrati kako je sve Šubašić oko sebe manipulirao, ali je važno zabilježiti da su

Ivan Šubašić

ga Srbije slušali i tako stalno znali što on kani i namjerava a onda i radi. Da li su to u Zagrebu znali, nije još nitko otkrio. Jedino što se može razabrati iz ovoga jest da je u Zagrebu vladala savršena zbu-njenost, povećana time što nitko nije znao što hoće a onda i što se događa u svijetu, t.j. u Njemačkoj i Engleskoj. Posebnu ujdurmu je pravila Njemačka što je poslala svoje diplomate na srpska bogomoljenja u Beogradu i ljubili se s prisutnim Srblijama.

Tko kome da vjeruje. (10. travnja, 1943., dok je bio na Semmeringu, generalni konzul u Beču, Dr. Andrija Karčić **nije pozvao na proslavu vojskovođu Slavka Kvaternika.** A on je 10. travnja proglasio. **I bilo je to starijom vojniku žao.**)

Onda se 29. ožujka javio HRVATSKI DNEVNIK, dnevnik HSS, pa kaže:

Znal se, da je on [Maček] poslao u Beograd kao svojega izaslanika bana Hrvatske dr Ivana Šubašića sa zadaćom, da se obavijesti o novom položaju i da ga o svemu izvijesti, nakon čega će se predsjednik odlučiti, hoće li ili ne će ući i u ovu vladu ... Predsjednik će, pošto ocijeni sve momente, donijeti odluku, što će učiniti u novoj situaciji. Momentano pitanje njegova osobnog ulaska u novu vladu, kako se čini, nije hitno, jer se prema vijestima iz Beograda ne radi ni o kakvim promjenama u državnom položaju Hrvatske, a, kao što je poznato, upravo je fomiranje toga položaja bilo razlog, zašto je predsjednik dr Maček bio pristao da uđe u vladu ...

Predsjednik dr Maček naravno sa

živim interesom prati razvoj nove situacije ostajući i dalje dosljedan svojem dubokom uvjerenju, da je politika časnog mira sa susjedima i izgradnja zajedničkog života Srba, Hrvata i Slovenaca na temelju poštivanja njihove individualnosti, jednakosti i ravnopravnosti jedino sredstvo, koje može dati potrebnu snagu Jugoslaviji i osposobiti je da izvrši svoju misiju u ovom dijelu Europe. Nova vlada, zauzeta prvim poslovima, koji su joj se nametnuli, još nije došla u priliku da se deklarira o svojim pogledima na naše unutrašnje političke probleme. Ne radi se samo o pojedinačnom mišljenju sadašnjih članova vlade, nego i o gledištu vlade kao cjeline. Izjave novih ministara, koje su davali, dok su bili u opoziciji, mogu ali ne moraju biti mjerodavne za njihovo sadanje i buduće držanje.

Svakako činjenica, da su svi Hrvati, koji su bili članovi stare vlade, imenovani ministrima i u novoj vladi, ovlašćuje na pretpostavku, da se vodilo računa o važnosti, da i Hrvati budu zastupani u novoj vladi, i to upravo oni Hrvati, koji mogu pružiti svoju suradnju na već postavljenim temeljima politike sporazuma. Isto tako je važno i potrebno znati, kako novi režim gleda i na razne druge probleme, koji pred nama iskrsavaju. Ovi su časovi jed-

nako sudbonosni i za Hrvate i za Srbe i za Slovence, pa je stoga razumljivo, da smo i mi Hrvati živo zainteresirani za daljnji razvoj prilika.

Sudeći po odluci upravnika grada Beograda, kojom on zabranjuje daljnje manifestacije u Beogradu, čini se, da je novoj vladi mnogo stalo do toga, da se život u prijestolnom gradu normalizira. Vanjskopolitički položaj traži, da se sve odluke donose nakon zrele promišljanja i da se ne učini i ne propusti ništa, što bi kasnije trebalo požaliti ...

Svjesni smo, da je u današnjoj vladi provedena koncentracija svih srpskih stranaka, koje su se našle zajedno u ovim ozbiljnim vremenima. Mi Hrvati imamo ... već od prije provedenu koncentraciju svih narodnih redova. Složni i jedinstveni, mi ćemo i ovaj puta izvršiti svoju dužnost i pokazati se dostojnim one slobode i onoga položaja, za koji smo se godinama borili. U historijskim vremenima mi ćemo dokazati, da smo na visini svoje dužnosti.

Zna se da je u HSS Ban Šubašić proglasio da on ne će dopustiti rušenje Jugoslavije ni pod koju cijenu a zna se da je on bio solunski dobrovoljac.

Nije poznato je li među HSS bio još neki tako zakleti jugoš. Ali sva je HSS tada diplila u jugo kola, vukla kola, kako bi rekao Stjepan Radić, Nikole Pašića po načertanju Ilije Garašanina. I tako je 30. ožujka otputovao u Beograd August Košutić, podpredsjednik HSS, da u ime Mačeka pregovara sa Simovićem i da nastoji da se izbjegne rat. Kako je Košutić često išao u Njemačku, tamo živio odnosno bio u emigraciji, bio je uvijek u vezi s Nijemcima pa je tako i sada razgovarao s von Heerenom, dakle 31. ožujka.

Ilija Garašanin

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (31. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 52

PISANJE IZRAZA FRANKO-MARKA I PORTO-MARKA. Hrvatski državni ured za jezik dostavio je slijedeće:

"U nekim objavama u novinama više puta se javljaju nazivi *franko marka* i *porto marka*. Čast nam je upozoriti, da se ti dvočlani nazivi po pravilima hrvatskog pravopisa pišu kao polusbženice, u kojima se oba sastavna dijela vežu spojnicom (kratkim crticom), t. j. franko-marka, i porto-marka, a to zato, što tu po dvije riječi iskazuju jedan pojam, svaka zadržava naglasak, a samo se druga sklanja, dok prva ostaje nepromijenjena; *franko-marke*, *franko-marka*, *porto-maraka* i t.d."

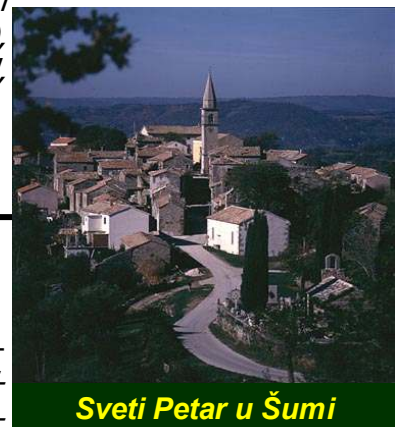
JEZIČNI SAVJET br. 53

UČENICI-CE. Nije hrvatski običaj stezanje kao: "Pozivaju se *učenici-ce* III. razreda da dođu..." To je srpski način skraćivanja i vrlo je običan (gotovo redovit) u srpskim novinama i drugim tiskanim stvarima, i gdje bi bilo dovoljno mjesta da se obje riječi potpuno ispišu. Tu možete naći i: *učitelji-ce*, što bi imalo značiti: učitelji i učiteljice (učitelji ili učiteljice, učitelji odnosno učiteljice). Hrvati se ne bi smjeli povoditi za tim običajem (iako se naoko radi o nevažnoj sitnici). Kome se *baš* jako žuri i tko nema dovoljno prostora za pisanje, neka bar ovako napiše: *učenici(-ce)*. U tisku uopće nije lijepo vidjeti skraćivanje, onih ustaljenih, općenito uobičajenih kratica. Stezanje kao *učenici(-ce)* može se u tisku dopustiti samo u prostorno ograničenim rubrikama kakve skrižaljke, ali ni tu: *učenici-ce*.

HRVATSKI JEZIK I BI- BLIJSKI STIL (17. dio)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković, Zagreb

Na leksičkoj razini silno je mnoštvo riječi koje barem jednim od svojih značenja izravno asociraju na biblijske (odnosno kršćanske, crkvene, vjerske i sl.) sadržaje. Među riječima slavenskoga podrijetla mogu se npr. navesti sljedeće takve riječi (samo pod slovima B do K): *Badnjak*, *blagdan*, *blagoslov*, *Blagovijest*, *blaženj*, *bogohulan*, *Bogojavljenje*, *bogoslov*, *bogoštovlje*, *Brašanjevo (Tijelovo)*, *bratovština*, *Cvjetnica*, *časoslov*, *čistilšte*, *ćudoređe*, *devetnica*, *Došašće*, *Duhovi*, *duhovnik*, *duša*, *Dušni dan*, *Gospod*, *Gospojina (Velika Gospa)*, *grijech (grehota, grešnik, griješiti i sl.)*, *ispovijed (ispovjednik)*, *istobitan (s Ocem)*, *Jaganjac*, *kajati se*, *klanjanje*, *klecatj*, *klečati (klecalo)*, *krepost*, *krivovjerje*, *kušnja* itd. (usp. Šetka 1965). Naravno, vrlo je velik broj i riječi latinskoga podrijetla. Evo nekoliko takvih riječi, i to samo pod slovom K: *kalendar*, *kalež*, *kandib*, *kantati*, *kapela*, *kapelan*, *kapitul*, *kaptol*, *kapucin*, *kapuč*, *kardinal*, *karitas*, *karmine*, *karneval*, *kazula*, *kauza*, *klaustar*, *klauzura*, *koadjutor*, *kolar*, *kolekta*, *komemoracija*, *koncelebracija*, *koncil*, *konfesija*, *kongregacija*, *konklava*, *konkordat*, *konsekracija*, *konsistorij (vijeće kardinala)*, *kontemplacija*, *konvent (samostan)*, *konventualac*, *konvertit*, *konvikt*, *korizma (prema dies quadragesima)*, *korporal (»tjelesnik«)*, *Kredo (Credo)*, *kríž (lat. crux)*, *krunica*, *kum (lat. compater)*, *kurija*, *kustod*, *kvatre*.

Sveti Petar u Šumi

VLASTITA IMENA (35. dio)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Dvočlana i višečlana imena

Dvočlana vlastita imena sastoje se od dvie rieči, koje se ili pišu posve razstavljeno, kao *Jadransko more*, *Matica Hrvatska* (216), ili se vežu spojnicom, kao *Ivan-planina*, *Spisic-Bukovica* (217). Posve sastavlje-

no pišu se prave sbženice, kao što su *Cari-grad*, *Vrhbosna*, *Zbse-b* (218).

Vlastita imena mogu se sastojati i od više rieči, kao *Sjeverno ledeno more*, *Sveti Petar u Šumi*, *Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti*.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (11. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

O odlukama vodstva NDH raspravlja i Josip Aleksić, te navodi **da je trebalo vojsku staviti na raspolaganje zapovjednicima, kojima ne bi palo napamet povesti postrojbu Britancima u susret.**¹ S druge strane Dragutin Kamber u svojim memoarima iznosi kako je **odluka o povlačenju bila loš izbor**, jer se kako kaže "nije radilo o izboru između dobra i zla, već između zla i gorega."² Odgovornost i krivice za "bleiburšku katastrofu" traži i Petar Bareza. On navodi da su **Poglavnik i vlada sami likvidirali NDH**, kada su se odlučili na povlačenje. Odvođenjem oružanih snaga gubi se svaka mogućnost za daljnje "krojenje svoje sudbine". Prema autoru, odluku o povlačenju potaknula je činjenica, da bi život u planinama bio težak, te **da bi mnogi pojedinci izgubili vlast i važnost.** Ovakvom odlukom vlade NDH, **nije dana prednost državi, nego pojedincima** – mišljenje je autora³. Slično iznosi i Stjepan Buć za koga je Bleiburg: "ništa drugo, nego logičan završetak cjelokupne Paveličeve fatalne djelatnosti od početka do kraja."⁴ Slično navodi i Vjekoslav Luburić: "**Bio sam uvjeren da je Vlada donijela vrlo pogrešnu odluku**, ali kao vojnik ja sam samo mogao slijediti zapovijed svojih pretpostavljenih."⁵ Nadalje, iznosi opravdanu sumnju u blagonaklonost Britanaca i Amerikanaca pri povlačenju i očekivanju zaštite.

Povlačenje sa "Zvonimirove linije" kretalo je u slijedećim pravcima: I.

Josip Aleksić preživio je i Bleiburg: "Ličani ne umiru lako"

zbor pod zapovjedništvom **Ante Moškova** u smjeru Varaždin – Ivanec – Krapina – Rogatec – Celje (106 km); II., III. i IV. zbor s generalom **Josipom Metzgerom** u pravcu Zagreb – Novi Dvori – Rogatec – Celje (116 km); V. zbor i general **Ivo Herenčić** Samobor – Zidani Most – Celje (124 km). Prethodnicu povlačenja činio je V. zbor generala A. Moškova, dok su zalaznica povlačenju bile snage generala V. Luburića⁶.

Zanimljivo je kako je u posljednjem broju novina "Hrvatski narod" od 6. svibnja 1945., objavljen **govor Ante Pavelića izrečen 3. svibnja**, na sastanku članica Ženske loze, u kojem navodi **"Budite uvjerene, mi ćemo za posljednju stopu hrvatske zemlje i hrvatske države uprijeti sve sile i sve snage i žrtve uložiti, da sačuvamo i najmanji dio Nezavisne Države Hrvatske."**⁷ Pripremajući posljednji broj novina "Nova Hrvatska", u kojima je trebala, prema uputama Ive Bogdana, biti uvrštena i "jedna važna obavijest" (prema naznakama radilo se o **ulasku nekih članova HSS-a u vladu**, no ništa nije precizirano), no kako ona nije stigla, broj je zaključen⁸, sa zanimljivom intonacijom uvodnika iz pera glavnog urednika Vilima Peroša, koji razmišlja o **nužnosti opstanka države**, kao najvišeg zakona⁹. Čini se kako se i u samoj završnici očekivala neka "značajna" promjena ili se **frazama obmanjivala javnost.** Vinko Nikolić navodi, tog dana "bilo je u zraku nešto strašno (...) svi u nekoj trci, nitko se ne osvrće ni na koga, nitko nikoga ne pozdravlja, a kamoli da se zaustavi. (...) Ništa još ne znamo sigurna. (...) Nu, kako se čuje bit će večeras pokret."¹⁰ Vrlo slično prisjeća se i Stjepan Slipac, **"Nisu nam rekli kuda ćemo ići, kada**

ćemo prijeći i hoće li nas igdje itko dočekati i prihvatiti."¹¹

¹ J. ALEKSIĆ, "Vojnički aspekti hrvatskog povlačenja u svibnju 1945.", u: *Na prekretnici*, 31.-32.; J. ALEKSIĆ, "Bleiburg", u: *50 godina Bleiburga*, 95.

² Dragutin KAMBER, *Slom NDH. Kako sam ga ja proživio* (Zagreb 1995.), 33-34.

³ Petar BAREZA, "Bleiburška katastrofa", *Hrvatska revija*, br. 1(37) (Buenos Aires 1960.), 31.-43.; Vidjeti i: P. BAREZA, "Bleiburška katastrofa", u: *Bleiburg: uzroci i posljedice*, 7.-24.

⁴ Stjepan BUĆ, "Da li smo Hrvatsku mogli sačuvati?", *Hrvatska revija*, br. 2.-3. (38.-39.) (Buenos Aires 1960.), 226.

⁵ V. LUBURIĆ, "The End of The Croatian Army", u: *Operation Slaughterhouse. Eyewitness Accounts of Postwar Massacres In Yugoslavia*, 64.

⁶ V. ŠKLOPAN, "Povlačenje hrvatskih oružanih snaga u svibnju 1945.", u: *Od Bleiburga do naših dana*, 78.; Vidjeti i: A. LJERKIĆ, "Od Ivan Planine do Bleiburga", 14.-17.; J. ALEKSIĆ, "Vojnički aspekti hrvatskog povlačenja u svibnju 1945.", *Na prekretnici*, 34.-35.; A. MIJATOVIĆ, "Politički i vojnički kraj NDH", *ČSP*, 497.-505.

⁷ "Upriet ćemo sve sile i snage", *Hrvatski narod*, god. VII., br. 1326., 6. svibnja 1945.

⁸ M. RUPIC i Z. DIZDAR, "Izjave zarobljenih i izručenih dužnosnika NDH i drugih pojedinaca o povlačenju hrvatske vojske i civila prema Austriji – Građa OŽNE za Hrvatsku", u: *Spomenica Bleiburg*, 112.

⁹ I. KOŠUTIĆ, *Hrvatsko domobranstvo II*, 312.-313. Isto: I. KOŠUTIĆ, "Odlazak neporaženih", u: *U Bleiburgu iskra*, 37.-39.

¹⁰ Vinko NIKOLIĆ, *Tragedija se dogodila u svibnju*. Jedna (prva) godina egzila u dnevniku "ratnog" zarobljenika broj 324.664, knjiga prva (Barcelona-München 1984.-1985., Zagreb 1995.), 88.; Bogdan RADICA, "Veliki strah: Zagreb 1945", *Hrvatska revija*, god. V., sv. 4(20) (Buenos Aires prosinac 1955.), 399.

¹¹ S. SLIPAC, *Svjedok. Moj križni put*, 29.

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (7. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Dakako da se je mnogo naroda iz planinskih priedjela Hrvatske i u druge dalnje krajeve preselilo, a plemstvo ličko, krbav-sko i gatan-sko dopreća u Ugarsku i Austriju. Mi bismo mogli na stotine rodova navesti, koji su od iskona iz planinske Hrvatske, pa su u strane zemlje poslije do-spjeli, te sada ili još cvjetaju ili su pak već izumrli. I sada žive grofovi i baruni Horvat-Petričevići od Barlete i Radunovca u Ugarskoj, a plemići istoga imena i predikata u Obreži kod Zagreba, plemići Bartakovići od Kuklića nastanili se u Ugarskoj, dočim su u Hrvatskoj znane porodice: Lovinčići od Lovinca, Krčelići od Krbave, Herendići od Bužana, Čačkovići od Vrhovine, Večkovići od Like. Knezovi Perušići odoše u sjevernu Ugarsku među Slovake u Velike Bitče u Trenčinskoj županiji, Budački od Budaka i Mogorići od Mogorića u okolici Karlovca, baruni Mikulići od Lapca u Moravče kod Zagreba, ali im se već prošlih vjekova koljeno zatrla.

Ban Ivan Karlović nije imao od srca poroda, a obje druge loze Kurjakovića: knezovi Mrzinski od Korjenice, koji držahu početkom šestnaestoga vieka imanja oko Zagreba i Virovitice, i knezovi Posedarski od Posedarja kod Zadra, već su davna izumrli. Samo još ima baruna Gusića od roda Jurja Gusića, kapetana Brinjskoga, a vlastelina u Brlogu i u Gusić-gradu, koji je oko polovice šestnaestoga vieka u Kranjsku uskočio i tamo dostanuo imanje Gradac kod Čmomića.

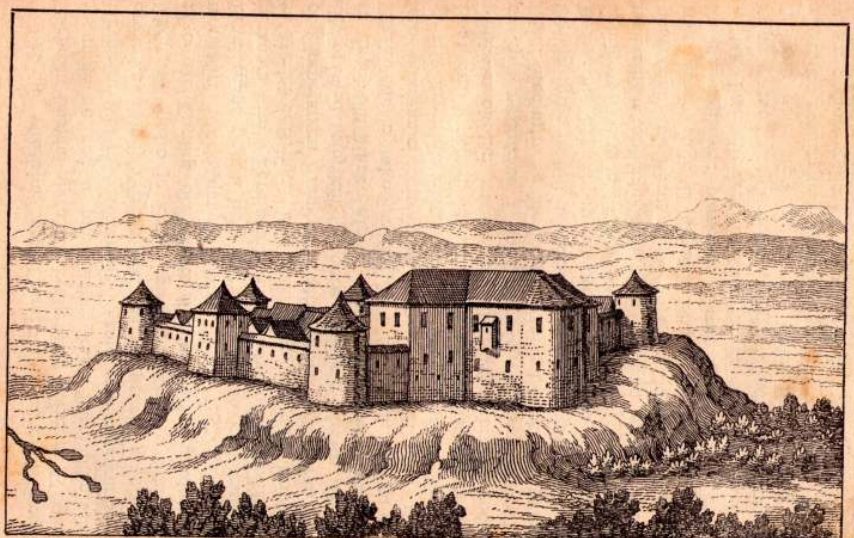
Starinski plemići: Turići, Dujmovići, Mudrovčići, Oreškovići, Bogdanići, Jurišići, Kolakovići uztrajaše pak kroz sva vremena i za vladanja turskoga u svojoj djedovini, samo što

se u doba najžešće turske napasti zakloniše za obližnje kršćanske utvrde. Oni su jedini predstavnici starih hrvatskih plemića u gornjoj Krajini.

Veći dio Like i Krbave bio je mnogo godina pust, samo u Podgorju držale su kraljevske straže još kojih desetak godina Starigrad i Jablanac. Turci učvrstiše Udbinju, Bunić i Mrzingrad, a nešto kasnije (god. 1553.) posjedne Malkoč-beg Perušić. Ali pošto je Ferad-paša iza sretno vojne većinu hrvatskih gradova na Uni osvojio, prohtjelo se Turkom g. 1576. Like i Krbave te stanu u njih Vlahe naseljivati. Naseljivanjem tim upravljao je beg Livanjski, a taj obreče novim naseljenikom, da će radi paše, i da se primakne k moru, posjesti Karlobag, što je ipak prepričio kapetan Gašpar Rab, postavivši unj prije toga posadnu vojsku. U Karlobag smjerahu Turci premjestiti svoje brodovlje iz luke Obrovačke, da odavle pljačkaju Vinodol, Rieku, Trst, Kras i Pivku. Naši upoznaše odmah pogibelj, koja je prietila Senju i čitavu primorju turskim posjednućem Like, pa zato nastojahu iz petnih žila, da odanle odtjeraju Turke i Vlahe. To im ipak uzprkos

hrabrosti Senjske vojske ne podje za rukom.

Mjere, što su tada poprimljene za tamanjenje Turaka i Vlahu u Lici, bijahu uprav mrzke. Mjeseca srpnja g. 1583. bude naloženo kapetanu Rabu, da četuje neprestano po Lici i Vlahe hvata, a koliko ih uhvati, da ih proda kao roblje preko mora. I zbilja su takovi robovi u Siciliju prodavani, a za čudo je, da je tada takova roba našla prodju medju kršćani. Takova trgovina s turskim robovi uzdržala se i poslije dugo, a Turci, kako narodna pjesma kaže, najviše su zazirali od prodavanja roblja turskoga preko mora u Krf (Corfu) ili na Maltu. Grozan napadaj Karlovačke i Senjske vojske na Liku bio je osobito mjeseca rujna g. 1584, kad je Ribnik, tadanje sieo Ličkoga bega, osvojen i razoren, okolica Bilaja, Debele (Široke) Kule, Vrebca i Štitara popaljena i poharana, 314 ljudi zarobljeno, stoke do 2.000, a sitna blaga oko 5.000 komada zaplijenjeno. Uhvaćena kadiju Ribničkoga i hajduka Čmara, rođena kršćanina, koji je Turkom bio prebjegao i do zla boga kršćanom dodijavao, dobio je nadvojvoda Karlo u Stajerskom Gradcu na dar.

Grad Brinj za vremena popa Marka Mesića.

Grad Brinj za vremena popa Marka Mesića

BAZALO (27. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Čučao je posve nepomično kao okamenjen i odlučio, da se ne će ni ganuti, dok god zmije ne otiđu, samo da ih ne smeta i ne poplaši. To se je desilo, kad je sunce zavagnulo za upočitak. Tad su se i njih dvie prenule iz svog snatrenja, opet se glavama pomazile i jezicima veoma nježno napalucale, a tad odsukale u kameni zid, odkud su i došle. Tad je i Ivan polagano ustao, protrljao rukama koljena, protegao se, nekoliko puta naglo trgnuo sad jednom, sad drugom nogom i krenuo prema kući. Ogledao se je na sve strane oko sebe, da vidi, da li ga je tko promatrao, kako tu čuči, pa kad ne vidje nikog, bi mu veoma drago.

Polako je krenuo prema stanu, noseći u očima i u duši neizbrisivu sliku divnog sklada zmijskih tjelesa, dok mu je u istim časovima izlazila pred oči Manda, kako sjedi kraj puta, veze i pripovieda o svom čovjeku --- E da, sad i ona ima svog čovjeka. Dovedi su joj ga u kuću ko što ljudi dovedu djevojku. Ivan pozna Matulicu Rubčića. To je jak, krupan, ljudevan momak, iz stare i dobre kuće. S tog nije Ivanu nikako bilo jasno, kako je on takav mogao biti - doveden u kuću Ćorana Mrkobrada, iako je iz siromašne kuće. Nije važno bogatstvo, kad se radi o ljudevnosti i mužkom obrazu! --- Do-

vedoše ga. Budi Bog s nami, prema onom, kako Manda pripovieda i shvaća taj svoj jadni posao, kao obćinskoga bika --- Uprav tako! Ne nipošto kao što pošten momak dovede djevojku, pa i nevjenčanu, jer će je sutra vjenčati ---

Sve je to Ivan sam razpredao i razglabao u svojoj glavi, a da nije ni primietio, a kamo li, da bi se čudio i zaprepastio nad činjenicom, da time čini, što inače nije nikad činio! Nikad se nije česao po tuđim leđima, nikad nije izpitivao, kako tko u kući živi sa svojom čeljadi, pa je doista neobična novost u njegovu životu, što se za Mandu i njezin postupak toliko brine. Kad mu je rekla, da ima čovjeka, nije joj u prvi čas povjervao, jer nije bio čuo, da su je doista s nekim sveli, pa je u čudu bio razrogačio oči i zagledao se u nju, a kako se je i ona bila zagledala u njega, vidio je u njeznim očima, što se je s njom dogodilo, pa je klonuo u sebe, oborio glavu i od žalosti skoro zaplakao. Njezine su mu pomučene oči jasno pripoviedile priču o izgubljenom djevojačtvu.

Više nije bilo sumnje: Manda više nije Manda, koja je njemu prala lice i smijala mu se anđeoskim smiehom nevina djetata -

Oborene je glave stupao prema stanu, a u glavi mu je nenadano i neproračunato sunulo pitanje, zbog česa je njemu žao za Mandom?! Žali li on nju il žali za njom?! To je temeljno pitanje,

a istom, kad bi imao jasan odgovor na njega, mogao bi poći dalje. Nije se nikako mogao odlučiti, kako bi odgovorio, jer je na oba pitanja dobivao jestan odgovor: i za njom je žalio i nju je žalio. Što je jače i važnije?! Žali je, jer bi volio, da je onaka, kakovu ju je nosio u svojoj duši i u svojim uspomenama; za njom žali, jer je u podsviesti, neproračunato imao vazda pred očima njezinu sliku kao nešto svoje, veoma blizo i drago. Što iz tog osjećaja nije vukao daljnje zaključke, samo je puki slučaj, odnosno, to je naravni izbojak njegova razpoloženja: ne traži ništa, ne želi ništa, ne pravi osnova za sutra ---

Stupao je lagano, potulio glavu, glavu prikovao za razdrljene grudi, nosio na prstu ujed zmije otrovnice, a u srcu led i požar Mandinih rieči i pogleda, koji su govorili još i više neg same rieči. U stanu nije rekao nikom ni dobre ni zle rieči, al je to svjestno nosio, pa je nastojao, da mekim pogledima izpravi tu tvrdnu šutnju. Istina, on redovno nije bio nikad razgovorljiv, pa nije bilo napadno nikom osim planinci, koja je znala, da ga je nešto ujelo za prst. Ona je njegovo držanje dovodila u vezu s tim događajem. Ipak je i ona šutjela. Nije jeo skoro ništa, al je tobože zahvaćao žlicom iz zdjele i prinosio ustima kao da jede, jer nije htio, da tumači, kako mu nije do jela. I tu su njegovu varku stariji primietili, ali su se pretvarali, da ništa ne

vide, što je činio svake večeri prije neg je legao na počinak.

Pred stanom se je sastao s Antom, pa mu je rekao posve tiho:

- Ja ću malko probazati ---

Ante ga je samo pogledao, jer nije pravo razumio, što mu je rekao, a da ga je i razumio, ne bi mu ima što govoriti. Barem po noći može u planini svaki bazati, koliko ga je volja, a da stariji ne treba mlađem polagati o tom nikakova računa.

Ivan je očito primjetio, da ga Ante nije razumio, pa nastavi:

- Dok se ja vratim, ti radi sve, kun da sam i ja tu.

- A kud 'š ti? - trže se sad Ante, razumjevši, da kani na dulje na bazanje.

- Da se malko proždračim ---

- A kad ćeš se vratiti?!

- Vidit ćeš - odgovori Ivan i nestade u mraku.

Udario je ravno prema pećini, koju je odkrio na svom lutanju prošlog puta. Sve je našao točno onako, kako je sam bio priredio i ostavio, kad je otišao. U

maloj je dvoumici i neodlučnosti neko vrijeme stajao na sred prostorja, ogledavao se, iako nije mogao ništa vidjeti osim samo u obrisima pri slabom svjetlu mjesečine, koja je škrtlo i siromašno razsvjetljivala kroz nizki prolaz hladno stienje. Zrak je bio malko težak, jer

nije bilo promaje, no nit je bio prevruć nit hladan.

Spustio se je na svoj stari prostirač niti ne pomišljajući, da na njemu ne bi bilo sve u starom redu. Pod koljenima je osjetio šuštanje suhog lišća, a izpod njega je osjetio tvrdo granje, koje ga je pritiskivalo na cjevanicama. Spustio se je na listove, ruke obočio o noge više koljena i tako utonuo u svoju nutrinju tolikom snagom, da je zaboravio na sve, što se oko njega nalazi i događa, pa i na samog sebe. U tom je položaju i u takom stanju ostao veoma dugo, te nije ni sam znao, koji je dan, kad se je neko poslije podne prenuo, ustao i kao u bunilu izišao iz pećine, posve slipeo i bez i najmanje pažnje od teturao do kamenice, za koju je vrlo dobro znao, zahitio iz nje nekoliko gutljaja vode, popio ih iz skupljene šake i opet se povratio u svoju pećinu i opet sjeo na podvijene noge i ponovno zapao u snatrenje, koje je graničilo sa bezsviesticom. Tako je ustajao nekoliko puta, ostajao vani kratko vrijeme i opet se

vraćao, dok se najzad, jednog predvečerja, nije stresao kao u groznici i pošao prema stanu.

- Esi li, junače?! - sretne ga Ante pitanjem, umjesto pozdrava bilo s koje strane. Nešto je radio pred stanom.

- A nu! - odgovori Ivan. Glas mu je bio smiren i zvonak, pogled bistar i vedar, a držanje uzpravno i odmjereno.

- Osam dana - reče Ante i ne nastavi rečenice.

- Što to?!

- Nabaza si se kroz ovo osam dana - odgovori Ante, što je bio prije premućao.

- Osam dana?!

- E, e. Tolko te nije bilo.

Ivan ne reče ni biele ni crne, kao da se to njega ni ne tiče. Stane, zamisli se kao da u glavi kuša uzkristiti sve doživljaje, da po njima vidi, da li je doista toliko bio odsutan.

- Boli li te još ruka? - upita ga Ante.

- Jer bi me bolila? - iznenadi se Ivan.

- Što te j' uno ništa bilo ujlo?

- La! Ja sam na unoi zaboravije - odgovori on posve uvjerljivo, te nije moglo biti ni najmanje sumnje da govori istinu. Podigao je ruku i zagledao se u prst, na kom više nije bilo zavoja.

- I tebi ništa?!

- A što bi mi bilo?!

- Što te j' bilo ujlo?

- E l' što novo u ovo doba? - upita Ivan mjesto odgovora.

HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (8. dio)

dr. Ivo Korsky

*Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.
Safvet-beg Bašagić*

U svjetskoj krizi humanih vrednota, koja, eto, nije mimošla ni Hrvate a ni ostalo pučanstvo sadašnjih republika Hrvatske i Herceg-Bosne, moramo se trsiti da oživljavamo i revaloriziramo već ostvarena djela onih naših velikih ljudi koji su, kao upravo **Hamdija Kreševljaković, izvanredno mnogo pridonijeli osvjetljavanju i simbiozi višecivilizacijske i viševjerske hrvatske nacionalne kulture**, kao ustrajni istraživači, proučavatelji i kulturolozi, a koji su istovremeno kao ličnosti bili i najbolji primjeri čovječnosti, visokih čudorednih kvaliteta, religioznosti, ljudi principa, radinosti i studioznosti, velikog znanja i istančana osjećaja za povijest, znamenite ljude, ljepotu i umjetnost.

Na ličnost, djela i značaj čovjeka kao što je prof. Hamdija Kreševljaković, historik, akademik, kulturolog, bio bi i te kako ponosan svaki, pa i veliki narod, a kamoli ne bi mala hrvatska nacija. Pa ipak, danas se, kako spomenusmo, u Hrvatskoj, u Herceg-Bosni, olako ili namjerno mnogo toga zaboravlja. Prije trideset godina (1959.) je preminuo ovaj veliki Hrvat-Musliman kojem uz Safvetbega Bašagića, Mehmeda Džemaludina ef. Čauševića, Mehmeda ef. Handžića, Fehima ef. Spahu i vrijednim njihovim učenicima dugujemo, **da su tekovine islamske civilizacije među Hrvatima u vrijeme turskog razdoblja bile otkrivene, osvjetljene, uzdignute, unesene i postavljene na dostojno, znanstveno odgo-**

varajuće mjesto u hrvatskoj nacionalnoj kulturi. I to sve usprkos tada uvriježenom promicanju protuhrvomuslimanstva i ocrnjivanja bosanskohercegovačkih muslimana kao izdajničkog, porobljivačkog, natražnog elementa sa strane megalomanskih, velikosrpskih šovinista s otvorenom namjerom da se istrijebi, uništi muslimane i sam njihov trag u Herceg-Bosni, Sandžaku, Kosovu i Makedoniji, da bi se uspostavio jedan etnički i vjerski "čist", "homogenisan" balkanski imperij nacifašističkog stila, krivo kopirajući srednjovjekovnu kraljevinu Rašku i Dušanovo carstvo, koji, usput budi rečeno, nikada nisu obuhvaćali Bosnu."

6. Gorki plodovi prošlosti

U **120 do 130 godina koje su protekle od prvih posjeta mladih bosanskih begova Ocu Domovine Anti Starčeviću**, narodno-politička suradnja između katoličkog i muslimanskog dijela hrvatskog naroda dobila je u slobodnim razgovorima i brojnim spisima svoje čvrsto idejno opravdanje.

Ali ostale su i mračne posljedice onih koji su djelovali protiv toga procesa mirne i slobodne integracije. Njihova je djelatnost počela davati svoje gorke plodove upravo u presudnom času ostvarivanja hrvatskog oslobođenja.

Strane promidžbe, koje su 1990. nastojale braniti Titovu Jugoslaviju, ponovno su počele djelovati u procesima uoči Daytonu da bi zamutile sliku stvarnog stanja u Bosni i tako neutralizirale veoma nepovoljnu sliku srpskog djelovanja. Stoga je korisno ukratko opisati **politiku Titove države prema bosansko-hercegovačkim muslimanima i pozadinu njihova pretvaranja u poseban narod.** Početkom sedamdesetih godina pisao je o tome dr. Ferid Karihman u već navedenom eseju **"Muslimani hrvatskog jezika i koljena"**, uključenom u izvješću s drugog simpozija Hrvatske revije godine 1971.: "Kao potpora tom stavu navodi se deklariranje velike većine bosansko-hercegovačkog muslimanskog pučanstva kao 'Muslimana' (u etničkom smislu), prilikom brojidbe pučanstva 1961., te masovno napuštanje dotadašnjeg termina 'Jugoslaven neopredjeljen', koji je bio promoviran na brojidbama 1948. i 1953."

TRI PRSTA ZA "TREĆI ENTITET" - MAČ S DVIJE OŠTRICE (3. dio)

Dean Rant, Domaljevac

Govoriti o trećem entitetu u BiH a ne spomenuti stav Republike Hrvatske prema tomu svakako se ne može izbjeći. Jer stav Hrvatske je od presudnog značaja za stvaranje trećeg entiteta. Po pravilu "kivi" je bio uvijek dežurni krivac zato što Hrvatska ima stav o BiH kao suverenoj integralnoj državi po kojoj razbijanje Bosne i Hercegovine ne dolazi u obzir. Valjda netko u Hrvatskoj gleda malo u budućnost i zna se prisjetiti prošlosti. Međutim, nije "obrvan" jedini, takva je praktično sva politička javnost u RH. Istina sada pojedini predsjednički kandidati bacaju trice i kao daju potporu trećem entitetu, a sve u cilju pridobivanja beha glasova. Nisko, neka je i od njih, previše je. A kada izbori prođu sve će naravno biti po starom. Možda se čak i Hrvatski Sabor očituje mimo dosadašnje prakse. Ako se to i desi biti će u službi

namicanja glasova predsjedničkom kandidatu vladajuće stranke koja u Saboru može donijeti odluku kakvu god hoće. No neće trebati dugo vremena pa da se uvjerimo u njihove stvarne namjere.

I na kraju kao zaključak samo ću dodati rezime unaprijed rečenog. Hrvati u BiH jesu u podređenoj situaciji. U takvu situaciju su je doveli ponajviše njeni korumpirani i narcisoidni političari koji metodom strahovlade manipuliraju svojim poltronima i hrvatskim pukom. Novo ustavno rješenje za BiH svakako je nužno. Ono podrazumijeva otrežnjenje srpskih političara koji će morati da shvate da je BiH i njihova država iz koje nikada neće moći da odu odnoseći sa sobom ono što nije njihovo. **Bošnjaci bi morali znati da ekstremni musliman u Europi može značiti samo "mrtav" musliman.** Vjerujem da dalje nikome ne treba objašnjavati jer su i jedni i drugi zbog svojih ekstremnih posebnosti u

više navrata dobili pljusku od onoga tko danas vlada u svijetu. A **takvim vladarima se ne mora klanjati ali im se mora sklanjati.** Tko to prije shvati, prije će mu biti bolje. Ovo su to samo fakti koji se moraju uvažavati u ovom vremenu u kojem se mi sada nalazimo.

A Hrvati? Svakako se moraju odreći promašene politike i okrenuti se ljudima koji imaju rješenja za hrvatsko pitanje u BiH, a to sigurno nije nemoguća misija zvana treći entitet. Izuzev, ako taj treći entitet neće predstavljati par općina Zapadne Hercegovine. Ali **onda u tom slučaju nije riješeno hrvatsko pitanje u BiH nego možda samo hercegovačko.** Kažem možda, jer na Balkanu već dugo ništa nije sigurno. No ako se to pak i desi ja ću biti najpametniji čovjek na svijetu pa mi neće biti niži teško. No radije bih da sam manje pametan i da svi Hrvati budu sretni u svojoj zemlji ma kako se ona zvala.

PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (5. dio)

islamskamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

Sve strane bile su iscrpljene dugogodišnjim ratovima. Mirovni pregovori su, uz posredovanje Engleske, Holandije i Španjolske, vođeni u Sremskim Karlovcima. Tu je Osmanska carevina zaključila i potpisala mir sa Austrijom i Venecijom 1699. godine. Mirovni ugovori su zaključeni na principu uti possidetis, tako **da je svaka strana zadržala one teritorije**

koje je u tom trenutku držala.

Što se Bosne tiče, **Osmanlije su izgubile praktično sve posjede u Slavoniji, Lici, Krbavi i Dalmaciji.** Sjeverne, zapadne i južne granice Bosne išle su rijekom Savom, Unom i Cetinom. Tako su već Karlovačkim mirom 1699 ove granice Bosne svedene na okvir koje su imale u vrijeme Berlinskog kongresa 1878. godine.

Porazom u ovom ratu zaoštava se ekonomska i finansijska kriza osmanske države, što se posebno

ispoljava u BiH, koja je tada postala granična provincija Carstva, izložena stalnim napadima Austrije sa sjevera i zapada, Mletaka iz Dalmacije i Crnogoraca sa jugoistoka. **Pokolji i genocidi na Bošnjacima i svim ostalim muslimanima Balkana počinju biti uobičajeni.**

„Turci odbjogoše sa ženama a Hrvati stupaju na njihova selišta i kule. Franjevci čiste turske džamije i blagosilju ih za crkve kršćanske.“

Kao što se vidi iz ovog kratkog historijskog prikaza Osmanski hilafet doživio je strahovit poraz u Bečkom ratu. Bošnjaci su pretrpili ogroman teret ovog rata. **Desetine hiljada Bošnjaka je ubijeno ili ranjeno u direktnim borbama**, strašna razaranja i ratni troškovi osiromašili su narod, i u pojedinim trenucima nisu se birala sredstva da se preživi. Ali sve ove stvari su uobičajene u ratovima.

Ono što ovaj rat i ovaj poraz čini specifičnim jeste **etničko čišćenje i genocid koji je izvršen u njemu, i to od strane kršćanskih sila**, koje su nastojale uništiti muslimane u osvojenim dijelovima osmanskog carstva, ubijajući ih i nasilno pokrštavajući, a zatim, sistematski uništavajući svaki spomen i trag muslimana na tim područjima.

Danas, stotinama godina poslije, vidimo da je jedinstvena, sistematska, organizirana, pravoslavno-katolička destrukcija islamske kulture na ovim područjima bila itekako uspješna. U hrvatskim znanstvenim krugovima ovaj rat je opisan pravim riječima, bez licemjernog prikrivanja – kao **rat protiv islama i muslimana**.

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (10. dio)

Ahmet Alibašić, Sarajevo – pisano na bosanskom jeziku

Nacionalistička srpska politika samo je radikalizirala albanske zahtjeve koji su nakon početka ratova u Hrvatskoj i Bosni prešli kritičnu tačku: Albanci su sada zaista tražili potpunu neovisnost od Jugoslavije. Pokušaj naseljavanja srpskih izbjeglica iz Krajine u Kosovo 1995. nije mogao bitnije uticati na demografsku sliku Kosova gdje su Srbi činili svega desetinu stanovništva.

Kada su, međutim, kosovski Albanci 1995. shvatili da su sukobi u Hrvatskoj i Bosni riješeni neovisno od Kosova, DLK i njena pacifistička politika su počele gubiti legitimitet. **Krajem 1997. na političku pozornicu Kosova stupa Oslobođilačka vojska Kosova** – OVK napadima na srpske snage sigurnosti koje su reagirale nesrazmjernom upotrebom sile, posebno prema civilima. Nakon više neuspjelih

pregovora, 24. marta 1999. snage NATO-a počinju bombardirati Miloševićevu Jugoslaviju. U narednih mjesec dana srpska vojska i policija su iz pokrajine protjerale oko 600.000 Albanaca. Oko 850.000 su interno raselili a do 1999. s Kosova je već bilo izbjeglo 100.000 osoba. Nakon intenziviranja napada **Jugoslavija iste godine faktički potpisuje kapitulaciju i povlači sve svoje sigurnosne snage sa Kosova** i pokrajinu predaje Ujedinjenim nacijama koje ni nakon četiri godine nisu počele pregovore o konačnom statusu Kosova. Dejtonski sporazum za BiH pokazao je da takvi pregovori mogu izroditi rješenja bez presedana ali je sasvim sigurno da **Albanci neće biti zadovoljni nikakvom vrstom saveza sa Srbijom**. S druge strane većina Srba još vjeruje u mit o Kosovu kao srpskoj zemlji, mada je sve više onih koji zagovaraju 'civiliziranu secesiju'

Kosova **kako Srbi uskoro ne bi postali manjina u državi koja je po njima dobila svoje ime**. Prema predviđanjima u koja je nekada malo ko vjerovao, kriza Titove Jugoslavije počela je i završila na Kosovu na način koji je malo ko mogao zamisliti.

Muslimanska zajednica Kosova danas broji nešto manje od dva miliona muslimana. Etnički su naj-

brojniji Albanci, koji su 90-95% muslimani, a ima i **značajna skupina Bošnjaka, Goranaca, koji sebe uglavnom osjećaju i imenuju Bošnjacima**, i Turaka (10-20 hiljada), posebno u okolini Prizrena, te Roma (prema popisu iz 1991. bilo ih je 43.000). Otkako su počeli protesti Albanaca na Kosovu 1981. g., albanski nacionalizam je monopolizirao javni diskurs Kosova tako da je teško procijeniti u kojoj mjeri islam i islamske društvene institucije utiču na život тамошnje muslimanske zajednice. Za "Albance je vjera albanstvo", davnino je kazao jedan albanski pjesnik, a u najvećoj mjeri važi za kosovske Albance. **Kosovski muslimani imaju svoju Islamsku zajednicu sa sjedištem u Prištini**. Od islamskih obrazovnih institucija IZ na Kosovu ima tri medrese (ili tačnije jednu sa tri odjeljenja i 700 učenika) i Fakultet islamskih nauka u Prištini, koji je otvoren 1992. godine, a koji pohađa oko 400 studenata. Od 513 džamija 218 ih je oštećeno ili srušeno u napadima srbijanske vojske 1999. Do decembra 2001. g. 75-80% njih je opravljeno uglavnom donacijama iz inozemstva. Zgrada medrese u Prištini je oštećena i popravljena. Status IZ-e još nije pravno definiran kao ni uvođenje vjeronauke u škole čije uvođenje IZ-a traži još od 1992. godine.

NOVI POKUSAJ TIHIĆA DA NAS OKUJE U LANCE I BACI U BUNAR, DA NIKAD SVJETLA NE VIDIMO

Nakon zahtjeva SDA i HDZ-a BiH za zatvaranje kandidatskih listi: Zatražena hitna intervencija za spas demokracije u BiH

Almir Terzić, Sarajevo

SDA, HDZBiH i LDS predložili i da mandati ubuduće pripadaju isključivo strankama, a ne kandidatima. Helsinški komitet BiH traži intervenciju visokog komesara za ljudska prava Vijeća Evrope i Ureda za demokratske institucije i ljudska prava iz Varšave. Misija OSCE-a u BiH preporučuje da BiH zadrži sadašnji sistem otvorenih listi. Helsinški komitet za ljudska prava u BiH zatražit će hitnu intervenciju visokog komesara za ljudska prava Vijeća Evrope, Ureda za demokratske institucije i ljudska prava iz Varšave (Poljska), te misije OSCE-a u BiH u povodu dostavljanja prijedloga Sulejmana Tihića, predsjednika SDA, izmjena i dopuna Izbornog zakona BiH kojim se traži zatvaranje kandidatskih listi na izborima.

Komitet će pozvati i domaće nevladine organizacije u BiH da im se priključe u iskazivanju nezadovoljstva i protivljenja prijedlogu da se na izborima onemogućuje

građani - birači da na kandidatskim listama imaju priliku glasati i odabrati sebi željenog predstavnika u institucijama.

Totalitarne metode

Predsjednik Helsinškog komiteta za ljudska prava u BiH Srđan Dizdarević istakao je jučer (29.12.2009.) za Oslobođenje kako će poziv biti upućen Centru civilnih inicijativa, Centru za promociju civilnog društva (CPCD), Međunarodnom birou za humanitarna prava, organizaciji za jačanje civilnog društva ICVA, udruzi Prava za sve, Forumu građana Tuzla, te Asocijaciji nezavisnih intelektualaca Krug 99. Aktivnosti na osporavanju predloženih rješenja najavio je i Transparency International BiH.

"Zatvaranje listi i onemogućavanje birača da imaju pravo izabrati sebi predstavnike od ponuđenih kandidata je povratak ka totalitarnim nedemokratskim metodama. Nema nikakvog opravdanja za uvođenje ovakvog sistema, jer su se izmjene Izbornog zakona BiH kojim se uvela procedura otvorenih listi (mogućnost glasanja za kandidate, a ne samo stranku) i uvela radi postizanja većeg stepena demokratizacije kako izbornog procesa, tako

i političkih partija. Ovo je strašna prijetnja demokraciji u BiH", naveo je Dizdarević.

On je istakao opasnost da bi sistemom zatvaranja listi bilo onemogućeno da birači glasaju za izbor gradonačelnika, odnosno načelnika općina i opština koji bi, osim poslanika, vijećnika i odbornika, bili među prvima na udaru stranačkih lidera.

"Treba se sjetiti da je i ovako već nekoliko puta bilo pokušaja premijera RS-a Milorada Dodika da ukloni načelnika Opštine Foča Zdravka Krsmanovića. Novim sistemom koji se predlaže to bi bilo veoma lako sprovesti. Ako se provedu ove nakane, onda birači neće ni izlaziti na izbore, ako ne budu imali mogućnost da biraju već da im to nameću stranke", naveo je Dizdarević.

Predsjednik CIK-a i interresorne radne grupe za izmjene i dopune Izbornog zakona BiH Branko Petrić nakon jučerašnje sjednice tog tijela za Oslobođenje je istakao kako je dogovorena metodologija rada te da će se, nakon razmatranja 21 tehničke primjedbe CIK-a, na zasjedanju 11. januara biti otvoreno pitanje prijedloga koje su dostavile političke stranke i nevladine organizacije.

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (3. dio)

Bilal Hasanović. Ilmud-Din, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Ahlak se dijeli na: ahlaki-hamide (dobra svojstva i osobine) i ahlaki-

ki-zemime (loša svojstva i osobine).

Sabur - strpljivost

„Mi ćemo vas stavljati u iskušenja strahom, glađu, gubitkom imetka, života i plodova. Pa ob-

radit) strpljive i drđljive" (El-Bekare, 155).

Strpljivost spada u etičke vrline muslimana i ona je njegovo životno sredstvo.

O ovoj lijepoj osobini, pored niza kuranskih ajeta, govore i brojni hadisi - šerifi, u kojima se, između ostalog ističe:

„Strpljivost je ključ spasa“

„Najveći je junak onaj ko sebe savlada u srdžbi, a najbliži je Allahu dž.š. onaj ko oprost, a ima mogućnosti da kazni“.

Na pitanje: Koji će ljudi biti najviše stavljeni u iskušenje, Muhammed a. s. je odgovorio: *„Božji poslanici, zatim najbolji, pa bolji. Ljudi će biti dovođeni u iskušenje prema stepenu svoje vjere, pa čija vjera bude čvršća, više će padati u iskušenje, a čija vjera bude slabija, manje će padati u iskušenje. Čovjeka će pogadati nevolja, čak i onda kad bude po zemlji hodio potpuno bez grijeha“.*

Zato musliman nije obeshrabren pred teškoćama, niti se demora-

liše kad ga pogodi kakva nevolja, jer zna da je to Allahova volja i da iman prate teškoće.

Strpljivost je, u stvari, oružje muslimana, kojim vodi borbu kroz život i kojim brani istinu.

A kada se završi ovaj svijet, strpljive i izdržljive čeka velika nagrada.

„Samo oni koji budu strpljivi biće bez računa nagrađeni“ (Ez-Zumer, 10).

JUGOSLAVENSTVO DANAS (36. nastavak)

Predrag Matvejević

„Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

Dosad smo fraziranje u ovom razgovoru ipak izbegli...

Nisam posve siguran u to. Spome-nut ću još jedno iskustvo, s kraja rata i prvih poratnih godina, koje je za mene bilo presudno. Promatrao sam u to vrijeme ljude različitog porijekla i opredjeljenja, motrio ih lukavije nego što sam, možda, izgledao kao dječak. Počeo sam odjednom uviđati kako postoje *bolji ljudi* ili ljepše ličnosti, čija je prisutnost odavala određene vrijednosti i uvjerenja. Oni koji su najviše privlačili pažnju prošli su kroz zatvore, logore, ratne strahote, pogled im je bio drukčiji, usmjeren negdje dalje, govor za mene nov i odlučniji, stavovi čvrsti i pouzdaniji: nadilazili su uskosti i podvojenosti koje su nas tako tragično suprotstavile jedne drugima.

U usporedbi s njima, kukavelji, smutljivci i dvoličnjaci, hrvatstvu-

jući histerici kojima je uvijek netko drugi kriv, osobito Srbi, bezobzirne Srbende koji sve Hrvate pritajeno mrze ili poistovjećuju s ustašama, muslimanski prevrtljivci zadojeni islamom, prema potrebi Srbi ili Hrvati ili nešto treći izgledali su mi svi zajedno ništavni i jadni.

Nisam sklon, ni po svojoj naravi ni po profesiji, da slavim ili veličam "pozitivne junake", pogotovo one iz folklorne literature. Bolji, ljepši ljudi koje sam sretao —

nisam sreo mnogo takvih u gomili — bili su na strani koju sam odabrao: morao se odabrati jednu ili drugu stranu.

Možemo li bar naznačiti tipove ponašanja te "druge strane" ...?

Ne znam je li itko u nas pokušao sačiniti katalog takvih ponašanja. Moralo bi se zahvatiti razne domene: privatne i javne, od svakodnevice do historije, od obične ophodnje do ideologije i kulture, geste, oblike govora, postupke ...

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (5. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

DŽAFERBEG: Je li? Šta sam ti rekao? Jesam li ti zaprijetio, da ove tu lole i beslimashe ne upuštaš u kafanu?! A? Jesam li?

ADIL (muklo): Jesi...

DŽAFERBEG: Pa? — Šta je ovo?

ADIL: Oni su, dragi beže, vrlo mirni...

DŽAFERBEG: Ne pitam te to, već zašto si prekršio moju zapovijed?

ADIL: Ali, dragi beže, poso vrlo slabo ide. Ako oni ne dođu i ne popiju štogod, drugi niko i ne dođe. Ja od njih živim.

DŽAFERBEG: Da krepaš, kad ti ja nešto zapovjedim, onako mora da bude! Ili ću ti uši tvoje izguliti! Ovako, vidiš li! (Zgrabi ga za oba uha i stane drmusati s njim, govoreći): Ili će biti kako ja hoću, ili ima sve u džombu da propadne! — I ti si mi neka sojtarija kao i oni! Na jedne diple diplite! Ali ja ću vas sve u suru dotjerati! (Pusti njega, pa prema Ragibu i drugima, cijedeći kroz zube): A vi još sjedite kako sjedite, ni brige vas nije! Ha ja go-vorio, ha pas lajo, za vas je to sve-svejedno!

RAGIB: Mi nismo nikom na smetnji!

DŽAFERBEG: Šta kažeš?

RAGIB: Ako sjedimo, za svoje pare sjedimo!

DŽAFERBEG: Ustani, kad sa mnom govoriš! I vi! Džite se!

skote škotski! (Nemirno se ushoda po sceni, škripeći zu-bima i sabljom dimiskijom uzmahujući, kao da bi želio nekog da posiječe. Zaustavi se pred trgovcima):

Šta je? Šta ste sad zinuli? Je li ovo što kažete, da niste krivi?! Ne vidite, ne znate i nemate šta da kažete! A pred vašim očima pustahije sjede, more biti s njima i egle-nišete i zbijate šale na račun moj i moje žene! (Silnom prijetnjom): Ali, ja ću vama svima pokazati ko je Džaferbeg! Svi ćete vi mene

upamtiti, lopovi lopovski! Svi do jednog! (Trgovci bespo-močno ćute. On se ponovo ushoda i uzmaše po sceni. Najzad se zaustavi pred Adilom, koji stoji kao da je od drveta): A ti — ti, fraune! Tebe ću na kolac nabiti! samo ako još jednom udarim na ovo što sam sad udario! Na kolac!

ADIL (u velikom strahu): Ja nisam kriv!

DŽAFERBEG: Kriv, ne kriv: na kolac! I bježi mi s očiju! Gubi se! Bježi!

(Dok ADIL u strahu ulazi u kafanu, on i dalje nastavlja da hoda gore-dolje. Tako hodajući iščezne ulijevo).

AVDAGA (izvirujući, šapće): Ode li?

MEHAGA: Ode.

AVDAGA (odahne): Oh, hvala bogu!

Munafici! Boga se ne bojite, ljudi se ne stidite! Džite se! (Kao da će da navali na njih): Gubite mi se s očiju, bezobraznici bezobrazni! Gubite! (Ugleda tamburu u Enesa. Zine, zakrvavi): A-a! Tambura! Vi ste to, međer, što pod tuđim penđerima svirate i šenlučite i zagledate tuđe žene! A? Vi ste to, je li? Vi-i... (Zamahne sabljom dimiskijom, da udari Enesa. Enes se izmakne i pobjegne, a za njim i Selim i Mujo. On potrči put Ragiba): Rebra ću vam vaša polomiti, za trag vam se neće znati, samo ako vas uhvatim u svoje šake!

RAGIB (izmaknuvši se spretno, zaprkosi): Ne bio uzimati mladu devojkicu koja te nije voljela! Radi nje češ i ti glavu izgubiti! (Iščezne).

DŽAFERBEG (zakorači za njim lavovski razdražen): Pasji sine! Ti češ meni za ovo sve platiti! Ja ću tebi dušu tvoju na nos iskihati,

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

BIBLIJSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (2. dio)

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Biblija, Božja riječ, temelj kršćanske vjere i djelovanja

Biblija, Božja riječ, (Dva su osnovna djela Biblije- Stari i Novi Zavjet) je temelj kršćanske vjere i djelovanja i najčitanija i najrasprostranija knjiga na svijetu! Biblija iznosi Božju objavu čovječanstvu o njegovu postanku, smislu i budućnosti. No, osim iznošenja vječnih istina o Bogu, čovjeku i njegovu odnosu, Biblija upućuje o ponašanju (prema Bogu i bližnjima) te nudi suvremene mudrosti neprolazne vrijednosti. Bog je na dobrobit čovjeka i njegove zajednice uspostavio kodeks moralnosti koji se iznosi u biblijskim tekstovima.

Potpuna istina i laž otkriva se u Bibliji kada onaj isti Duh koji je nadahnjivao pisce Biblije pomaže u razumijevanju i spoznaji. Biblija nam nedvosmisleno iskazuje činjenicu grešnosti svakog čovjeka nesposobnosti samospasenja, čime je sav ljudski rod jednako ovisan o Božjoj milosti za spasenje. A Bog zbog svoje ljubavi prema čovječanstvu želi da se svi spase i dođu do spoznaje istine, pa je žrtvovao svojeg jedinog Sina da umre zastupničkom smrću da ne pogine niti jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni! Tu radosnu vijest Bog ne nameće, nego pruža čovjeku slo-

bodnu volju da odluči hoće li primiti Božji milosni dar te uzvjerovati i spasite se.

Je li Biblija ljudska knjiga ili je Božja sveta knjiga? Ljudski gledano Biblija je obična ljudska knjiga pisana ljudskom rukom. Svaka stranica i stil pisanja djeluje ljudski, ali u Bibliji nalazimo više od 1.500 puta gdje piše jasno i glasno da je Biblija Božja riječ! U Bibliji, naime, doznajemo da je: "Svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljanje i odgajanje pravednosti, da čovjek Božji bude savršen-opremljen za svako djelo ljubavi!" (2 Timoteju 3:16,17)

Je li Biblija ljudska knjiga ili Božja sveta knjiga? Biblija je ljudska i Božja knjiga. Bibliju su pisali ljudi nadahnuti božanskom mudrošću i posebnom objavom, stoga nam Bog govori izravno kroz Bibliju. Biblija jedina pruža potpunu istinu o Isusu Kristu, spasenju i vječnom životu. Biblija je pouzdana, a slijedeći zapise Biblije doista susrećemo Boga spoznavajući da Biblija objavljuje istinu o Bogu i to autoritetom koja ne posjeduje ni jedna druga knjiga na svijetu. A taj je autoritet nesumnjivo ishod Božje moći. Biblija je kristocentrična: sve što je Bog namislio prije postanka svijeta ispunjava se u Isusu Kristu, koji je vrhunac svega, jer po njemu je sve stvoreno i podložno njegovim nogama!

Moje duboko uvjerenje jest, Biblija je u izvornom obliku nadahnuta Bogom, nepogrešiva knjiga za vjeru u našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista.

Na temelju Biblije zaključujem da je Bog osoba objavljena u Trojstvu, Otac, Sin i Sveti Duh. Tri osobe, a ipak jedan Bog koji je postao čovjekom, živio na zemlji, umro za čovječanstvo, (mene i vas!) iskupivši ga time od grijeha, te tjelesno uskrsnuo od mrtvih, uzašao u nebo i sada nas zastupa pred Ocem.

"Trebaš se nanovo roditi!" (Ivan 3:3)

Blagdan Sveta tri kralja

BLAGDAN KRŠTENJA GOSPODNJEGA (7. dio)

fra Martin Planinić,
Mostar

DUHOVNA MISAO

(14. siječnja 1998.)

Ana je, zahvalna Bogu ispunila svoj zavjet i svoga sina Samuela darovala Bogu. Nakon toga Samuel je spavao u svetišću uz upaljeni Božji svijećnjak. Jedne noći Samuel je čuo Božji zov: "Samuele! Samuele!", odgovorio: "Evo me", otišao k svećeniku Eliju i rekao mu: "Evo me! Ti si me zvao!" "Ja te nisam zvao. Vрати se i spavaj!", odvrati Eli. To isto opet se opetovalo. Kad je Samuel treći isto učinio, i Eli razumio da Bog zove dječaka odvratio je Samuelu: "Idi i leži; a ako te zovne, ti reci: Govori, sluga tvoj sluša."

Samuel je postupio kako mu je svećenik rekao. Budući da je Bog doista zvao dječaka, čuo je Samuel i Božju poruku: "Evo učinit ću nešto u Izraelu da će oba uha zujati svakome koji čuje. U onaj ću dan ispuniti na Eliju sve što sam rekao za kuću njegovu od početka do kraja. Ti ćeš mu objaviti da osuđujem kuću njegovu do vijeka; on je znao da njegovi sinovi hule na Boga, a nije ih obuzdao. Zato - kunem se domu Elijevu - ne će oprati krivicu Elijeva doma nikakve žrtve ni prinosi do vijeka" (1 Sam 3,11-14)

Neka se zamisle roditelji i odgojitelji nad Božjim riječima: "On je znao da njegovi sinovi hule na Boga, a nije ih obuzdavao." Ispitajmo se i to ozbiljno: Od kud bogopsovka kod mladež i djece? Možemo li se pravdati i kazati: "Nismo mi krivi!" Koliko slučajeva ima da otac nagovara svoje nejakom dijete i djed svoje nejakom unuču na bogopsovku? Otkud uvjerenje u naših najmlađih da su se prvom bogopsovkom ubrojili među odrasle? To je mladenački zaključak iz bogohulnog života odraslih. Psovka dolazi od pas. Tko je prvi izveo tu riječ od pas, psa je uvrijedio i veliku nepravdu učinio čestitim psima što poštuju svoje gospodare. Ni jedan pas ne vrijeđa svoga gospodara, a psovač vrijeđa Boga, svoga gospodara. Manji grijesi bijahu u Elijevih sinova negoli su naši. Kad je Bog kaznio njih, čemu se možemo nadati mi, prvaci u bogopsovcu?

Sveta tri kralja

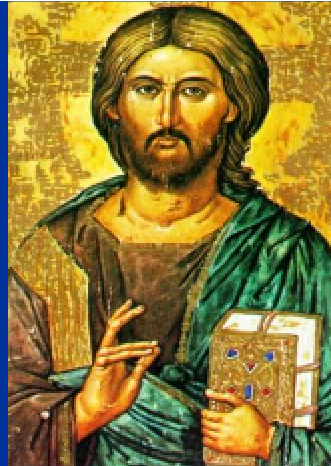
Možda je kazna već na djelu? Možda nas je Bog odlučio pomesti na s lica zemlje, ako se na vrijeme ne popravimo. Božja je metla već na djelu. Krvavo struže, dokazuje veći broj umrlih negoli rođenih i preobilje neoženjenih momaka. Treba nestati bogohulni narod koji psuje i Boga ne poštuje. Djelotvornijih sredstava nema od već nabrojanih. Psovka Boga i svetinja osudila nas je na smrt. Sami sebi stavljamo omču. Možemo dobiti pomilovanje. Iskristimo vrijeme i odbacimo psovku. Bez povratka k Bogu nema povratka ni k životu. Kad odbacimo psovku prihvatit ćemo život i nadživjeti teške trenutke svoga očitog i opipljivog samoubojstva.

Bog hitar kazniti, hitriji je smilovati se, ali ne svakomu. Njegova nas kazna može ne snaći, ako zlu leđa okrenemo i k njemu se obratimo. "Propast tvoja od tebe Izraele!", govorio je Bog Izraelcima. A što će isti Bog reći nama koji svakoga krivimo? Znam: Propast tvoja od tebe hrvatski narode. Iz Bleiburga si se izvukao i u Samobleiburg zaronio. Pazi da se u njem ne ugušiš. Udalji se od tame što te u Samobleiburg uvlači. Okreni se k svjetlu koje si napustio kad si Samobleiburgu hrliti počeo.

Popravak je moguć. Bog nam pruža novi početak. Sjetimo se riječi svetog Franje: "Braćo, iznova započnimo. Jer, nije nam valjalo što smo do sada činili." Narodu koji se kaje, svoj grijeh priznaje i popravak ostvaruje, dobri Bog milosrđe ne uskraćuje. Bogu pođimo! Životu dođimo. S Bogom ostanimo! U život zaronimo. živi ostanimo! Životu služimo. A kako? "Pitaj starije pa će ti kazati." A imaju li što kazati? Neka odgovore.

**XXIX^a
NEDJELJA
KROZ
GODINU B**

Marko 10,35-45

**U ono vrijeme: Pristupe k Isusu
Jakov i Ivan, sinovi Zebedejevi,
govoreći mu:**

**»Učitelju, htjeli bismo da nam
učiniš što te zaištemo.« A on će
im: »Što hoćete da vam učinim?«**

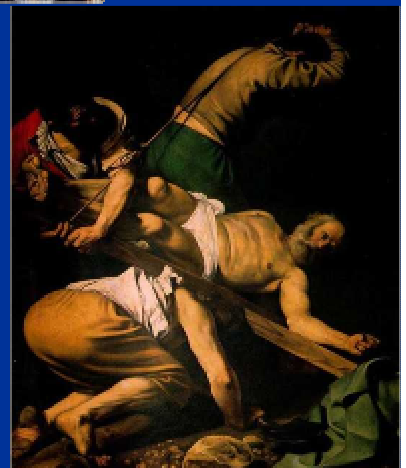

**Oni mu
rekoše: »Daj
nam da ti u
slavi tvojoj
sjednemo
jedan
zdesna a
drugi
slijeva.«**

**A Isus će
im: »Ne
znate što
ištete.
Možete li piti
čašu koju ja
pijem, ili
krstiti se
krstom
kojim se ja
krstim?«**

**A oni mu
rekoše:
»Možemo.« A
Isus će im:
»Čašu koju
ja pijem, pit
ćete i krstom
kojim se ja
krstim, bit
ćete kršteni,**

**ali sjesti meni zdesna ili slijeva
nisam ja vlastan dati — to je onih
kojima je pripravljeno.«**

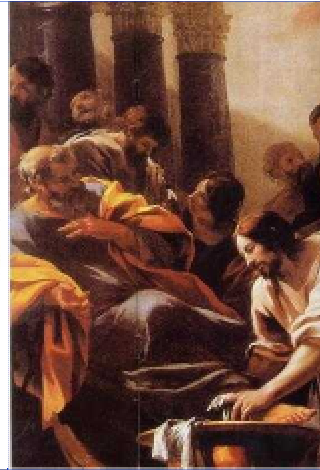
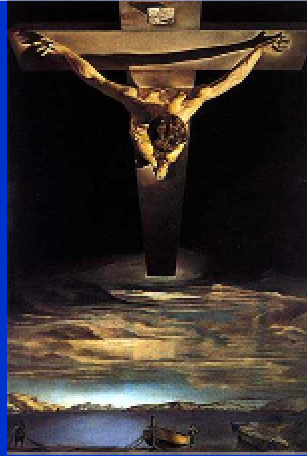

**Kad su to čula ostala deseterica,
počeše se gnjeviti na Jakova i Ivana.
Zato ih Isus dozva i reče im:**

»Znate da oni koji se smatraju vladarima, gospoduju svojim narodima, i velikaši njihovi drže ih pod vlašću.

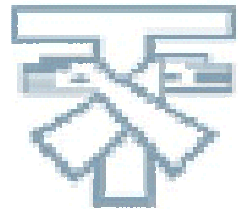

Jer ni Sin čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge.«

Nije tako među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj!

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN
i Župni ured sv. Nikole
Tavelića
Ivekovićeva 8 51000
RIJEKA
Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697
E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (45. nastavak)

Mieczysław Malinski

KAD SPAZI VJETAR, PREPLAŠI SE

Koliko je u našem životu bilo novih ideja, inicijativa, planova, odlučnih trenutaka. A što bi od svega? Kako je naš život mogao biti drugačiji! Ali tada nismo iskoristili čas. Zapravo, željeli smo to, no iskrsnula je prva poteš-koća, pa treća, pa deseta, i sve mu je bio kraj. Bili smo poput mimoze. Išli kroz život uvrijeđeni, jer nam nisu iskazali priznanje, pozlijedeni od ljudi, koji su nam bacali klipove pod noge. Začas smo planuli kao slama, ali se začas i ugasili. Splasnulo je elan, oduševljenje, utrnule su varnice duha.

Tromi smo i jednostavno nam se ne da svladavati uvijek nove zapreke na putu. Pog-

Sveta tri kralja

ledamo li u svoj život — kako je sve trebalo izgledati drugačije! Pogledamo li u povijest svog naroda, nedavnu ili davnu — kako je sve moglo poteći drugačije — da smo bili odlučniji, postojaniji.

19. nedjelja kroz godinu A,
Mt 14, 22—33

JA SAM KRUH ŽIVOTA

Kad ne bi bilo euharistije, ne bi bilo kršćanstva. Od početka, od prvog dana, skupljali su se oko euharistijskog stola koji su u Krista vjerovali. Kod tog su stola naučili ljubiti jed-ni druge, zauzimati se jedni za druge, umirati jedni za druge. Tako je bilo oduvijek, do dana današnjeg.

U našoj osamljenosti, našoj nevolji, našoj malo-dušnosti, on nam je sasvim blizu, hrana našem životu, kruh života.

19. nedjelja kroz godinu B,
Iv 6, 41—51

MOGU LI USTAŠE BITI USTAŠE (4. dio)

Gen Kamenj, Zagreb

Gen Kamenj, novinar Glasnika: Spremni!

Antica Ustrajnić, predsjednik Nove Ustaške Stranke: Spremni! Bravo. Dosad niste izostali.

Gen: Zar propustiti predavanje Stjepana Mesića. Njegove su riječi melem za moju mladenačku dušu.

Antica: Cijenjene dame i gospodo. Dragi Hrvati i Hrvatice. Braćo ustaše.

Nazočni: Za dom spremni!

Antica: Ne mijenjam ništa iz dosadašnjih uvodnih riječi. U našim srcima je velika radost što u ovoj skromnoj našoj dvorani možemo čuti pravu riječ čovjeka koji je obilježio zadnjih dvadeset godina u životu drage nam Domovine Hrvatske. Pred nama je, dragi prijatelji, uzor Hrvat Stjepan Mesić. Neka samo Luka Bebić govori da je on svakom loncu poklopac, mi znamo svoje. Iako je to, onda je u pitanju pravi poklopac. Izvoli dragi Stjepane, ponosu ustaškog roda.

Nazočni: Hvala Bogu! Za dom spremni!

Antica: Nije slučajno što je naš dragi gost opet u gostima Nove Ustaške Stranke. Ovo je pravo mjesto za njega. Ovdje on dobiva pravu inspi-

Kamenj

raciju za velika djela. Ne zaboravite da je odavde krenuo i na Cubu, a i na brojna svoja druga putovanja. Njegov boravak na Pantovčaku, u onoj crvenoj jazbini, samo je prolaznost, za koju i on sam jedva čeka kad će proći. Njegovo je mjesto među prfavim ljudima, a to smo nedvojbeno mi – ustaše!

Nazočni: Dobro nam došao dragi brate Stipe! Za dom spremni!

Antica: Dobro pratite sve što će reći naš brat Stjepan. Bilježite, pamтите i učite. Nisu to obične riječi. To su riječi sastavljene od zlatnih slova. Što ona kažu, reći ćete? Istražujući i važući ustaške korijene g. Stjepan Mesić došao je do nezamislivih otkrića. Slijedom toga napisao je i za tisak pripremio knjigu: **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"**

Nazočni: Živio Stjepan Mesić! Za dom spremni!

Antica: Jesi li spreman dragi naš Stipe? Neka Tvoju kristalna riječ razbistri naše mozgove! Izloži nam ponešto iz svoje predivne knjige. Tog ponajboljeg književnog djela, kako je rekao Miljenko Jergović, koje je dobilo čovječanstvo!

Stjepan Mesić: Predraga braćo Ustaše, predrage sestre Ustašice!

Nazočni: To! To! To! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Dični prijatelji! **Što znači ta divna riječ ustaša?** Zar postoje neki koji za nju ne znaju? Žalobno je, ali i takvih se nađe. Nu, njihovo neznanje nije i moje neznanje. Ta je riječ prožela cijeli moj život. Ispunjavala mi je potpuno srce, isto onako kao i Hrvatska. Jure i Boban. Evo zore, evo dana ... U mojoj

Orahovici. S pok. Otcem. Odzvanjali su tavani. Susjedi su pjevušili dok su nas puštali na njih. Vrbove metle. Što li će na njima kukuruz, pšenica? Za Miševe! Ne! Nikako! Oni trebaju Agrokoru, neka ih on oplodi!

Nazočni: Može li malo glasnije? Za dom spremni!

Rasim: Zamijenit ćemo mikrofona. Sad ću ja. Bit će sve u redu.

Stjepan Mesić: Jedna je samo istina, prava istina, a sve drugo su laži. Sa svih strana. Slušam i ne mogu vjerovati. Razne novine, brojni partijski sastanci. Besjede drugova sekretara. U njihove nerazvijene mozgove nikako nije moglo ući veliko i časno ustaško ime. Meni se pak takvo što nije moglo dogoditi. Nije! Nije! Nije!

Nazočni: Bravo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić: Zato u svojoj knjizi **"Ustaše moja prva ljubav, moja vječna ljubav!"** i nalazim odgovor na pitanje zašto svi trebamo biti ustaše i pripadnici Ustaškog Pokreta? Ne tražiti nikada bilo kakvu crvenu nit, nego samo jedan jedinstveni pravi odgovor na pitanje: **Mogu li ustaše biti ustaše?** Kao što to ja neizostavno činim!

Nazočni: Živio pajdo! Za dom spremni!

Stjepan Mesić. Uzmimo samo **Ustaški pokret**. Dovoljno je promijeniti nekoliko slova i reći: **Komunistička partija**. Sve je time riješeno. Nisu li četnici isto uradili na kraju Narodno-oslobodilačkog rata?

Gen: Samo malo. Odoh u uredništvo.

Antica: Neka. Neka. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

Gen: Hoću. Spremni!

Antica: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Vanili kućice

Sastojine za smjesu:

40 dag mljevenog petit keksa,
30 dag šećera, 2 vanili šećera,
4 žlice kakaa, 1 margarin i
6 žlica mlijeka

Sastojine za nadjev:

12 dag margarina,
12 dag šećera u prahu,
2 žumanjka i 2 žlice ruma

Izrada smjese: Mikserom izraditi 1 margarin (25 dag) s 30 dag šećera, 2 vanili šećera, 4 žlice kakaa i 6 žlica mlijeka. Dodati 40 dag mljevenog keksa i zamijesiti, te napraviti grudu i ostaviti u hladnjaku 1 sat.

Izrada nadjeva: Mikserom izmiješati 12 dag margarina, 12 dag šećera u prahu, 2 žumanjka i 2 žlice ruma izmiješati mikserom. Kad nadjev postane pjenast, staviti ga da odstoji u hladnjaku.

Završna obrada: Gornji dio cjediljke za limun poslužiti će kao kalup. Kalup ovlažiti vodom i posuti krupnim šećerom. Uzeti smjese u veličini oraha i utisnuti u kalup. U sredini napraviti udubljenje te ga napuniti nadjevom. Uzeti malo smjese veličine lješnjaka, napraviti okruglicu i pritisnuti na dlanu. Tu pločicu smjese staviti odozdo i zatvoriti kremu. Okrenuti kalup da kućica ispadne iz njega. Kalup dalje svaki put posuti krupnim šećerom.

PORUKE

HRVATSKO - NJEMAČKA UDRUGA
KROATISCH-DEUTSCHER VEREIN

POZIVNICA/EINLADUNG

EUROPSKI KULTURNI IDENTITET - DIE EUROPÄISCHE
KULTURELLE IDENTITÄT

"GRADIŠĆANSKI HRVATI I HRVATSKA" - BURGEN-
LANDKROATEN UND KROATIEN

PREDAVANJE/VORTRAG

prof. dr. sc. TOMISLAV SUNIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGA-BUCHPRÄSENTATION

Mag. Jasminka P. Petter

AUSSTELLUNG

Kroatisch/Deutsch

Europski dom Zagreb, 8. siječnja 2010. 18 sati

Hrvatski
uljudbeni
pokret

Udruga za zaštitu
prava građana

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković